149

Annette Broadrick

Nopţi uitate

Colecţia ELSEA

Editura ALCRIS

ANNETTE BROADRICK
NOPŢI UITATE
Coperta: ANDY
© 1996, Annette Broadrick A LOVE REMEMBERED
În româneşte de: ILEANA JITARU
Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparţin
Editurii; ALCRIS
BUCUREŞTI
Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAI AN IANCU
Lector: ANGELA VASILE
ISBN 973 – 580 –.000-X
Colecţia „EL şi EA”.

CAPITOLUL I

Smuls din somnul său de o violentă durere de cap, Tim Walker se răsuci în pat şi-şi duse mâinile la tâmple gemând.

— Ţi-e rău? îl întrebă o voce limpede, plăcută. Aşteaptă puţin, mă duc să-ţi aduc medicamentul.

Tim deschise brusc ochii şi, orbit de lumina veiozei, îşi puse palma streşină pe frunte. Abia avu timp să zărească o siluetă feminină coborând din pat şi străbătând încăperea.

Se ridică buimăcit.

Cine era femeia aceasta? Şi ce căuta ea în patul lui?

Femeia deschise o uşă ascunsă de o draperie grea roşie şi dispăru. Tim făcu ochii mari. Draperia aceasta nu se afla aici în ajun! Nici fotoliul de alături, nici… niciuna din mobilele din încăpere. Nu mai înţelegea nimic. Aruncă o privire împrejur şi nu recunoscu nimic. Ori visa, ori, în timpul somnului, trecuse în alt secol! Altfel, cum să explice existenţa acestui pat mare cu baldachin, şemineul monumental şi toate ferestrele formate din geamuri mici încadrate în rame de lemn înnegrit de vreme, ce parcă

proveneau dintr-o altă eră?

Poate că, dacă va închide ochii, halucinaţiile vor dispărea?

Închise ochii.

Dacă imaginea încăperii dispăru, în schimb silueta femeii pe care o întrezărise câteva minute mai devreme îi reveni imediat în memorie.

Tim era celibatar şi nu ştia să aibă la ora actuală vreo legătură. Şi chiar dacă îşi imagina că singurătatea îl adusese în stare să viseze la o femeie, asta nu explica deloc prezenţa patului aşezat ca un tron în mijlocul camerei.

Deschise încetişor un ochi. Apoi pe celălalt. Incredibila încăpere se afla tot aici.

— Nu se poate, murmură el. Unde mă aflu?

În aceeaşi clipă auzi un zgomot înăbuşit în spatele draperiei. Întoarse capul. Tânăra femeie se întorsese.

— Poftim, îi zise ea întinzându-i două pastile şi un pahar cu apă. Astea or să te uşureze.

Tim o privi cu atenţie fără să se mişte şi fu sigur imediat că n-o mai văzuse până acum. Altfel, cum ar fi putut s-o uite? Părul de un roşcat-auriu îi cădea în valuri pe umeri şi, sub arcul frumos desenat al sprâncenelor negre, ochii ei verzi tiviţi de gene lungi scânteiau ca cei ai unei pisici. Faţa triunghiulară cu pomeţi înalţi contrasta cu desenul blând al gurii şi cu buzele cărnoase. Privirea lui Tim coborî apoi de-a lungul bustului ei delicat şi a gambelor abia umbrite de o cămaşă de noapte din dantelă.

— Nu vrei să le iei? îl întrebă ea arătând spre pastilele din palmă.

Tini îşi drese glasul.

— Aăă… ba da, mulţumesc. Ce sunt astea?

Tânăra femeie zâmbi.

— Ce-ai vrea să fie? Sunt antalgice pe care ţi le-a prescris dr. Madison, bineînţeles! Nu-ţi aminteşti?

Tim ridică din umeri. Ei bine, nu, nu-şi amintea nimic. Dar preferă să nu-i răspundă. Îl durea prea tare capul ca să fie în stare să poarte vreo discuţie şi conta pe un somai bun care să-i alunge ciudata amnezie.

— Ba da, ba da… îmi amintesc, bolborosi el luând medicamentele. Mulţumesc.

Tânăra femeie îi aruncă o privire nedumerită:

— Eşti sigur că ţi-e bine?

— Da, da. Mulţumesc mult.

— Câtă curtoazie! exclamă ea râzând. Nu mai sfârşeşti cu mulţumirile. Nu te-am văzut niciodată aşa!

Tim îşi înghiţi pastilele fără să-i răspundă. Într-o situaţie normală, ar fi fost primul care să râdă de împrejurări, dar i se părea că îşi pierduse şi simţul umorului. Se întoarse să-şi pună paharul pe noptieră şi simţi că tânăra femeie se culca din nou alături de el.

— Pot să sting veioza? îl întrebă ea.

— Da, răspunse el fără a îndrăzni s-o privească.

Încăperea se cufundă în întuneric. Tim îşi aşeză bine perna sub ceafă şi deschise ochii aşteptând ca medicamentele să-şi facă efectul.

Se afla într-o situaţie atât de incredibilă încât se întreba cu ce să înceapă pentru a o desluşi.

Cel mai bine era să înceapă cu începutul. Şi mai întâi, cine era el?

Se numea Tim Joseph Walker. De asta, măcar, era sigur. Locuia la Denver, în Colorado, şi exercita o funcţie oficioasă pentru guvern. La drept vorbind, nu exista un termen exact pentru a defini activitatea sa şi puţini oameni ştiau ceea ce făcea el de fapt. Sarcina lui consta în a aduna informaţii secrete şi a le utiliza apoi, dacă era cazul, în anumite negocieri dificile.

În ciuda caracterului excitant al profesiei lui şi a competenţei pe care i-o recunoşteau superiorii, începea să se simtă obosit să tot străbată lumea şi să se joace cu

pericolul. Cu toate acestea, nu-şi mărturisise încă nimănui oboseala.

Tim îşi duse din nou, încetişor, mâinile la tâmple. I se părea că, de câteva secunde, durerea se atenuase. Cu un oftat de uşurare îşi lăsă capul pe pernă şi îşi reluă firul gândurilor. Acum că recapitulase principalele informaţii asupra persoanei sale, trebuia să treacă la detalii. Care era, de exemplu, ultima lui amintire?

Se concentra, dar nu-i veni în minte niciun răspuns.

— Tot te mai doare? întrebă în aceeaşi clipă tânăra femeie.

Tim se crispă, inima bătându-i cu putere.

— Puţin.

— Doctorul a spus totuşi că este doar o comoţie uşoară. Ce-ar fi însemnat să fie una puternică?!

— O să treacă, îi răspunse el, mult mai tulburat de glasul şi parfumul ei suav decât de ceea ce-i pomenise ea despre comoţia despre care el nu-şi amintea nimic.

Ea se apropie de el şi-i atinse uşor faţa.

— Încearcă să dormi.

Tim dădu din cap. Dacă femeia asta continua să-l mângâie astfel… Dar ea trecu la locul ei şi se cuibări confortabil sub cuvertură.

A doua zi dimineaţă, când Tim deschise ochii aruncă o privire consternată în jurul lui. Dacă sperase că se va trezi în apartamentul său; ei bine, greşise. Se afla tot în acea incredibilă cameră din ajun, în patul acesta înalt ce părea că pluteşte la un metru de sol. Îşi mişcă uşor capul, cu multă precauţie. Migrena îi dispăruse, dar o greutate ciudată îi apăsa creierul.

Singura consolare era că splendida roşcată dormea tot alături de el. În somn, părul lung i se încolăcise pe umeri şi din gura întredeschisă scăpa o uşoară răsuflare. Tim zâmbi. Ai fi zis că e Frumoasa din pădurea adormită.

De parcă i-ar fi simţit privirea, ea îşi deschise

deodată ochii mari de smarald.

— Poate că odată, în trecut, zise el încet, am făcut o faptă bună şi astăzi sunt răsplătit. Dacă aş şti ce anume am făcut, aş repeta-o imediat pentru ca răsplata mea să dureze mereu.

Tânăra femeie făcu ochii mari.

— Ce tot spui?

— Nimic, nimic, dar.

— Dar?

— Aş vrea să ştiu două lucruri…

— Care?

— Cine eşti tu şi ce căutăm împreună în acest pat?

Ea se ridică brusc, ca sub efectul unei lovituri.

— Poftim?

— Poate ţi se pare de necrezut, dar habar n-am unde mă aflu şi cine eşti tu.

— Oh, nu! gemu ea. Asta mai lipsea!

Tim îi atinse uşor braţul şi făcu o mutră comică.

— Bagă de seamă că nu mă plâng de nimic. Sunt chiar foarte măgulit că am petrecut noaptea cu tine. Da, sunt…

— Mai comoţionat decât credeam!

— Poftim?

Ea îi aruncă o privire scrutătoare.

— Spun că eşti încă şocat şi asta începe să mă îngrijoreze.

— Oricum, nu ai de ce să te temi. Nu sunt periculos şi pentru nimic în lume n-aş abuza de situaţie. Doar dacă, bineînţeles, mă vei încuraja…

În ciuda eforturilor ei de a rămâne serioasă, tânăra femeie nu se putu abţine să râdă.

Dacă n-ar fi atât de devreme, aş putea jura că eşti beat…

— Beat de farmecele tale.

Ea oftă adânc, îşi aşează perna şi se întinse la loc.

Bun. Acum, gata cu linguşelile. Să trecem la lucruri serioase. Cum mă cheamă pe mine? Care este prenumele meu?

— Cel al unei fiori ţi s-ar potrivi de minune: Violette sau Rose.

Ea făcu ochii mici şi-l privi cu un aer sever.

— Nu ţi se pare că e cam devreme ca să faci pe poetul?

— Spun ceea ce gândesc.

— Hai să vorbim serios…

— Nu ştiu cum te cheamă.

— Măcar numele tău ţi-l aminteşti?

— Da.

— Spune-mi-l.

El! aruncă o privire bănuitoare.

— De ce? Nu ţi-l mai aminteşti? Poate că eşti una din acele femei uşoare care se trezesc dimineaţa lângă nişte domni cărora nu le ştiu numele?

Obrajii femeii se împurpurară.

— Nu fi ridicol! Eu ştiu precis cum te numeşti şi-ţi amintesc că tu eşti cel ce a suferit o comoţie cerebrală, nu eu.

El o privi atent fără să-i răspundă, luă o şuviţă din părul ei lung şi şi-o încolăci pe deset.

O desfăcu apoi şi i-o aşeză cu grijă la loc. Înţelegând că nu va obţine niciun răspuns, tânăra femeie, exasperată, întoarse capul. Tim remarcă atunci bărbia ei voluntară, nasul fin, semne ale unei personalităţi puternice.

— Tim Walker! zise ea deodată cu o voce sonor a.

El tresări.

— Da?

— Slavă Domnului…

— Pentru ce?

Pentru că-ţi aminteşti măcar numele tău. Este deja ceva.

El ridică cu modestie din umeri.

— Acum, continuă ea, priveşte atent în jurul tău şi concentrează-te. Unde suntem?

— În patul tău.

— Nu-i momentul să faci glume.

El ridică braţele spre cer.

Ce-ai vrea să-ţi spun? Habar n-am. Camera asta nu-mi spune nimic, absolut nimic. În afară de faptul că are un farmec din alte vremuri, la care eu sunt foarte sensibil. Cât priveşte acest pat ca din basme, nu l-aş schimba cu niciun altul din Iunie. Mai ales când eşti şi tu în el… îi luă mâna dar ea îl respinse cu răceală.

Aşa te porţi mereu cu femeile pe care le vezi „pentru prima dată”?

Numai când ne trezim în acelaşi pat.

Nu-i nostim deloc. N-o să ajungem nicăieri dacă tu continui să faci pe paiaţa.

Dacă vrei să continuăm discuţia, fă-mi onoarea şi prezintă-te.

— Elizabeth Barringer.

El îi întinse mâna.

Încântat. Hmmm… Barringer ai zis? Ca şi Charles Winston Barringer?

Ea-şi ridică sprâncenele surprinsă.

— Este bunicul meu.

— Deci mi-am petrecut noaptea cu nepoata Charlie! exclamă Tim cu un zâmbet larg. Elizabeth încremeni.

Îţi aminteşti deci de el. E ciudat.

— Dar o să mă omoare dacă o să afle că noi am…

— Că noi am, ce? îi replică ea cu o privire întunecată.

— Nimic…

— Asta voiam să aud. Acum, ce-ţi mai aminteşti în legătură cu Charlie?

Tim, impresionat de calmul imperturbabil al lui Elizabeth, deveni mai serios.

— L-am cunoscut cu ani în urmă, pe vremea când era la Washington. Ne-am împrietenit foarte repede şi am rămas prieteni şi după ce el s-a pensionat. În tot acest timp, mi-a spus multe lucruri despre el, dar…

— Da?

— …nu mi-a destăinuit niciodată că are o nepoată. Cel puţin, nu-mi amintesc să-mi fi spus.

— Poate că nu avea motiv s-o facă.

— Desigur…

— Îţi aminteşti de scrisoarea lui?

— Scrisoarea lui? Ştiu că de fiecare dată când mă întorc din misiune mă aşteaptă o grămadă de scrisori, dar… o scrisoare de la Charlie… Nu, nu-mi amintesc. Despre ce era vorba în ea?

Elizabeth păru dezamăgită. În aceeaşi clipă Tim făcu o grimasă de durere.

— Iarăşi te doare capul?

El se lăsă să cadă pe spate;

— Ar fi trebuit să te faci ghicitoare…

— O să mai continui multă vreme pe acest ton ironic?

— Dacă te duci să-mi mai aduci o pastilă, îţi jur să mă opresc.

Ea coborî din pat zâmbind fără să vrea şi-şi puse un capot verde la fel ca ochii ei. Tim o privi îndepărtându-se, cu încântare Oare Charl e era cel ce o răsfăţa astfel pe nepoata lui? Dacă da, atunci o trata ca pe o prinţesă şi probabil că nu se va bucura să afle că prinţesa nu dormise singură…

Tim oftă. La urma-urmei, din moment ce fusese victima unei comoţii cerebrale, Charlie ar putea considera asta ca o circumstanţă atenuanta. Şi apoi, aşa cum pomenise în treacăt Elizabeth, nu se petrecuse nimic între ei în noaptea asta. Dacă Charlie va afla asta, furia îi va trece dar atunci, cu siguranţă îl va considera nebun.

De fapt, totul va depinde de dispoziţia în care îl va

găsi pe Charlie. Tim ar fi vrut să-şi amintească de scrisoarea lui, asta i-ar mai fi dat câteva indicaţii dar nu reuşea să-şi amintească nimic. Nici măcar de ultima vizită pe care i-o făcuse bătrânului său prieten la proprietatea acestuia din Cripple Creek. Deşi, asta trebuie să se fi întâmplat recent pentru că Tim profita întotdeauna de rarele lui momente de răgaz pentru a se duce să-l vadă pe Charlie.

Brusc îi trecu prin minte o idee. Şi dacă el Tim, se afla chiar la Cripple Creek? La fel ca şi camera aceasta, clădirea veche în care locuia Charlie semăna cu un castel din basme şi era atât de vastă încât Tim nu reuşise niciodată să viziteze toate încăperile. Sau poate se afla chiar la Elizabeth? Se pare că, în materie de decoraţiuni anterioare, avea aceleaşi gusturi ca şi bunicul său.

— Poftim, ia asta.

Tim întoarse capul în direcţia de unde venea vocea Elizabethei. Unde dispăruse „Frumoasa din Pădurea adormită”? Cine era femeia aceasta în blugii ăştia decoloraţi? Şi unde dispăruse coama ei roşcată ca focul? În cocul acesta cuminte din care scăpaseră, răzleţe, câteva şuviţe?

— Înghite-o imediat, înainte ca durerea să devină prea puternică.

— Am impresia că pastilele astea îmi golesc creierul. Când m-am trezit aveam o senzaţie de apăsare foarte neplăcută.

— Pentru că ele te fac să şi dormi.

Tim înghiţi pastilele cu o strâmbătură

— Dacă mă fac să dorm vreo sută de ani; înseamnă că e undeva o greşeală. Eu sunt prinţul, nu Frumoasa…

— Poftim?

— Nimic, nimic.

— Dar la urma-urmei, ce tot bolboroseşti acolo? De azi dimineaţă, este pentru a doua oară când spui lucruri

incoerente. Eşti sigur că te simţi bine?

— Cum vrei za. Mă simt bine, cu golurile astea de memorie care-mi transformă creierul în şvaiţer şi cu durerea asta de cap care nu-mi dă pace? Ce-ar fi, mai degrabă, să-mi povesteşti ce mi s-a întâmplat? Ai spus ceva de o comoţie…

— Lasă, nu acum. Doctorul Madison a spus că trebuie să te odihneşti până ce migrenele tale vor dispărea complet, şi am impresia că nu prea ţi-au dispărut. O să vorbim mai târziu despre toate astea.

Tim luă un aer de martir.

— Vezi, nu eşti drăguţă cu mine. Dacă tu te-ai fi trezit amnezică, m-ai fi înţeles.

Amnezică! repetă Elizabeth ridicând privirea spre cer. Nu trebuie să exagerezi. Şi de altfel, te invidiez. În clipa asta, sunt multe lucruri despre care n-aş vrea să mai ştiu nimic!

— Ce vrei să spui?

Elizabeth nu-i răspunse şi Tim nu găsi curajul să insiste. Durerea se accentuase şi simţea că începe să-şi piardă controlul. Îşi aşeză mai bine perna sub cap şi întrebă simplu:

— Bunicul tău este şi el aici?

O expresie de durere apăru pe faţa tinerei femei.

— Nu.

— Dar unde este?

Tim îşi muşcă buzele.

— Dumnezeule! Ce i s-a întâmplat?

Elizabeth dădu din cap fără să-i răspundă şi se lasă să cadă pe marginea patului de parcă picioarele refuzau dintr-odată s-o mai ţină. Tim văzu atunci cum ochii ei se umplu de lacrimi.

— Este pe moarte!

CAPITOLUL II

— Charlie pe moarte? Imposibil! Ce i s-a întâmplat?

Elizabeth se ridică oftând şi coborî încet cele două trepte ale patului.

— Inima…

Tim îşi prinse capul în mâini. Vestea îi accentuase durerea. Cum se putea ca Charlie, acest uriaş invincibil, să se afle în pragul morţii?

— De asta îmi scrisese? Ca să-mi spună de boala lui?

Elizabeth avu o imperceptibilă ezitare.

— Da.

— Trebuie să-l văd.

— În starea în care eşti? Nici măcar nu te ţii bine pe picioare.

Tim nu protestă. Elizabeth avea dreptate, dar asta nu explica atitudinea ei ciudată. De ce nu-i spunea ea în mod clar ce se întâmplase? Ca să câştige timp? Dar în ce scop? Până una-alta, o mulţime de lucruri rămâneau învăluite în ster! Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că din scrisoarea lui Charlie ar fi putut afla multe. Dar nici asupra acestui punct, Elizabeth nu-i dădea niciun amănunt. Epuizat, închise ochii şi adormi.

Când se trezi, constată imediat că migrena îi dispăruse. Lumina pătrundea în valuri prin ferestre iar ceasul deşteptător arăta ora 15. Nu mai era nicio clipă de pierdut. Dând la o parte cuvertura, Tim se ridică încet, cu multe precauţiuni. Nicio durere, nicio ameţeală. Totul era în regulă. Coborî cele două trepte ale patului şi se duse în sala de baie. Ieşi după douăzeci de minute relaxat şi înviorat, cu sentimentul de a se fi reîntors la viaţă.

În dulapul din încăpere găsi haine de-ale lui şi pe care le recunoscu imediat. Era limpede că nu se afla la Elizabeth doar ca un simplu musafir.

De cum fu gata, deschise cu grijă uşa şi aruncă o privire pe culoar. Nu se înşelase. Se afla chiar la Cripple Creek…

— Bună ziua, doamnă Brodie! exclamă el deodată, fericit că o recunoaşte pe menajera lui Charlie, care se pregătea să coboare scările.

Femeia mărunţică de vreo cincizeci de ani se opri brusc şi-l privi pe deasupra ochelarilor.

— Domnule Walker! Ce faceţi, aşa, gata îmbrăcat? Nu sunteţi cuminte. Ar trebui să fiţi în pat!

— Nici gând! Mă simt mult mai bine. Şi apoi, mi-e o foame!

Ea zâmbi îngăduitoare.

— Bănuiam eu că vreţi să mâncaţi. De aia v-am şi pregătit un platou. Vreţi să vi-l aduc sus?

— Nu, nu. Cobor şi eu cu dumneata la bucătărie. Ştii bine că este încăperea mea preferată; mai ales când eşti şi dumneata acolo.

Doamna Brodie izbucni într-un râs generos.

— Mereu la fel de linguşitor…

— Unde este Elizabeth? o întrebă el când ajunseră pe ultima treaptă a scării.

— La domnul Charles, la Saint Louis. Spera să se întoarcă până vă trezeaţi dumneavoastră.

— Ai ceva veşti despre Charlie?

Doamna Brodie intră în urma lui în bucătărie şi îi făcu semn să se aşeze.

— Starea lui e staţionara. Oricum, ştiţi bine că doctorii nu mai pot face nimic pentru el. Din păcate…

— De când se află internat în spital?

Doamna Brodie îi aruncă o privire mirată.

— Păi… de când l-au luat atunci de urgenţă. Nu vă amintiţi?

Tim nu ezită prea mult înainte de a răspunde. Nu era nicio ruşine să-şi mărturisească amnezia parţială.

— Nu. Azi-dimineaţă când m-am trezit, am constatat că mi-am pierdut parţial memoria.

— Nu se poate!

— Ba da.

— Şi… Elizabeth ştie?

— Da.

Doamna Brodie, năucită, puse platoul pe masă în faţa lui şi-şi duse palma la gură.

— Doamne, dar este îngrozitor. Sper ca doctorul Madison să vă poată vindeca.

— În astfel de probleme, medicina este în general neputincioasă. Acestea fiind zise, cred că nu trebuie să te îngrijorezi peste măsură. Totuşi; toi amintesc destul de multe lucruri şi… după cum vezi, nu te-am uitat nici pe dumneata.

Femeia îi zâmbi cam nesigur.

— Din moment ce nu v-aţi pierdut pofta de mâncare…

— Cu siguranţă nu! exclamă Tim cu o însufleţire prefăcută.

Şi-şi făcu de lucru despăturind şervetul.

— A fost delicios! Declară el un sfert de oră mai târziu, împingându-şi farfuria. Acum mă voi duce să-l văd pe Charlie.

Doamna Brodie, care curăţa nişte zarzavaturi la chiuvetă, se întoarse brusc.

— Nu vorbiţi serios, domnule Walker.

— Mă simt în plină formă, îi replică Tim îndreptându-se spre uşă.

— Luaţi-vă totuşi haina. Chiar dacă suntem în mai, serile sunt încă răcoroase.

Tim o ascultă cuminte şi ieşi. Ajuns afară, îşi recunoscu imediat maşina. Până aici, totul era bine. Respiră cu nesaţ aerul primăvăratic, urcă apoi în maşină şi demară. Drumul nu-i puse nicio problemă. Îşi amintea perfect că mai fusese la spitalul Saint-Louis pentru a-l vizita pe prietenul său Gregory Duncan când acestuia îi fusese extras un glonte din picior. Era totuşi o amintire foarte veche, pentru că de atunci Greg se însurase cu

Bradi şi făcuseră şi doi copii…

Chiar dacă Tim era un celibatar convins, trebuia să recunoască faptul că Greg şi Bradi reprezentau excepţia care confirmă regula. Cei doi buni prieteni ai lui se adorau şi, împreună cu copiii lor, formau o familie ideală. Văzându-i cât de bine se înţeleg, aproape că regreta că el preferase singurătatea. Dar oricum, meseria lui nu prea îi oferea alte variante.

Ajunse foarte repede la spital şi află imediat numărul camerei lui Charlie.

Mergând de-a lungul labirintului de coridoare, se surprinse gândindu-se la Elizabeth şi se întrebă, poate pentru a zecea oară, cum de putuse să uite o asemenea femeie. De altfel, încă de când se trezise se gândise fără încetare la ea.

Ciocăni uşor şi intră în cameră. Elizabeth se afla încă aici, cu mâna în mâna bunicului său. Tim îl recunoscu imediat pe Charlie, cu părul lui bogat şi alb, cu statura lui de uriaş. În patul acesta de spital, cam îngust, părea chiar mai mare ca de obicei.

Dar când Charlie întoarse capul spre el, Tini fu frapat de schimbările pe care le suferiseră trăsăturile lui. Slăbise mult iar faţa avea o paloare anormală. Frumoasa lui privire verde, altă dată la fel de vie ca şi cea a Elizabethei, era acum marcată de cearcăne adânci. Tim îşi aduse aminte atunci de lacrimile vărsate de tânăra femeie şi strânse din dinţi pentru a-şi stăpâni emoţia.

— Ce cauţi tu aici, băiete?! exclamă Charlie cu o voce slăbită dar încă destul de puternică.

Îţi reamintesc că ar fi trebuit să fii în patul tău.

Tim se apropie de el zâmbind. În ciuda reproşurilor pe care i le făcea, Charlie era în mod evident încântat să-l vadă şi licărirea din adâncul ochilor lui era o dovadă indiscutabilă.

— Cine ţi-a spus balivernele astea?

— Doctorii.

— Dacă ai crede tot ce spun ei… îi replică Tim strângându-i cu căldură mâna.

Apoi aruncă o privire spre Elizabeth. Aceasta nici nu se clintise şi nici nu ridicase privirea. Tim fu surprins de comportamentul ei. Se temea oare că Charlie va afla că petrecuseră noaptea împreună?

— Bună seara, Elizabeth, zise el în sfârşit pentru a împrăştia sentimentul de jenă al tinerei.

Ea îi aruncă o scurtă privire reticentă şi-i răspunse din vârful buzelor:

— Bună seara.

— Stai aci, îi zise atunci Charlie arătându-i singurul fotoliu din încăpere. N-o să lungesc vorba. Elizabeth mi-a spus că, de azi-dimineaţă, suferi de o amnezie parţială.

Tim zâmbi uşor. Boala nu reuşise să afecteze sinceritatea legendară a prietenului său.

— Aşa este.

— Şi că nu-ţi aminteşti de ce te afli la Cripple Creek.

— Nu-mi amintesc deloc. Dar ceva îmi spune că prezenţa mea acolo are o legătură cu scrisoarea pe care tu mi-ai trimis-o.

— Îţi aminteşti deci de ea.

— Nu. Elizabeth mi-a vorbit despre scrisoare.

— Ai venit, aşadar, să afli amănunte.

Tim încuviinţă din cap. Elizabeth se ridică atunci, foarte palidă.

— Bunicule, nu eşti acum în stare să te ocupi de Tim. Trebuie să te odihneşti.

Dar bătrânul ridică din umeri.

— Curând o să am la dispoziţie o eternitate ca să mă odihnesc. Şi nu am de gând să mor până ce nu fac ordine în această poveste.

Elizabeth îi aruncă o privire imploratoare.

— Nu ai dreptate când vorbeşti aşa. Dacă ai accepta

să urmezi sfaturile doctorilor, sunt sigură că te-ai vindeca şi te-ai putea întoarce acasă.

În faţa insistenţei şi îngrijorării Elizabethei, Tim înţelese de ce ea se arătase atât de rece cu el. Probabil că din cauza lui era ameninţată sănătatea lui Charlie. Îşi muşcă buzele şi îşi regretă egoismul. Ştiind despre starea gravă a lui Charlie, n-ar fi trebuit să vină până aici. Şi nu putea spune că nu fusese prevenit…

— Are dreptate, zise el ridicându-se. Voi reveni mâine.

Charlie făcu un gest agasat.

— Lăsaţi-mă în pace amândoi! Tu, Tim, dacă ai să vii mâine şi eu voi fi mort, o să fim foarte lămuriţi… Iar în ceea ce te priveşte, Elizabeth, copila mea, tu ştii bine că zilele mele sunt numărate şi că nu mă voi mai întoarce la Cripple Creek.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Bun, acum, reluă Charlie mângâindu-i cu duioşie părul nepoatei sale, aş prefera ca tu să te întorci acasă. Eşti aici de azi-dimineaţă şi spitalul este un loc prea trist pentru o tânără în floarea vârstei.

— Şi apoi, ca să fiu pe deplin sincer, vreau să stau de vorbă cu Tim.

— Bunicule…

— Aminteşte-ţi că doctorul a dat ordin să nu fiu contrazis în niciun caz.

Ea încercă un zâmbet forţat.

— Profiţi de ordinul ăsta…

— Ce vrei! Este singurul avantaj care îmi rămâne.

Ea se aplecă atunci spre el ca să-l sărute, cu lacrimile în ochi.

— Te iubesc, bunicule.

— Şi eu te iubesc, comoara mea, murmură el strângând-o la piept. Şi nu uita că niciodată n-am făcut ceva care să nu fie în interesul tău.

— Ştiu, murmură ea cu tandreţe. Dar înainte să plec, promite-mi că nu te vei obosi.

— Îţi promit.

Ea se ridică cu privirea scăldată în lacrimi.

— Pe mâine dimineaţă.

Apoi îi adresă lui Tim o rugăminte tăcută căreia el îi răspunse imediat.

— N-am să stau mult.

După ce ea ieşi, Charlie îi arătă cu degetul o cutiuţă pusă pe pieptul lui.

— Vezi?

— Ce-i asta?

— O minune. Cu asta, inima mea este sub supraveghere permanentă. Numai ce îşi modifică cât de puţin ritmul şi văd năvălind tot spitalul în camera mea: radiologul, doctorii, infirmierele... Nici nu-ţi imaginezi câtă lume se înghesuia ieri aici.

Dar Tim, foarte palid, niciun zâmbi.

— Scuză-mă, Charlie, dar nu am curajul să râd. Reuşiseşi să mă convingi că nimic nu te va putea opri vreodată.

Bătrânul făcu o mutră resemnată.

— Ei, până la urmă dai peste unul mai tare decât tine. La mine, e boala asta. Dar viaţa trebuie să meargă înainte. Şi apoi, n-am de ce să mă plâng. Pe mine viaţa m-a răsfăţat. Am făcut aproape tot ce mi-am dorit şi nu regret nimic. Şi, mai ales, a existat Elizabeth. Ea a fost soarele vieţii mele şi n-am vrut să-mi sfârşesc zilele la Cripple Creek tocmai pentru a o scuti de acest spectacol macabră.

— Am văzut că este foarte jenată în prezenţa mea.

— Pune-te în locul ei. De câteva săptămâni încoace am făcut toţi trei nişte aranjamente şi acum tu ai uitat totul.

Tim îşi ridică sprâncenele, stupefiat.

— Câteva săptămâni? Câte, mai exact?

— Cinci.

— Mai mult de o lună! Te rog, povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Mă simt din ce în ce mai dezorientat.

Charlie se concentră.

— Îţi spuneam adineaori că nu am regrete, dar nu era chiar adevărat. De fapt, dacă ar fi s-o iau de la capăt, n-aş vrea să am aceeaşi familie.

Tim îl privi buimăcit.

— Nu te referi la Elizabeth, sper?

— Bineînţeles că nu. Ea este lumina ochilor mei, fiinţa pe care o iubesc cd mai mult pe lume.

— De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre ea pe vremea când ne împrieteniserăm?

— Pentru că ea era grădina mea secretă. N-am dezvăluit niciodată nimănui existenţa Elizabethei.

Charlie închise ochii şi pe obraji îi apărură pete mici roşii. Îngrijorat, Tim preferă să schimbe subiectul.

— Înainte să te las să continui, aş vrea să ştiu despre ce era vorba în scrisoare.

— Scrisoarea este strâns legată de ceea ce tocmai ţi-am mărturisit despre familia mea. Am scris-o atunci când am aflat cât sunt de bolnav. Cardiologul mi-a explicat că doar constituţia mea robustă m-a ajutat să-mi revin după primul infarct, dar cu toate astea, nu faci o operaţie pe inimă unei persoane de optzeci şi doi de ana.

— Optzeci şi dei! exclamă Tim. Dar nu-i arăţi deloc. Eu îţi dădeam vreo şaizeci.

— Şi totuşi… Am doi nepoţi de vreo patruzeci de ani: Jason care are patruzeci şi doi şi Marcus care tocmai a împlinit patruzeci. Sunt fraţii Elizabethei.

— Dar ea pare foarte tânără.

— Desigur, din moment ce abia a împlinit treizeci de ani. De altfel, da vă Domnului, nu le seamănă deloc. Probabil pentru că nu au avut aceeaşi mamă.

— Sunt deci fraţi vitregi. Înţeleg…

— M-ar mira şi înţelegi, pentru că este destul de complicat. Fiul meu, Chuek, era căsătorit de paisprezece ani cu Nancy cu care i-a avut pe Jason şi Marcus, când a cunoscut-o pe viitoarea

Mamă a Elizabethei. S-a îndrăgostii; nebuneşte de ea şi a părăsit-o pe Nancy, dar aceasta n-a vrut niciodată să accepte divorţul. Doi ani mai târziu, fiul meu a murit într-un accident de maşină pe când se ducea să se întâlnească cu Cathie. Aceasta tocmai aflase că este însărcinată. N-am întâlnit-o niciodată pe Cathie şi regret asta, pentru că l-a făcut fericit pe Chuck în ultimii doi ani ai vieţii lui. În plus, cred că ne-am fi înţeles foarte bine, ea şi cu mine. Dar nu mi-a răspuns niciodată la scrisorile pe care i le-am trimis după moartea fiului meu. Aşa că, multă vreme n-am ştiut că am o nepoată.

În timp ce Charlie vorbea, Tim avu dintr-odată impresia că îl mai auzise vorbind despre moartea fiului său, dar îi fu imposibil să-şi amintească în ce împrejurări. Îşi duse mâna la frunte. Ce senzaţie stranie… Pe cât de complet o uitase pe Elizabeth, pe atât de multe îşi amintea despre Charlie, dar într-o manieră confuză şi haotică.

— Cum ai aflat până la urmă de existenţa Elizabethei?

— Cathie îi încredinţase avocatului său o scrisoare care trebuia să-mi fie înmânată dacă ei i se întâmpla ceva înainte ca fiica sa să ajungă la majorat. Şi ea a murit când Elizabeth nu avea decât paisprezece ani. Avocatul a luat deci legătura cu mine iar eu am venit să văd fetiţa.

Făcu o pauză şi surâse tandru, cu privirea pierdută în amintirile sale.

— Am recunoscut-o imediat. Aceeaşi privire rebelă a lui Chuck, acelaşi caracter insuportabil ca al lui…

— …şi că al bunicului ei.

Privirea verde a lui Charlie scânteie.

— Tu ai zis-o, băiete.

— După aceea ce-ai făcut?

— N-a fost chiar atât de uşor. Era atât de orgolioasă încât nu voia să-mi accepte ajutorul. I-am explicat că trebuie totuşi să-şi continue studiile şi că, fără bani, la vârsta ei… Dar a refuzat, argumentând că-şi va găsi o slujbă cu o jumătate de normă ca să-şi poată plăti studiile. Cum eu am insistat, ea a izbucnit în lacrimi şi mi-a strigat: N-am nevoie de in la dumitale!

— Cred că ţi-a fost greu să redresezi situaţia.

Charlie dădu din cap, cu privirea strălucitoare.

— Din contră. Din acest punct, totul s-a rezolvat repede.

— Cum ai făcut?

— Spunându-i că vreau s-o adopt. Ar fi putut exista o dovadă mai bună a sincerităţii afecţiunii mele?

— Nu, într-adevăr.

— După o săptămână, raporturile dintre noi se schimbaseră complet şi neîncrederea Elizabethei dispăruse. Bună înţelegere dintre nod era evidentă şi ne ataşam unul de celălalt cu fiecare oră ce trecea. Cu toate astea, nu puteam spune că deja câştigasem partida. De ani de zile nu mă mai simţisem atât de fericit. Dar când i-am propus să vină să locuiască cu mine la Cripple Creek…

— …a refuzat.

Charlie izbucni în râs.

— Văd că începi să înţelegi. „Nu vreau să depind de nimeni”, repeta ea. Eram descumpănit şi mă întrebam cum să fac s-o conving, când mi-a venit ideea să mă port cu ea exact cum mă purtasem cu Chuck când avea vârsta ei. Semănau atât de mult unul cu altul!

— Şi a mers?

Charlie zâmbi.

— Bineînţeles. În loc să încerc s-o conving, m-am adresat inteligenţei ei. I-am explicat că pentru a nu depinde niciodată de nimeni trebuie mai întâi să primeşti o

educaţie excelentă şi să devii cel mai bun. Atunci a acceptat să meargă la o şcoală particulară la Washington, cu condiţia de a-mi rambursa mai târziu banii pentru studii. Îţi dai seama ce încăpăţânată putea să fie încă de la paisprezece ani!

— Şi a făcut-o?

Te mai îndoieşti? De cum a intrat la universitate, a început să muncească. Şi, în orele libere, s-a apucat să scrie! De altfel, mai scrie şi acum.

— Ce?

— Nuvele, articole. Unele au fost chiar publicate în nişte reviste.

— În general, astea sunt bine plătite.

— A publicat şi o carte. Un roman istoric, cred. Dar cu ea, e greu să afli. Este atât de modestă. Oricum, a reuşit să îmi restituie toţi banii pe care i-am dat pentru studii. M-am întrebat adeseori dacă, după ce-mi dădea mie bani, îşi mai oprea ceva şi pentru ea… Din fericire, am fost prudent şi am mai uitat să-i spun de unele cheltuielii…

Tim râse cu poftă, în timp ce privirea lui Charlie se umpluse de tandreţe.

— Trebuie că o iubeşti foarte mult, murmură Tim.

— Mai mult ca orice pe lume. De aceea mi-am petrecut atâţia ani la Washington. Ca să fiu aproape de ea. Cu toate că era internă, cinam de multe ori împreună, ne duceam ia cinema, îmi punea tot timpul tot felul de întrebări, voia să ştie tot. N-am mai întâlnit niciodată o persoană atât de dornică să afle, să înveţe. Avea deja o minte strălucitoare, o inteligenţă remarcabilă. Era prima peste tot.

— Şi cum ai convins-o să vină să locuiască aici?

— Într-un mod foarte ciudat. Într-o seară; când ea tocmai terminase şcoala şi când afacerile mele m-au obligat să mă întorc repede la Cripple Creek, ne-am dus la restaurant, îmi amintesc că o priveam. În seara aceea era

veselă şi frumoasă ca un înger. Dintr-odată însă, am avut o strângere de inimă. Curând n-o voi mai vedea. În clipa aceea mi-a luat mâna şi m-a întrebat îngrijorată ce am. Spre marea mea uimire, mi-am dat seama că plângeam şi că obrajii îmi erau scăldaţi de lacrimi. „O să-mi lipseşti atât de mult! I-am spus eu. A doua zi, zburam împreună spre Colorado.

— Asta seamănă a şantaj sentimental, zise Tim zâmbind.

— Am avut un moment de slăbiciune, e adevărat, dar nu mi-am închipuit că ea va reacţiona astfel. Dar aşa este Elizabeth: generoasă, spontană şi imprevizibilă.

Tim schiţă un zâmbet dar îşi duse deodată mâna la cap.

— Te doare?

— Un pic. Cred că ar fi mai bine să plec. Şi apoi, i-am promis Elizabethei că n-am să te obosesc.

— Stai jos.

Tonul nu admitea replică. Tim rămase nemişcat, ar fi vrut desigur că Charlie să-i explice ce este cu această misterioasă comoţie despre care îi vorbise Elizabeth.

— N-am terminat să-ţi vorbesc despre familia mea, zise în clipa aceea Charlie. Trebuie să ţi-i descriu pe nepoţii mei acum. Jason şi Marcul sunt doi şacali din cea mai joasă speţă, nişte afacerişti lipsiţi de scrupule gata de orice pentru a pune mâna pe toate proprietăţile care le ies în cale. Sunt, pur şi simplu, obsedaţi de bani şi de putere. Dacă ar putea, ar cumpăra întreg Colorado-ul şi s-ar proclama regi. Jason este cel ce trage sforile. Face ce vrea din fratele lui.

— Înseamnă că trag cu ochiul şi spre Cripple Creek.

— Exact. Drept care o detestă pe Elizabeth; în plus, eu nu le-am spus niciodată cine este ea de fapt. Aminteşteţi că Chuck era totuşi însurat cu mama lor când s-a născut fetiţa. Dacă ar fi aflat că Elizabeth este sora lor vitregă, i-

ar fi făcut viaţa şi mai imposibilă.

— Şi ea, ce ştie de fapt? Ce i-a povestit mama ei?

— De unde să ştiu? Lui Elizabeth nu i-a plăcut niciodată să abordăm subiectul. Singurul lucru pe care-l repeta mereu când încă era copil, era acela că nu-i pisa dacă părinţii ei au fost căsătoriţi sau nu. Acestea fiind zise, ea ştie că Jason şi Marcus sunt fraţii ei vitregi.

— Înţeleg…

— Oricum ar fi, Jason şi Marcus sunt foarte bogaţi. La moartea lui Chuck au moştenit o adevărată avere care s-a dublat după ce a murit şi mama lor. Trebuie să-ţi spun că şi Nancy se trăgea dintr-o familie foarte bogată.

— Te temi deci că… după plecarea ta, ei o vor deposeda pe Elizabeth?

Charlie zâmbi cu şiretenie.

— Vor încerca, dar nu vor reuşi. Cripple Creek nu reprezintă pentru ei decât o afacere imobiliară prosperă. În schimb, Elizabeth este profund ataşată de acest loc şi vreau ca ea să fie cea care-l moşteneşte.

— Ea ştie?

— Am încercat într-o zi să abordez problema cu ea, dar nici n-a vrut să audă. „Dacă Jason şi Marcus vor această proprietate, a zis ea, eu nu mă voi lupta cu ei”.

— Chiar credea ceea ce spunea?

— Da, dar eu ştiu că i s-ar rupe sufletul dacă ar fi aşa. Cripple Creek este singurul loc în care ea se simte cu adevărat acasă. Aici am văzut-o înflorind. Pleca să se plimbe şi se întorcea cu braţele pline de flori pentru mine. Apoi, a învăţat să călărească, să cunoască florile, copacii, să deosebească ciripitul păsărelelor. Cei doi nepoţi ai mei nu se interesează decât de valoarea casei, a mobilelor.

Tim îşi privi bătrânul prieten câteva clipe, în tăcere.

— Care este rolul meu în această poveste? îl întrebă el în sfârşit.

— La început, n-am fost prea sigur nici eu. Mai întâi

ţi-am scris pentru că simţeam nevoia să mă destăinui cuiva în care să am deplină încredere.

— Îţi mulţumesc că m-ai ales pe mine, îi răspunse simplu dar emoţionat Tim.

Charlie îi replică pe un ton ursuz:

— Dacă personalităţi importante din guvern au încredere în tine, nu văd de ce n-aş avea şi eu.

Tim zâmbi. Hotărât lucru, acesta era Charles Barringer. Da, într-adevăr, era unic.

— În scrisoarea aceea, îţi spuneam, printre altele, că, de când m-am îmbolnăvit, nepoţii mei îmi dau târcoale ca mişte vulturi.

— Ei ştiu că i-ai lăsat prin testament Cripple Creek lui Elizabeth?

— Bineînţeles că nu.

— Şi crezi că vor contesta testamentul.

— Cu siguranţă că vor încerca. Dar aici intervii tu.

Zâmbetul lui Tim încremeni pe faţă. Când Charlie avea această licărire în privire, era, în general, semn de scandal…

— La început, voiam doar ca tu să fii prin preajmă ca s-o protejezi pe Elizabeth, ca să nu fie singură.

— Nu prea pare dintre acelea care ar avea nevoie de protecţie…

— Nu te lăsa înşelat de orgoliul ei. N-am mai întâlnit pe cineva mai sensibil ca ea. Dacă vei reuşi să-i spargi carapacea, vei descoperi în ea comori de drăgălăşenie şi de tandreţe.

Tim ridică o sprânceană surprinsă gândindu-se la asprimea cu care se purtase Elizabeth cu el până acum. Dintr-odată însă, păli. Numai să afle Charlie că şi-a petrecut noaptea cu unică lui protejată, şi va fi vai de pielea lui!

— Aş vrea să cred ce spui, zise el prudent, dar, după tot ce am constatat de azi-dimineaţă încoace, Elizabeth se

poartă mai degrabă cu răceală faţă de mine.

— Nu înţelegi că a avut un şoc îngrozitor văzând că tu ai uitat-o?

— Scuză-mă, dar şocul ei este nimic pe lângă al meu.

— N-am să uit niciodată ziua în care v-aţi întâlnit pentru prima oară, zise Charlie neluându-i în seamă replica când ea a apărut în prag, tu ai rămas cu gura căscată, încremenit.

— Se înţelege, este atât de frumoasă…

— Este la fel de frumoasă şi în exterior şi în inter or.

— Şi, după aceea, ce-am făcut?

— Cred că ai fi rămas plantat acolo toată ziua, dacă eu nu le-aş fi scuturat, îi răspunse Charlie râzând. Păreai complet buimăcit.

Tim îşi strânse buzele, un pic vexat.

— O să mă scuzi dacă nu-ţi împărtăşesc veselia, dar oricum mă bucur că te fac să râzi în halul ăsta…

— Nici în ziua aceea nu ţi s-a părut nostim că râdeam de tine, adăugă Charlie râzând în hohote. A doua zi m-ai bombardat ore întregi cu întrebări despre Elizabeth.

— De necrezut!

— De ce?

— Vreau să spun că înţeleg din ce în ce mai puţin cum de am putut s-o uit

— Din cauza căzăturii.

— Care căzătură?

— Acum câteva zile te-ai dus să faci o plimbare călare fără să spui unde te duci. Spre seară, calul s-a întors singur. Elizabethei i-a venit atunci ideea să trimită câinii în căutarea ta, după ce le-a dat una din cămăşile tale s-o miroasă. Te-a găsit căzut, fără cunoştinţă, pe o potecă şi te-a adus acasă. Doctorul Madison a diagnosticat o uşoară comoţie şi starea ta s-a ameliorat repede.

— Când s-a întâmplat?

— Acum trei zile.

— Şi în tot acest timp am fost inconştient?

— Aproape. Se pare că ţi-ai revenit când le-ai interzis să te ducă la spital. Cum doctorul nu s-a opus dorinţei tale, Elizabeth a hotărât să te îngrijească acasă pentru a te putea supraveghea îndeaproape.

Tim nu-şi revenea din surprindere. De ce manifestase tânăra femeie atâta grijă faţă de el? Probabil pentru că era prietenul bunicului ei.

— Acum, reluă Charlie, înţelegi mai bine de ce am ţinut neapărat să-ţi povestesc toată istoria asta prin viu-grai. E destul de complicată.

Tim nu avu nicio ezitare.

— Da. Dacă vrei ca eu să rămân o vreme pr. În preajma Elizabethei ca să-i poată alunga pe cei doi şacali, nicio problemă. Poţi conta pe mine, Charlie.

— Asta îţi şi ceream în scrisoarea mea. Nimeni altul nu mi se părea mai potrivit pentru a-mi apăra nepoata. Aşa că îţi imaginezi cât am putut fi de fericit atunci când am putut să-ţi îndeplinesc dorinţa.

— Dorinţa mea? Ce dorinţă mi-ai îndeplinit?

— Aceea de a te căsători cu Elizabeth.

CAPITOLUL III

Tim ieşi din încăpere ca un automat, încă sub şocul dezvăluirii făcute de Charlie.

După o oră şi jumătate petrecută lângă el cu gândul de a obţine răspunsuri la întrebările sale, pleca acum mai nelămurit decât sosise, lăsându-şi prietenul complet epuizat. Şi pentru că Elizabeth cunoştea complexitatea situaţiei, de aceea nu văzuse cu ochi buni vizita lui Tim la bunicul ei.

Cu mintea plină de semne de întrebare şi cu o durere cumplită de cap, Tim ajunse în parcare. Când va ajunge la Cripple Creek o va întreba pe Elizabeth dacă doctorul Madison nu-i prescrisese şi nişte antalgice care să nu-l facă să doarmă.

Elizabeth… soţia mea murmură el demarând încet.

Dar, chiar dacă le pronunţase cu voce tare, aceste cuvinte erau lipsite de sens pentru el. Se simţi străbătut de un fior. Oare până când vor rămâne aşa? îşi va aminti vreodată această căsătorie despre care uitase totul? După spusele lui Charlie, nimeni nu-l împinsese să se căsătorească cu Elizabeth, dar putea oare să-l creadă pe deplin? Charlie era şiret ca un vulpoi bătrân.

Şi-şi iubea atât de mult nepoata încât era în stare să facă orice pentru ea. Cu toate acestea, cu toată şiretenia lui, Tim ştia bine că nu s-ar fi căsătorit cu Elizabeth numai pentru a-i face pe plac lui Charlie.

Şi Elizabeth, ce gândea ea despre toate astea? De ce nu-i spusese nimic azi-dimineaţă? De cum va ajunge la Cripple Creek, va… Oftă adânc.

Cripple Creek… acest loc magic menţionat şi în ghidurile turistice, cu pădurea lui ce se întindea cât vedeai cu ochii, cu ferma creată de Charlie acum zece ani şi care acum era una dintre cele mai prospere din zonă, acest colţ de vis pe care – Va moşteni Elizabeth Barringer. Elizabeth Walker…

Schimbătorul de viteze scârţâi. Tim strânse din dinţi şi apăsă pedala de acceleraţie până la fund. În ce încurcătură intrase? El care nu posedă decât un mic apartament în Denver şi o cabană mică undeva în Sud-Vest, el care nu ştia să aibă legături prea strânse cu cineva, în afara prietenilor lui, Greg şi Bradi, el era acum căsătorit cu o femeie care va moşteni cel mai frumos domeniu pe care l-ar fi putut visa cineva.

Oare Greg şi Bradi erau la curent? Tim avu certitudinea că nu. Dar când vor afla că Tim, celibatarul convins, se căsătorise dintr-o toană, nu-şi vor reveni. Greg va izbucni în râs bătându-l afectuos pe umăr, iar Bradi îi va propune imediat să-i ofere Elizabethei lucrurile pentru copil de care ea nu va mai avea nevoie.

La gândul unui posibil copil, Tim simţi un nod în gât. Chiar dacă Charlie nu-i precizase când avusese loc nunta, era evident că trecuseră câteva săptămâni S-ar putea că Elizabeth să…? Or fi vorbit despre asta amândoi? Tim ridică din umeri. Nu, era imposibil. Probabil că nunta asta fusese doar un simulacru pus la cale de Elizabeth pentru a-i face plăcere lui Charlie, nimic mai mult. În afară de asta, ea îi dăduse clar să înţeleagă că nu făcuseră dragoste. În cazul acesta, ce căutau amândoi în acelaşi pat?

Tim apăsă pe acceleraţie. Era nerăbdător să ajungă mai repede şi să primească de la Elizabeth explicaţiile care-i lipseau. Şi totuşi, nu înţelegea de ce, dacă zilele bunicului ei erau numărate, de ce ea nu-i dezvăluise imediat adevărul?

Când trecu de grilajul ce înconjura casa lui Charlie, Tim era la capătul puterilor. Era obosit, înfometat, şi migrena devenise insuportabilă, îşi parcă maşina într-o boxă ascunsă sub frunzişul copacilor şi se îndreptă spre uşa de la intrare, în timp ce, în depărtare, câinii de la fermă deja închişi pentru noapte, lătrau.

Doamna Brodie îl întâmpină în antreu şi-l ajută să-şi scoată ha: na. Apoi, Elizabeth apăru pe scară şi se opri la mijlocul drumului, cu o mână pe balustradă. Îşi desfăcuse cocul şi părul arămiu îi plutea pe spate peste un tricou negru cu mânecile suflecate.

— Începusem să mă îngrijorez, zise ea cu o voce blândă. Promiseseşi că n-ai să stai prea mult cu bunicul.

— Am încercat să plec de câteva ori, dar părea atât de necăjit de fiecare dată încât până la urmă am mai stat.

Elizabeth dădu din cap cu un aer înţelegător. Cunoştea prea bine caracterul lui Charlie şi ştia mai bine ca oricine cât era de greu să-i ţii piept.

— Dacă eşti gata să treci la masă, doamna Brodie a pregătit totul.

— Urc să mă spăl pe mâini şi Vin imediat.

Urcă primele trepte, se opri brusc în dreptul tinerei femei şi, mânat de un impuls subit, îi luă. Mâinile.

— Îţi mulţumesc că m-ai aşteptat să mâncăm împreună.

Cinci minute mai târziu, Tim coborî în imensa sufragerie. O găsi pe Elizabeth aşezată la o masă instalată într-o mică nişă unde el se simţi imediat mai puţin pierdut.

Mâncară în tăcere, căutându-se pe furiş cu privirea, în timp ce doamna Brodie servea şi adună farfuriile cu o discreţie perfectă. Când aduse cafeaua, Tim îşi împinse fotoliul şi se aşeză mai confortabil.

— Am fost surprins să descopăr un spital atât de mare şi atât de modern într-un orăşel atât de mic.

Elizabeth zâmbi.

— Bunicul l-a construit. Trei sferturi din capitalul necesar el l-a oferit, şi a adus aici cei mai buni doctori din Coatele Unite.

— Afurisitul de Charlie, răspunse Tim mai emoţionat decât ar fi vrut s-o arate.

Ochii Elizabethei se înceţoşară.

— Nu vreau să-l pierd.

— Te înţeleg, îi răspunse Tim. Este un om de neînlocuit.

— De când îl cunoşti?

— De vreo zece ani. Ne-am cunoscut la Washington.

— Are o părere foarte bună despre tine.

Tim lăsă să cadă o bucăţică de zahăr în ceaşca lui şi răspunse încetişor:

— Aş vrea să cred că aşa este. Altfel, nu m-ar fi lăsat să mă căsătoresc cu nepoata lui adorată.

— Într-adevăr, răspunse simplu Elizabeth.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Tim se întreba cum să relanseze conversaţia, când tânăra femeie se ridică.

— Ce-ar fi să trecem în salonaş?

Tim habar n-avea unde este salonaşul dar încuviinţă

cuminte din cap. Era vorba de fapt de o încăpere imensă în care doi dintre pereţi erau acoperiţi cu oglinzi şi într-un şemineu uriaş dansau vesele flăcările unui foc de lemne.

— Nici măcar nu te-am întrebat dacă te mai doare capiii, zise Elizabeth aşezându-se într-un fotoliu de piele neagră.

— Ceva mai puţin.

— Ai mai luat pastile de când te-ai întors?

— Nu, pentru că îmi provoacă somn şi noi doi avem de vorbit. Dar am găsit în dulăpiorul din baie nişte antalgice. Durerea nu a dispărut complet dar este suportabilă.

Elizabeth dădu din cap tăcută, îşi prinse braţele în jurul genunchilor şi îşi concentră atenţia asupra flăcărilor din vatră. Nu părea nici pe de

Parte hotărâtă să vorbească, dar Tim îşi zise că trebuie s-o scoată din tăcerea ei.

— De ce nu mi-ai spus azi-dimineaţă că noi suntem căsătoriţi?

Ea-şi cufundă privirea ca smaraldul în ochii lui Tim.

— Pentru că nu mi-a trecut prin minte. Nu ştiam precis ce-ţi aminteai şi ce uitaseşi.

— Te-am întrebat totuşi ce căutam în patul tău…

— Am crezut că e un fel de a vorbi, de a-mi spune că ţi-ai pierdut parţial memoria. Făceai mereu pe paiaţa şi recunoaşte că asta nu mi-a uşurat deloc sarcina.

— Într-adevăr. Dar din cauza asta, m-am simţit foarte încurcat în faţa lui Charlie.

Ochii Elizabethei scânteiară.

— Ţi-era teamă să nu te certe aflând că ţi-ai petrecut noaptea cu mine?

— Nu e de râs. Dacă l-ai cunoaşte aşa cum îl cunosc eu…

Dar Tim nu-şi termină fraza şi întoarse capul, cu privirea încărcată de tristeţe. Înainte de a se îmbolnăvi,

Charl e ar fi putut să-l doboare cu o singură mână, dar azi, abia putuse să ridice tonul la el. Tim simţi un nod în gât, incapabil să accepte ideea că prietenul său era pe moarte.

— Ce spun doctorii? Cam cât mai are de trăit?

Elizabeth zâmbi cu durere.

— Pentru ei, deja este o minune că se mai află printre cei vii. Starea inim, i lui este atât de proastă şi atacul acesta a fost atât de grav încât

Ar fi putut muri. Sincer vorbind, nici ei nu înţeleg această minune. Mai ales că bunicul nici nu ascultă de sfaturile lor. În loc să se odihnească, el glumeşte cu infirmierele, citeşte, priveşte la televizor şi păstrează o permanentă bună dispoziţie.

— Înseamnă deci că poate… pleca în orice clipă?

— Da, răspunse Elizabeth cu o voce abia auzită.

Tim privi spre ea cu gravitate.

— Sunt sigur că tu eşti cea care îl ţine în viaţă. Nu vrea să te părăsească.

Ea surâse tandru.

— Remarca asta nu este prea ştiinţifică, dar din moment ce ştiinţa nu este în stare să explice ce anume îl menţine în viaţă, teoria ta este la fel de bună ca oricare alta. Şi apoi, ştiu că de ani de zile, el nu trăieşte decât pentru mine.

— Şi doar pentru a-ţi arăta recunoştinţa faţă de el, ai acceptat să te măriţi cu mine, atunci când el ţi-a cerut-o…

Privirea Elizabethei se pierdu în gol.

— Cred că aş face orice pentru el, răspunse ea într-un târziu.

Tim dădu din cap. Ataşamentul ce există între ea şi Charlie era de o profunzime rar întâlnită. Şi chiar dacă amândoi erau nişte personalităţi independente, deveneau la fel de blânzi ca nişte mieluşei imediat ce era vorbă să-şi facă unul altuia o bucurie. Tim începea să vadă ceva mai limpede situaţia: probabil că Charlie îi ceruse Elizabethei

să se căsătorească pentru a nu rămâne singură, iar ea acceptase pentru a nu-l face să sufere. În schimb, nu-şi făcuseră niciunul griji în legătură cu Tim Walker, în toată această poveste.

— Şi acum, ce-ar fi să-mi explici şi mie condiţiile aranjamentului nostru, îi ceru el încercând să-şi ascundă tristeţea.

— Ce aranjament?

— Acela pe care trebuie să-l fi făcut atunci când ne-am căsătorit. Cu siguranţă că eu ţi-am spus că viaţa de familist nu este deloc compatibilă cu munca mea, de exemplu.

Cum tânăra femeie, foarte palidă, nu-i răspunse, el continuă ceva mai blând:

— Trebuie să ştii că, orice s-ar întâmpla, eu nu te voi lăsa baltă, Elizabeth. Poţi conta pe mine ca să te susţin în săptămânile ce vor urma şi nu te voi lăsa să-i înfrunţi singură pe Jason şi Marcus.

— De ce ar trebui să-i înfrunt? îl întrebă Elizabeth surprinsă.

Tim îşi muşcă buzele.

— Am vrut să spun că va trebui să-i întâlneşti, să vorbeşti cu ei.

— Nu mă tem eu de ei.

— Ştiu, nici eu, dar oricum. După cum mi i-a descris Charlie, nu sunt nişte sentimentali. M-aş fi lipsit şi eu cu plăcere de a face cunoştinţă cu ei.

— Nu-ţi face griji. Când va veni acel moment, eu voi fi aici ca să te protejez.

Tim rămase o clipă uluit, crezând că n-a auzit bine. Apoi aruncă o privire nesigură în direcţia Elizabethei, sperând să găsească în ochii el sclipirea de ironie pe care o văzuse mai înainte. Dar pe faţa ei frumoasă nu era nici urmă de glumă. Era evident că vorbise cât se poate de serios. Mai întâi, Tim zâmbi amuzat, apoi fu cuprins de un

râs nervos. De necrezut! Şi când te gândeşti că aceasta era femeia pe care Charlie i-o încredinţase că s-o protejeze! Dumnezeule! Aproape că le plângea de milă lui Jason şi Mareus.

Cum ea îl privea cu ochi mari, neînţelegând motivul ilarităţii lui, el zise în sfârşit:

— Îţi mulţumesc pentru., protecţia ta. Nici nu-ţi imaginezi cât sunt acum de liniştit. O să pot dormi fără nicio grijă.

Ea-şi ridică, dispreţuitor, sprâncenele fără să riposteze.

— Şi dacă tot suntem la capitolul despre nopţile noastre, adăugă el, poţi să-mi explici de ce dormim în acelaşi pat? Din moment ce Charlie nu se află aici, nu este nevoie să ne prefacem.

— Dacă am dormi în camere separate, ar afla până la urmă.

— De la doamna Bi odie?

Elizabeth ridică din umeri.

— Bunicul are o mulţime de antene. Întotdeauna află totul. Dar dacă vrei să-ţi regăseşti intimitatea, putem căuta o soluţie.

Tim scutură din cap.

— Nu-i nevoie. Ziceam şi eu aşa, în treacăt. Şi apoi, azi-dimineaţă am fost foarte fericit să mă trezesc alături de „Frumoasa din pădurea adormită”.

Obrajii Elizabethei se împurpurată şi Tim contemplă cu încântare rezultatul spuselor lui. Era deci posibil să tulbure această creatură, aparent atât de indiferentă?

— Ce poţi să-mi mai spui despre căsătoria noastră? reluă el.

Pentru o clipă, i se păru că Elizabeth vrea să-i răspundă dar aceasta se mulţumi doar să-l întrebe.

— Ce vrei să afli?

— Ei bine… cine a fost la ceremonie, de exemplu,

unde a avut loc, detalii de felul ăsta.

— Ne-am căsătorit pe 2 mai, în intimitatea camerei de spital a bunicului. Două infirmiere ne-au fost martori iar judecătorul care ne-a cununat este un vechi prieten al lui Charlie.

Tim îşi frecă tâmplele încruntându-se, furios că această evocare nu-i amintea nimic.

— Te doare iarăşi capul? îl întrebă Elizabeth cu o voce blândă.

— Mă simt mai ales ca un rătăcit. Îmi spui că ne-am căsătorit pe 2 mai şi îmi dau seama că răci măcar nu ştiu în ce zi suntem.

— Vineri 21 mai.

Tim îşi lăsă capii pe spate, sprijinit de speteaza fotoliului şi închise ochii. Erau aproape trei săptămâni de când era însurat şi nu păstra nicio amintire a acestei perioade.

— Tim?

El deschise ochi alene.

— Da?

— Ce-ar fi să te duci să te odihneşti? Ai făcut destul efort astăzi.

— Cine m-a adus? întrebă el părând că nu auzise sfatul ei.

— Adus? Ce vrei să spui?

— În ziua când am căzut.

— Ah! Unul din oamenii de la fermă.

— Ai putea să regăseşti locul unde m-ai descoperit?

Elizabeth ce gândi câteva clipe.

— Da. Dacă tu crezi că asta te-ar ajuta să-ţi rec ape ţi memoria, te voi duce acolo. De fapt, Sam crede că te-a trântit calul său că te-a lovit vreo creangă joasă.

— Sam este administrator la fermă?

— Da.

— Eu îl cunosc?

— L-ai întâlnit o dată sau de două ori.

— Fraţii tăi ştiu că noi suntem căsătoriţi?

Elizabeth ezită înainte de a răspunde:

— Nu cred, dar nu sunt sigură. Dacă cumva au aflat, nu au aflat de la mine. Poate că le-a spus bunicul.

— Şi ei ştiu că Charlie este în spital?

— Da. Le-am telefonat şi le-am spus.

— I-au făcut vreo vizită la spital?

— Nu era nici unul din ei în Colorado când bunicul a avut atacul, dar Jason a venit cu avionul lui personal să-l vadă. Marcus, în schimb, i-a telefonat, au putea să vină.

— Dacă am înţeles bine, ei sunt antreprenori.

Elizabeth făcu o mică strâmbătură.

— Treci de la un subiect la altul cu o viteză… Am impresia că îmi iei un interogatoriu.

Tim nu-i răspunse. N-avea rost. Încă de la începutul conversaţiei lor, fiecare întrebare de a lui sugera o alta şi i se părea că bucăţelele de puzzle nu se vor aşeza niciodată la locul lor.

— Pari într-adevăr foarte epuizat, reluă Elizabeth cu aceeaşi voce dulce. Ar trebui să te duci

Să te culci. Îţi promit că vom relua această discuţie mâine, dar deocamdată, te rog, du-te să te odihneşti.

Tim făcu o mutră dezolată. Ce-ar zice Charlie dacă ar şti că în loc s-o protejeze el pe Elizabeth, ea era cea care avea grijă de el?

— Şi când o să fiu în pat, presupun că vei veni să-mi cânţi un cântec de leagăn… zise el pe un ton ironic.

Ea zâmbi îngăduitor.

— Asta face parte cumva din aranjamentele de care îţi aminteşti? îl întrebă ea.

Dar Tim rămase tăcut.

— Bine, zise atunci Elizabeth ridicându-se; Ştiu ce am de făcut: o să-ţi pregătesc o baie fierbinte în care te vei putea relaxa şi după aceea, îţi voi masa spatele.

Cum el îi aruncă o privire surprinsă, ea făcu o mutră comică.

— Asta nu face parte din aranjamentele noastre, dar sunt ordinele doctorului Madison.

— Mi-ai mai făcut masaj de când am căzut?

— Ca să fiu absolut sinceră, nu.

— Dar de când ne-am căsătorit?

Elizabeth roşi pentru a doua oară în seara aceasta.

— Într-adevăr. Se întâmpla câteodată să te întorci acasă obosit şi asta te relaxa. Acum, mă duc să-ţi pregătesc baia. Te chem când este gata.

Şi ieşi din încăpere fără să-l mai privească.

Tim, buimăcit, rămăsese cu privirea aţintită asupra uşii care tocmai se închisese în urma ei: Ce relaţii fuseseră între ei de când se căsătoriseră? De ce se purta Elizabeth cu el atât de blând şi cu atâta înţelegere? Din cauza căzăturii şi a comoţiei pe care o suferise? Probabil. Îşi întoarse privirea spre focul care murea încet în vatră.

Femeia aceasta era un adevărat mister. Trecuseră trei săptămâni de când împărţeau acelaşi pat şi practic nu ştia nimic despre ea. Doar atât că era frumoasă ca un soare arzător şi că îl tulbura mai mult decât ar fi dorit el. Pentru o clipă, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să accepte propunerea ei şi să doarmă în camere separate. Dar alungă imediat această idee. Prefera supliciul de a petrece fiecare noaptea alături de ea fără a o atinge, decât să doarmă separat.

Vocea ei frumoasă şi clară îl făcu să tresară.

— Baia ta este gata.

Tim se ridică stingherit. Ea îi vorbise pe acelaşi ton mângâietor pe care îi vorbea şi lui Charlie şi avu brusc chef să-i amintească faptul că el nu este bunicul ei. Dar se abţinu la timp. Elizabeth i-ar fi ripostat că el este doar un soţ de formă şi l-ar fi rugat să-şi păstreze părerile pentru

El. Urcă deci scara în urma ei, în tăcere, întrebându-

se totuşi dacă amnezia lui se datora numai comoţiei pe care o suferise. S-ar putea ca, dacă era căsătorit cu Elizabeth de trei săptămâni şi nu se atinsese de ea, să-şi fi pierdut memoria pentru a scăpa de tortură pe care i-o impunea în fiecare noapte…

Mergea în urma ei şi zâmbi fără să vrea, uşurat la gândul că ea nu-i putea ghici teoria.

CAPITOLUL IV

Tim se trezi tresărind la auzul soneriei telefonului. Aruncă o privire spre cadranul luminos al ceasului deşteptător şi se ridică, îngrijorat. Era ora trei dimineaţa. Un apel telefonic la o asemenea oră nu era aducător de veşti bune.

Alături de el, Elizabeth se trezise şi ea, aprinse veioza şi răspunse. Tim auzi o voce bărbătească în receptor, dar cum Elizabeth nu-i propuse să asculte şi el, se mulţumi doar s-o privească atent fără să spună nimic.

Ea ascultă câteva clipe fără să vorbească. Apoi deodată, îşi strânse pleoapele şi scoase un geamăt sfâşietor. Atunci, Tun înţelese.

— Vă mulţumesc că m-aţi anunţat, murmură ea în sfârşit.

Şi închise telefonul.

— Era în legătură cu Charlie? o întrebă Tim; care cunoştea deja răspunsul.

— Da.

— Cine te-a anunţat?

— Neil Swanson, avocatul lui. Bunicul dăduse dispoziţie ca el să fie anunţat primul de moartea sa.

— De ce nu tu?

— Ştii bine că Charlie a vrut întotdeauna să mă ferească de orice neplăceri. Drept care a dispus să nu fiu eu cea care îi organizează înmormântarea. Şi cum avea toată încrederea în avocatul său, i-a lăsat dispoziţii precise în acest sens. Neil se va ocupa deci de toate şi mă va ţine

la curent.

Tim o privi cu gravitate pe Elizabeth. Aceasta vorbise pe un ton extrem de obosit şi trăsăturile îi încremeniseră, de parcă durerea îi era prea profundă pentru a se putea exprima. Ar fi dorit s-o cuprindă în braţe, dar ea părea atât de îndepărtată încât nu îndrăzni. Îşi puse doar mâna pe mâna ei, gata să şi-o retragă imediat, la cel mai mic semn de respingere. Dar Elizabeth nu-l respinse. Tim îşi împleti atunci degetele cu ale ei şi nu se mai mişcă.

— N-am să uit niciodată prima mea întâlnire cu el, zise ea fără să-l privească. Era la o săptămână după moartea mamei mele.

— Pe vremea aceea unde locuiai?

— În Arizona. Înainte de a mă naşte eu, mama locuia împreună cu tata în Tucson. Dar după aceea, ea a trebuit să-şi câştige singură existenţa şi s-a angajat la o fermă. Cunoştea bine modul acela de viaţă pentru că şi ea fusese crescută la o fermă.

— Ce-ai simţit când l-ai văzut pe Charlie?

— Era într-o zi, spre prânz. Mă întorceam de la şcoală să mănânc şi am avut un adevărat şoc văzându-l pe acest uriaş, cu coama lui rebelă pe care şi-o dădea mereu pe spate. S-a apropiat de mine şi mi-a spus simplu: „Eu sunt bunicul

Şi patru de ore, ea devenise lucrul cel mai important din viaţa lui, chiar dacă nu reuşea să înţeleagă cum şi de ce. Şi atâta vreme cât ea va avea nevoie de el, el se va afla în preajma ei.

Elizabeth se îndreptă fără să-i răspundă. În felul ei un pic crispat de a se îndepărta de el, Tim simţi că ea încearcă să se adune, întrebându-se probabil ce căuta lipită de pieptul lui, cu capul cuibărit pe umărul lui.

— Scuză-mă, zise ea pentru a doua oară. N-am vrut… să-ţi cad astfel în braţe.

Tim încercă să glumească:

— Mi se pare că pentru asta există soţii.

Dar Elizabeth dădu din cap cu gravitate.

— Dacă bunicul nu ţi-ar fi spus, tu nici măcar nu ţi-ai fi amintit că suntem căsătoriţi.

Tim surprinse o asemenea descurajare în vocea ei încât îi răspunse cu toată duioşia de care era în stare:

— Dacă îmi dai puţin timp, sunt sigur că, încet-încet, îmi va reveni memoria.

— Mi-e teamă că nu vei mai sta aici atâta timp pentru asta.

— De ce aş pleca de la Cripple Creek?

— De ce ai rămâne? Datorită ţie, Charlie s-a stins liniştit că te ştie lângă mine. Acum eşti dezlegat de rolul pe care l-ai avut.

— Şi dacă a început să-mi placă acest rol?

— Ar fi în contradicţie cu ceea ce mi-ai spus ieri.

— Adică?

— Că meseria ta nu este compatibilă ou viaţa de familie, de exemplu.

Tim rămase blocat. Cu Elizabeth, nu puteai să te joci. Avea acelaşi caracter direct ca al lui Charlie şi nu suporta ocolişurile.

— Am zis şi eu aşa, îi replică el simplu. Am fost atât de surprins să aflu că suntem căsătoriţi!

— Nu-mi spune că ai avut timp să te obişnuieşti cu ideea în douăzeci şi patru de ore.

— Ba da. Şi îmi place din ce în ce mai mult.

— Dacă nu ţi-ai fi pierdut memoria, n-ai fi vorbit astfel.

— Ce vrei să spui, mai exact?

— Am impresia dezagreabilă că te simţi obligat să rămâi lângă mine şi…

Tim îi tăie vorba.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Şi apoi, nu mă simt obligat cu n mie.

Elizabeth, foarte palidă, îl privi fără să-i răspundă. Părea dintr-odată complet absentă.

— Aş vrea să te ţin în braţe, zise atunci Tim cu vocea scăzută.

Şi cum tânăra femeie tot nu reacţionă, el preciză:

— N-am să mă ating de tine. Vreau doar să te fac să simţi prin tandreţea mea ceea ce nu vrei să crezi.

Elizabeth rămase într-atât de nemişcată încât Tim se întrebă dacă ea auzise. Dar după câteva clipe, veni şi se ghemui la pieptul lui.

— Ce-ar fi să încercăm să dormim acum? îi sugeră el. Ne aşteaptă nişte zile îngrozitoare.

Ea încuviinţă cu tristeţe din cap.

— Într-adevăr. Şi apoi, va trebui să-mi fac bagajele, să îmi iau adio de la această casă.

— Cum aşa?! exclamă Tim.

— Prefer să le las locul lui Jason şi Marcus înainte de a mă da ei afară.

Tim se strădui să-şi stăpânească tonul.

— Crezi că Charlie le-a lăsat lor acest domeniu?

— Bineînţeles. Cripple Creek face parte din patrimoniul famil; ei Barringer de secole. Le revine lor de drept.

— Şi tu eşti o Barringer.

— Da, dar eu nu locuiesc aici decât de câţiva ani. Înainte, nu veneam aici decât în vacanţe şi în timpul verii.

— Şi fraţii tăi vitregi, cât timp au locuit aici?

Elizabeth oftă.

— N-are importanţă. Cripple Creek le aparţine.

— Ştii tu ce gândea Charlie?

— Mi-a spus vreo două vorbe acum câţiva ani îmi propunea să-mi lase mie proprietatea asta. Dar am refuzat. I-am spus că Jason şi Marcus nu vor accepta niciodată să piardă Cripple Creek şi că eu nu aveam de gând să mă lupt cu ei.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— A mormăit ceva, nemulţumit, ca de fiecare dată când eu nu eram de aceeaşi părere cu el şi a încercat să mă convingă. Dar l-am oprit imediat şi i-am explicat că, oricum, Cripple Creek era mult prea mare pentru mine şi că generozitatea de care dăduse dovadă ani de zile faţă de mine îmi ajungea pe deplin.

Tim strânse mâinile tinerei femei într-ale sale.

— Dacă nu vrei să rămâi aici, să ştii că eu am un apartament destul de spaţios la Denver. Şi dacă n-o să-ţi placă, cumpărăm altceva.

Elizabeth se eliberă din braţele lui şi-i aruncă o privire crâncenă.

— Credeam că am fost destul de limpede: tu nu îmi datorezi nimic. Eşti liber. Sunt destul de mare şi, contrar a ceea ce se pare că crezi, nu am nevoie de protecţia cuiva.

Tim închise ochii. Începea să înţeleagă mai bine avertismentul lui Charlie. Orgoliul Elizabethei nu era vorbă-n vânt şi n-o să-i uşureze deloc sarcina. Totuşi, chiar dacă ea încă nu ştia, problemele abia urmau să înceapă. Charlie îi lăsase ei Cripple Creek şi, în ciuda celor spuse de ea, Tim era ferm hotărât să meargă până la capăt şi s-o convingă să primească moştenirea ce i se cuvenea.

— Hai să dormim acum, zise el încetişor stingând lumina.

Ea se apropie şi se ghemui lângă el. Tim se simţi atunci invadat de un val de fericire şi adormi.

A doua zi după-amiază, Tim reuşi s-o ia pe Elizabeth cu el la o scurtă plimbare călare. Doamna Brodie îi spusese că, de când Charlie făcuse infarctul, tânăra femeie slăb se cel puţin cinci kilograme şi abia mânca. Tim se hotărî deci că, în mod discret, s-o ajute să-şi recapete puterile.

În rest, încă de când se trezise, simţise că are energie cât pentru doi: memoria începuse să-i revină câte puţin şi nu se îndoia că, în curând; va putea duce la bun-

sfârşit rolul pe care Charlie i-l încredinţase. Din fidelitate faţă de bătrânul lui prieten, bineînţeles, dar şi pentru Elizabeth.

Frânturile de memorie nu se manifestau încă decât ca nişte flashuri foarte rapide, dar, după fiecare dintre ele migrena lui Tim se calmă ca prin minune. Prima sclipire se produse în timpul micului dejun. Tim se „văzu „deodată certându-se cu Elizabeth, apoi ieşind din casă şi plecând călare. După aceea, „auzi" lătratul câinilor care-l căutau la peste un kilometru de casă.

— Există oare un loc mai frumos în lume? întrebă dintr-odată Elizabeth oprindu-şi calul în mijlocul pădurii.

Revenind pe pământ, Tim privi în jurul lui.

— Trebuie să recunosc că nu.

Şi ar fi vrut să adauge că nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă, dar se abţinu. Şi totuşi, cu bluză ei verde la fel ca şi culoarea ochilor şi cu fustă lungă gri-perle, Elizabeth semăna cu o superbă amazoană.

— Întotdeauna ai locuit în Colorado? îl întrebă ea pornind din nou.

Tim o ajunse din urmă.

— Da, în afară de perioada când mi-am făcut serviciul militar.

— Şi acum, cu ce te ocupi?

E3 îi aruncă o privire pe furiş. Îi întindea oare o capcană?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că nu mi-ai vorbit niciodată de meseria ta. Şi când l-am întrebat pe bunicul, a fost foarte evaziv, mulţumindu-se doar să-mi spună că lucrezi pentru guvern.

— Aşa este…

— …dar e foarte vag. „Să lucrezi pentru guvern" poate însemna să fii funcţionar într-un birou, sau senator… Au, de ce nu, la NAŞA.

Tim zâmbi.

— Să zicem că eu trebuie să dezamorsez problemele înainte ca ele să explodeze, în diverse zone unde sunt trimis.

— Eşti spion?

De data asta, Tim izbucni în râs.

— Ce te face să crezi asta?

— Probabil că-ţi ascunzi meseria faţă de oameni pentru că acestora nu le place să fie spionaţi.

— În cazul acesta, şi tu eşti spioană.

— Ce idee!

— Vreau să spun că nici tu nu vorbeşti, mai mult ca mine, despre meseria ta.

— Poftim?

— Charlie mi-a explicat destul de vag că eşti scriitoare dar s-a arătat foarte discret.

— Ei, scriitoare… Nu trebuie să exagerezi.

— După câte ştiu, una dintre cărţile tale a şi fost publicată, totuşi.

Elizabeth nu-şi ascunse surpriza, dar nici nemulţumirea.

— Mă întreb de ce ţi-o fi povestit bunicul toate astea.

— Pentru ca să-mi explice cum ai reuşit să-i restitui banii pe care el îi cheltuise cu studiile tale.

— Acum înţeleg mai bine de ce te-ai întors aseară atât de târziu. Probabil că ţi-a povestit toată viaţa mea.

— Mărturisesc că i-am pus multe întrebări. Aminteşte-ţi că din cauza acestei afurisite amnezii eu nu ştiam nimic despre tine. Aveam impresia că te întâlnisem abia în dimineaţa aceea.

Elizabeth rămase îndelung pe gânduri. Timp de câteva minute nu se mai auzi decât tropotul copitelor pe pietrele drumului. Apoi ea începu din nou să vorbească.

— Este adevărat că am scris câteva povestiri istorice pentru că am fost întotdeauna atrasă de istoria ţării mele, mai ales de perioada cuceririi Vestului.

— Acesta este motivul pentru care l-ai urmat pe Charlie în Colorado?

Elizabeth scutură energic din cap.

— Nu. Am venit aici cu el ca să-i fac pe plac. Începuse să îmbătrânească şi nu prea mai avea chef de călătorii. Aşa că, am venit eu aici.

Din nou se lăsă tăcerea.

— Începe să se facă târziu, zise deodată Tim privind soarele. Ce-ar fi să ne întoarcem?

Elizabeth îşi privi ceasul.

— Este deja ora cinci! Dumnezeule! Biata doamnă Brodie! N-aş fi vrut s-o las singură atâta timp. Cu toate treburile care le are pe cap şi cu telefonul care sima neîncetat…

— Nu-ţi face griji. Ştiam că vom lipsi câteva ore şi am angajat pe cineva s-o ajute.

— Trebuia să bănuiesc că vei avea grijă, îi replică Elizabeth întorcându-şi calul.

Tim făcu la fel şi curând o ajunse din urmă.

— Îi cunoşti bine pe Jason şi pe Marcus?

— Nu. Nu i-am văzut decât de vreo două-trei ori. I-am întâlnit prima oară la o gală de binefacere organizată de bunicul.

— Ce părerea ai despre ei?

— Niciuna.

— Înţeleg. Dar ei, ce cred despre tine?

Elizabeth ridică din umeri.

— N-ai decât să-i întrebi chiar tu. După spusele lui Neil, trebuie să sosească azi după-amiază.

Tim îşi strânse degetele pe hamuri. Scandalul urma să înceapă chiar mai repede decât prevăzuse.

— Vor locui la Cripple Creek?

— Bineînţeles. Domeniul le aparţine acum. Unde ai vrea să se ducă?

Elizabeth şi Tim intrară în casă prin bucătărie. Două

femei pregăteau masa şi din cuptor ieşea o aromă delicioasă.

— Mă bucur că v-aţi întors! exclamă doamna Brodie intrând la rândul ei pe uşa ce dădea în salon. Domnii Jason şi Marcus Barringer tocmai au sosit. Le-am servit cafeaua în bibliotecă.

— Nu pot să-i primesc în ţinuta asta, zise atunci Elizabeth coborându-şi privirea spre ghetele murdare de noroi.

— Dacă vrei, pot să le ţin eu companie până ce tu te schimbi, îi propuse Tim. Eu doar o să-mi schimb cizmele cu o pereche de pantofi curaţi. O să fie suficient pentru aceşti domni.

Ea păru uşurată.

— Faci tu asta pentru mine?

— Şi încă multe altele, îi răspunse el sărutând-o uşor pe colţul gurii.

Apoi plecă, îşi scoase cizmele, îşi puse nişte pantofi de interior ce se aflau în vestiarul de la parter şi se îndreptă spre bibliotecă. Ţinuta lui nu era deloc elegantă, avea părul ciufulit, dar era ferm hotărât să nu facă nici cel mai mic efort în onoarea nepoţilor lui Charlie.

Cei doi se ridicară când el pătrunse în încăpere. Tim fu frapat de asemănarea lor: înalţi, blonzi, bronzaţi, purtau acelaşi model de costum bleumarin şi aproape aceeaşi cravată.

Frumuseţea lor era evidentă şi, unui observator atent, nu putea să-i scape licărirea de inteligenţă din privirea lor. Era clar că nu numai Elizabeth moştenise frumuseţea şi fineţea celor din familia Barringer.

Cel mai mare dintre fraţi se apropie cu mâna întinsă.

— Nu cred că am avut onoarea să ne cunoaştem. Eu sunt Jason Winslow Barringer. Şi iată-l pe fratele meu, Marcus Chandler Barringer. Presupun că dumneata eşti administratorul lui Charlie. Să nu-ţi fie teamă: avem de

gând să te păstrăm pe acelaşi post. Rapoartele pe care le-am obţinut despre dumneata sunt excelente.

Şi căută privirea lui Marcus care dădu din cap în semn de încuviinţare.

Tim strânse mai întâi mâna lui Jason, apoi pe cea a lui Marcus. Aveau nişte strângeri de mână viguroase, la fel de energice ca şi expresia de pe faţa lor.

— Sunt sigur că Sam ar fi fost foarte flatat să audă ce spuneţi despre el, domnilor.

— Sam? repetă Marcus.

— Administratorul lui Charlie. În ceea ce mă priveşte, eu sunt cumnatul vostru, zise Tim. Mă numesc Tim Walker.

Şi cum cei doi bărbaţi schimbară o privire întrebătoare, el adăugă:

— Sunt soţul Elizabethei, dacă preferaţi.

Jason fu primul care-şi reveni.

— Ah, da, Elizabeth… Domnul Swanson ne-a spus că ea încă se află la Cripple Creek.

Aerul parcă se încărea de electricitate.

— Încă? repetă Tim, prefăcându-se că nu înţelege aluzia.

Cum Jason nu catadicsi să răspundă, Marcus preluă iniţiativa.

— Fratele meu vrea să spună că nu eram siguri că o vom mai găsi aici.

— Unde s-ar fi putut duce?

Fraţii Baringer schimbară o nouă privire.

— De unde să ştiu? reluă Marcus. Noi nu ştim nimic despre ea. Nu ştiam, de exemplu, că s-a căsătorit.

— Într-adevăr, am cam înţeles eu că voi trei nu prea. Comunicaţi.

Marcus îşi drese nervos glasul şi Jason îi aruncă o privire furioasă înainte de a continua el discuţia.

— Ştim că lui Charlie îi plăcea să cultive legenda după care Elizabeth ar fi fiică tatălui nostru. Până aici noi

n-avem nimic de zis pentru că asta părea să-i facă plăcere şi pentru că ea îi ţinea companie, dar…

— …voi n-o consideraţi de fapt ca pe o soră vitregă.

Jason zâmbi superior.

— În niciun caz. În schimb, m-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva era fiica lui Charlie, pentru că seamănă un pic. Bătrânul crai o fi inventat această poveste pentru a fi considerat în continuare ca un bun patriarh şi nu un tată nebun.

— În cazul acesta, zise Tim zâmbind, Elizabeth ar fi mătuşa voastră.

— Oricum, toate astea nu mai au nicio importanţă interveni atunci Marcus, vizibil enervat de discuţie. De când trăieşte pe spinarea bătrânului Charlie, trebuie să-şi fi pus destui bani la ciorap. Fără să mai punem la socoteală ce i-o mai fi lăsat moştenire, la care noi n-o să ne opunem dacă este în limita rezonabilului.

Tim se duse până la şemineu şi mai puse un butuc pe foc.

— Sunteţi foarte generoşi, voi doi.

În clipa aceea, se auzi o bătaie discretă în uşă. Intră, zise Jason cu o voce puternică.

Tini îşi ascunse un zâmbet. „Cumnatul „său se comporta deja ca un stăpân al locului.

Doamna Brodie apăru prin uşa întredeschisă.

— Mai doriţi puţină cafea?

— Cu plăcere, doamnă Brodie. Un pic de cafea caldă va fi binevenită, zise Tim.

Cei de fraţi îi aruncară. O privire agasată, dar veniră să se aşeze lângă el, în faţa şemineului.

— Cu ce te ocupi dumneata, Tim? întrebă Jason încrucişându-şi elegant picioarele lungi.

— La ce te referi, Jason?

— Se referă la meseria du mi tale, interveni Marcus.

— Oh! Ei bine, sunt consultant.

— În ce domeniu?

— Diverse.

Jocul lor de-a v-aţi ascunselea înceta odată cu revenirea doamnei Brodie care intră în încăpere aducând o tavă grea. Tim veni imediat în ajutorul ei. Femeia îi adresă un zâmbet de mulţumire şi ieşi. Tim puse tava pe măsuţa joasă din faţa şemineului, se instală confortabil în faţa lui Jason şi a lui Marcus, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se lăsă să cadă pe speteaza fotoliului, de parcă uitase complet de prezenţa celor doi.

— Unde este Elizabeth? întrebă dintr-odată Jason.

— S-a dus să se schimbe, răspunse Tim. Cred că nu vă aştepta atât de devreme.

Apoi îşi goli ceaşca de cafea, o puse la loc pe tavă şi-i privi pe rând pe cei doi fraţi.

— Sunteţi căsătoriţi?

— Eu sunt, răspunse Jason. Iar Marcus este divorţat. De ce ne întrebi?

Tim ridică din umeri.

— Aşa, de curiozitate.

— Şi dumneata, interveni Marcus, când te-ai căsătorit cu Elizabeth?

— Nu de prea multă vreme. A fost… dragoste la prima vedere între noi. Totul s-a petrecut în mai puţin de o săptămână.

— Într-adevăr? zise Jason cu un zâmbet răutăcios. Şi Charlie ce-a zis?

— Acum că mă întrebi, îmi dau seama că n-am abordat niciodată cu el acest subiect. Trebuie să spun că el era deja în spital când eu am cunoscut-o pe Elizabeth.

— Bineînţeles…

— Moartea bunicului ei a fost o încercare teribilă pentru ea. Sunt fericit că sunt alături de ea s-o pot ajuta.

Când auzi cuvântul „bunic”, Marcus sări în sus de pe fotoliu.

— Chiar crezi că este nepoata lui?

— Bineînţeles.

Marcus păli.

— Dacă este adevărat, s-ar putea ca ea să moştenească o parte din afacerile lud Charlie şi jumătate din domeniu.

Tim îşi reţinu un zâmbet dispreţuitor. Aşadar, Marcus spusese cu voce tare ceea ce el şi cu fratele lui gândeau. Singura lor teamă era aceea de a nu pierde Cripple Creek.

— Normal, replică el pe un ton tăios. Doar locuieşte a ci de ani de zile, nu?

Jason se aplecă în faţă şi-i aruncă o privire ameninţătoare.

— În locul dumitale, n-aş fi chiar atât de categoric. Elizabeth a fost doar găzduită aici, în calitate de damă de companie a. Lui Charlie.

Tim preferă să nu răspundă provocării. Era încă prea devreme.

— Mi se pare că locuiţi amândoi în Est, zise el simplu.

— Nu văd legătui…

— Vreau să spun că locuiţi prea departe de aici pentru a pretinde Cripple Creek pentru folosinţa voastră personală. Nu sunteţi legaţi nici sentimental de locul ăsta şi aveţi o avere pe care într-o singură viaţă n-o să reuşiţi s-o cheltuiţi. Aşa că, nu-mi explic interesul vostru subit pentru acest domeniu.

Jason luă un aer superior.

— Pentru că dumneata nu ştii probabil că, în sânul marilor familii, moştenirea este ceva sacru. Or, această… Elizabeth nu este nepoata lui Charlie.

— Înţeleg, răspunse Tim.

Apoi se ridică.

— Este timpul să mă duc să mă schimb pentru masă, domnilor. Aroma delicioasă ce vine dinspre bucătărie face să-mi lase gura apă. Cred că vreţi să rămâneţi cu noi la

cină…

Jason îşi subţie buzele.

— Desigur.

— Vom avea deci tot timpul să ne continuăm discuţia la masă, răspunse Tim.

Şi ieşi închizând încet uşa în urma lui. Apoi

Urcă scara, cu capul plin de gânduri.

— Oriunde ai fi, Charlie, murmură el strângând pumnii, sper că ai asistat la scena care tocmai s-a jucat în prezenţa celor doi şacali şi că ai fost mândru de mine.

CAPITOLUL V

Charles Winston Barringer fu înhumat în Colorado Springs, unde o mulţime impresionantă veni să-i aducă un ultim omagiu.

După oficierea slujbei, prietenii veniră să prezinte condoleanţe familiei. Când, printre ei, Tim recunoştea persoane pe care le frecventase la Washington, în cea mai mare parte oameni ai legii sau foşti membri ai guvernului, îi şoptea Elizabethei la ureche numele lor şi aceasta dădea din cap tăcută. În ciuda palorii ei extreme, era calmă şi demnă, stând între soţul ei şi cei doi fraţi vitregi.

O oră mai târziu, când mulţimea părăsea biserica pentru a se duce la cimitir, Tim, surprins, văzu apropiindu-se de el un bărbat pe care-l cunoştea bine. Întoarce capul spre Elizabeth şi-i spuse:

— Vin şi eu imediat.

Apoi se îndreptă spre bărbatul acela şi-i strânse cu căldură mâna.

— Nu eram sigur că ai să vii.

Chiar dacă nu-l vedeam atât de des pe Charlie, era totuşi prietenul meu.

— Când te întorci la Washington?

— Imediat după înmormântare. Şi dacă tot am dat de tine, ai vrea să-mi spui de ce nu mi-ai răspuns la mesaje?

— O să-ţi explic. Când pot să-ţi telefonez?

— Când vrei tu. Cât mai repede cu putinţă.

— Îţi voi telefona diseară.

Omul dădu din cap şi se pierdu în mulţime. Tim îl urmări o clipă cu privirea apoi se întoarse spre Elizabeth care tocmai intra într-o limuzină neagră. Se aşează şi el alături de ea.

— Cine era? îl întrebă ea în timp ce vehiculul demara încetişor spre cimitir.

— Patronul meu.

Ea îl privi, surprinsă.

— Într-adevăr? N-aş fi crezut. Mi-a făcut o impresie foarte puternică.

Tim zâmbi discret.

— Ar fi fost măgulit să te audă.

— Ce voia de la tine?

— Să mă trimită undeva în misiune, cred.

Elizabeth îşi puse o mână pe genunchiul lui:

— Dacă trebuie să pleci curând, eu ţin să-ţi mulţumesc chiar acum pentru grija pe care ai avut-o faţă de mine. Buni cui nu s-a înşelat. Ai fost într-adevăr extraordinar. Fără tine…

Tim îi adresă un zâmbet liniştitor şi termină fraza în locul ei:

— …te-ai fi descurcat şi tu de minune.

Dar Elizabeth ridică din umeri, iritată.

— Desigur. Dar nu asta am vrut să spun. Prezenţa ta m-a ajutat mai ales să înfrunt zilele care au urmat morţii bunicului meu cu mai multă seninătate.

Tim coborî privirea, încurcat. Elizabeth nu mai era o fetiţă neajutorată şi era deja multă vreme de când îşi ducea viaţa după bunul ei plac. În schimb, după moartea lui Charlie, avea nevoie de un suport moral pe care numai el i-l putea oferi.

Plus, continuă ea, eşti unul dintre prietenii lui care l-a cunoscut cel mai bine şi ştiindu-te în preajma mea, m-am

simţit mult mai puternică.

Este adevărat însă că era un tip foarte secret chiar şi cu prietenii buni.

— Chiar mai mult decât tine.

Tim încruntă sprâncenele.

— Eu, un tip secret?

Da, rareori eşti tu însuţi, am impresia că mu eşti destul de deschis.

Şi cum ar trebui să fiu dacă aş fi mai deschis?

— Ştiu eu? Cald şi ironic în acelaşi timp… la fel ca bunicul.

Tim făcu o mică grimasă…

— Eu nu te consider nepoata mea, Elizabeth.

— Bineînţeles, răspunde ea evaziv, dar ai atâtea puncte comune cu el.

Tim nu-i răspunse şi restul drumului până la cimitir decurse în tăcere.

Tim respiră adânc şi intră în bibliotecă. Neil Swanson propusese să facă citirea testamentului mâncat: a aceasta, în prezenţi familiei Barringer; Marcus, în graba lui de a încheia povestea, ar fi dorit citirea lui chiar în seara de după înmormântare.

Elizabeth şi fraţii ei vitregi se aflau deja în încăpere, în prezenţa avocatului. După ce Tim se aşează alături de soţia sa, Neil spuse:

— Vom proceda la deschiderea testamentului lui Charles Winston Barringer. Vă voi înmâna fiecăruia câte o copie la sfârşitul acestei reuniuni. Originalul pe care îl vedeţi aici a fost depus, vă reamintesc, la maestrul Teller.

Făcu apoi o mică pauză şi-i privi pe fiecare, pe rând. Când întâlni privirea lui Tim, acesta înţelese imediat că Neil ştia că el este la curent cu toate. Avocatul îşi coborî privirea asupra hârtiilor.

— „Eu, subsemnatul Charles Winston Barringer, declar că acesta este testamentul meu. Las moştenire

conducerea afacerilor mele şi a diverselor societăţi domnilor Jason şi Marcus Barringer”.

Cei doi fraţi, foarte încordaţi, se mai relaxară puţin.

— „În ceea ce priveşte domeniul meu de la Cripple Creek, casă, pădurea, mobilele, precum şi fermă cu produsele ei, le las moştenire în totalitate nepoatei mele, Elizabeth Barringer, care va putea uza de ele aşa cum va dori”.

Jason şi Marcus săriră în sus de pe scaunele lor, stupefiaţi, în timp ce Tim şi Neil schimbară o privire complice.

— Bătrân imbecil! strigă Jason bătând cu pumnul în birou.

— Cum a îndrăznit să ne facă una ca asta? adăugă şi Marcus, roşu de furie.

Elizabeth se ridică, foarte palidă, şi dădu încetişor din cap.

— Nu pot accepta acest dar.

— Şi încă cum! strigă Jason aruncându-i o privire ucigaşă.

Apoi se întoarse spre Neil.

— Ea nu are niciun drept asupra lui Cripple Creek. Nu-i decât o bastardă!

— După documentele pe care le am în păstrare, zise avocatul cu un calm olimpian, Charles Winston Barringer era singurul proprietar al domeniului Cripple Creek. În această calitate, el avea dreptul să-l lase oricui.

— În materie de drepturi, familia trece înaintea străinilor, ripostă imediat Marcus.

Neil dădu din cap şi deschise un dosar din care scoase două foi.

— Din moment ce abordaţi subiectul moştenitorilor rezervatari, aflaţi că deţin cert ficatul de naştere al Elizabethei Barringer, care dovedeşte că este fiica lui Chuck Barringer, precum şi hotărârea de divorţ dintre

mama voastră, Nancy Winston Barringer şi tatăl vostru. Posed de asemeni certificatul de căsătorie dintre Cathie Ann Shelby şi Chuck Winston Barringer. Căsătoria lor a avut loc în Spania, cu unsprezece luni înainte de naşterea surorii voastre vitrege.

Tim dădu din cap, tăcut. De data aceasta, Charlie folosise artileria grea.

Jason întoarse atunci capul spre el, cu o privare plină de dispreţ.

— Când ai aflat că Charlie vrea să-i lase domeniul moştenire Elizabethei, te-ai grăbit să te însori cu bastarda asta, nu-i aşa? Dar să nu crezi

Că vei scăpa atât de uşor. Când Charlie a făcut acest testament, era deja senil, nu e nicio îndoială. Ne vom întâlni deci la tribunal.

Şi părăsi încăperea, urmat de fratele său. Tim o căută atunci pe Elizabeth cu privirea. Aceasta însă privea fix în faţa ei, cu obrajii la fel de palizi. Când începu să vorbească, o făcu pentru a se adresa avocatului.

— Nu vreau acest domeniu, Neil.

— Charlie ţi l-a lăsat ţie. Este ultima lui dorinţă.

— Ştia totuşi cum vor reacţiona nepoţii lui.

Neil zâmbi.

— Într-adevăr, dar nu-ţi spun nimic nou dacă-ţi mărturisesc că asta nu-l interesa absolut deloc. De altfel, mi-a lăsat o scrisoare pe care să ţi-o dau după citirea testamentului. Iat-o. Citeşte-o înainte să iei vreo hotărâre. Îi datorezi asta bunicului tău.

Elizabeth luă încetişor plicul, îl mângâie gânditoare cu degetele şi se aplecă dintr-odată spre Neil.

— Vreau un răspuns sincer la întrebarea pe care ţi-o voi pune.

Se lăsă o tăcere încordată.

— Cum a reuşit bunicul să obţină o falsă hotărâre de divorţ şi un tot atât fals certificat de căsătorie?

Cei doi bărbaţi făcură ochii mari, surprinşi. De unde ştia Elizabeth că hârtiile erau false?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise Neil prudent.

Elizabeth făcu un gest de furie.

— Fără minciuni în faţa mea, vă rog. Eu ştiu foarte bine că părinţii mei nu s-au căsătorit niciodată şi că tatăl meu a murit înainte de a avea timpul să divorţeze de marna lui Jason şi Marcus. De altfel, mi-e egal, nu-mi pasă de asta. Pentru mine contează un singur lucru şi anume, că părinţii mei s-au iubit cu pasiune. Am ca dovadă scrisorile pe care i le-a trimis tatăl meu mamei în timpul celor doi ani cât a durat legătura lor; Am plâns când mama mi le-a arătat. Niciodată n-am citit pagini mai frumoase. Mai ştiu şi că singurul regret al mamei a fost că tatăl meu a murit înainte de a afla că ea aştepta un copil. Dacă el ar fi aflat…

— …s-ar fi căsătorit cu ea. Şi pentru a repara această nedreptate, Charlie a procurat aceste hârtii. A făcut-o şi pentru ca fraţii tăi să te lase în pace.

— Dar ce-aţi vrea voi să fac eu la Cripple Creek? Este mult prea mare pentru mine.

Neil zâmbi.

— Uiţi că ai un soţ, Elizabeth, şi că într-o zi veţi dori să vă măriţi familia. În această proprietate, veţi fi eu toţii la adăpost de griji.

— N-am contat niciodată pe veniturile fermei bunicului meu pentru a-mi duce viaţa. Banii nu mă interesează.

Neil dădu înţelegător din cap, privind-o în adâncul ochilor.

— Dacă vrei, vom mai vorbi despre asta după ce vei citi scrisoarea lui Charlie. Bine?

Elizabeth şi Neil se priviră îndelung, în timp ce Tim îi observă fără să intervină. Avocatul lui

Charlie îi plăcea mult. Împreună cu el, bătălia împotriva lui Jason şi Marcus va fi mai puţin grea.

— De acord, murmură în sfârşit Elizabeth.

— Bun. Cheamă-mă când vei dori să vorbim. Acum mă duc şi eu acasă. E târziu.

Îşi adună documentele. Îi strânse mâna lui Tim, i-o atinse afectuos pe a Elizabethei şi plecă.

O clipă mai târziu, doamna Brodie intră în încăpere după ce ciocăni discret.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, dar aţi putea să-mi spuneţi câţi veţi fi la cină?

— Până la urmă nu voi fi decât eu şi Tim, răspunse Elizabeth.

— Masa va fi gata în vreo douăzeci de minute. Vin eu să vă chem.

După ce doamna Brodie ieşi, Tim se îndepărtă de Elizabeth pentru a o lăsa să citească scrisoarea pe care i-o dăduse Neil. Dar ea şi-o puse într-un buzunar şi se apropie de el.

— Ce voi face acum?

El o luă cu duioşie de umeri şi o privi în ochi.

— Vei începe prin a lua o masă bună împreună cu soţul tău. După aceea, vei face o baie fierbinte şi te vei duce să te odihneşti. Mâine vei vedea lucrurile mai limpede.

Elizabeth surâse timid.

— Mă simt bine ştiindu-te în preajma mea în asemenea clipe.

— Voi fi întotdeauna aici pentru tine, îi răspunse Tim strângând-o în braţe.

— Eşti drăguţ, dar trebuie să te gândeşti şi la tine. Tu ai viaţa ta, eu pe a mea şi ştiu că, mâine, drumurile noastre se vor despărţi. Dar astă-seară încă eşti aici şi sunt fericită.

Tim preferă să nu mai insiste. Era nevoie de puţin timp. Atâta vreme cât nu-şi va redobândi întreaga memorie, n-o va putea convinge pe Elizabeth că el acţiona

în deplină cunoştinţă de cauză. Mai avea încă nişte pete albe, îi lipseau câteva piese ca să constituie întregul. Dar printre toate aceste absenţe, de un singur lucru era sigur: nu Charlie fusese cel care-l împinsese să se căsătorească cu Elizabeth. Nu, pentru asta el nu avusese nevoie de nimeni.

Dar cine o îndemnase pe Elizabeth să se mărite cu el? Şi de ce acum îl respingea? Ştia ea oare nişte lucruri de care el încă nu-şi amintea? Cu răbdare, le va afla până la urmă.

După vreo jumătate de oră, se aşezară la masă în micul alcov din sufragerie. Mâncară în tăcere, dar schimbară priviri şi zâmbete afectuoase.

La sfârşitul mesei, Tim era mai hotărât ca oricând s-o ajute pe Elizabeth. Ea se duse în dormitorul lor în timp ce el se instală în biroul lui Charlie pentru a-şi pregăti planul. Şi tot timpul pe care-l petrecu gândindu-se şi făcându-şi note, se simţi susţinut de prezenţa invizibilă a bătrânului lui prieten. Da, chiar dacă nu-l vedea pe Charlie, era sigur că acesta îl vedea şi-i aproba gândurile şi acţiunile.

O oră mai târziu, puse stiloul jos şi ridică privirea. Amintirile îi năvăleau acum în memorie fără ca el să le poată opri. Deodată, îşi reaminti ziua în care primise scrisoarea lui Charlie când, după cinci minute, primise şi telefonul lui propunându-i să vină să-l vadă.

Aşadar, în camera lui de la spital, Charlie îi vorbise despre existenţa Elizabethei. După aceea, cei doi bărbaţi vorbiseră îndelung şi, la un moment dat, cineva bătuse discret în uşă. Mai întâi, Tim aruncase doar o privire fugară spre persoana care intrase în încăpere, crezând că e vorba de vreo infirmieră, dar imediat încremenise văzând-o pe Elizabeth. Rămase cu gura căscată în faţa frumuseţii şi graţiei ei, incapabil să scoată un sunet. În schimb, tânăra femeie nici nu-l observase şi se aplecase să-l sărute pe Charlie, cu un zâmbet radios. În mişcarea ei,

părul lung ca nişte flăcări îi alunecase în faţă, mângâind mâinile bunicului ei.

Abia atunci îl văzu pe Tăn, rămas prosteşte cu gura căscată, şi capul plecat pe o parte ca un debil mintal, neîndrăznind nici să respire. Nu se gândise nici măcar să-şi schimbe poziţia.

— N-am ştiut că eşti cu un prieten, îi zisese ea atunci lui Charlie. Dacă vrei, pot veni mai târziu.

Dar Charlie scuturase vehement din cap, nelăsând-o să plece.

— Ţi-l prezint pe Tim Walker, draga mea. Locuieşte la Denver şi fiind în trecere prin Cripple

Creek, i-a venit ideea să-mi facă o vizită. Doamna Brodie i-a spus că eu sunt la spital şi iată-l!

Găsind puterea să se ridice, Tim îi întinsese mâna tinerei femei.

— Sunt fericit să vă cunosc.

Când ea îşi pusese mâna în mâna lui, se înfiorase din cap până-n picioare. Şi nu numai pentru că pielea Elizabethei era catifelată şi caldă. Nu, femeia aceasta îl prinsese parcă într-un vârtej din care restul lumii fusese exclus.

Rămăsese astfel o eternitate, contemplându-i părul ca focul, ochii de smarald şi obrazul perfect cizelat, cu zâmbetul ei angelic.

— Ei bine… spusese la un moment dat Charlie, suni bucuros să văd interesul pe care vi-l arătaţi unul altuia. Aşa că, aşezaţ-vă şi faceţi cunoştinţă.

Tinerii se executară fără a se pierde din ochi.

— Elizabeth, copila mea, reluase Charlie, dacă nu vezi niciun inconvenient, l-am invitat pe Tim să petreacă vreo câteva zile la noi.

Ea roşise.

— B’neînţeles, bunicule. Ştii doar că prietenii tăi sunt întotdeauna bineveniţi.

— Da, ştiu. Dar cum acum eu mă aflu la spital, e ceva mai deosebit. Va trebui ca tu să te ocupi la el până la întoarcerea mea.

— Nicio grijă. Printre plimbările călare, heinăritul prin pădure, grădinărit şi citit în bibliotecă, n-o să aibă timp să se plictisească.

— Sunt sigur, răspunse Tim cu o voce ciudat de emoţionată.

Bătrânul zâmbea satisfăcut şi, după încă cinei minute, pretextând o oboseală subită, îi trimisese acasă.

Chiar în aceeaşi seară, după ce împărţiseră prima lor masă împreună, El: zabeth şi Tim se instalaseră în faţa şemineului din salon şi stătuseră liniştiţi la taclale despre tot ce le trecuse prin minte. Totuşi, într-un acord tacit, nu vorbiseră niciunul despre munca lor şi nu abordaseră nici problema bolii lui Charlie. Tim vorbise despre cabana pe care şi-o cumpărase la munte şi despre prietenia care-l lega de Greg şi Bradi, în timp ce Elizabeth îi descria vacanţele petrecute la Cripple Creek pe când era încă elevă. Trecu astfel o oră, şi încă una. Conversaţia cam lâncezea, dar nici Tim nici Elizabeth nu se gândiseră să plece la culcare. Rămăseseră aşezaţi confortabil în fotoliile lor, fără să spună nimic, savurând bucuria simplă de a fi împreună.

Când pe mele raze ale zorilor se filtrară printre jaluzele, se ridicaseră amândoi şi fără un cuvânt, se îmbrăţişaseră fremătând.

Tim nu înţelegea ce i se întâmpla. În câteva ore, viaţa lui luase o nouă întorsătură. Nimic nu mai avea importanţă în afară de Elizabeth.

Chiar a doua zi, la spital, profitând de o scurtă absenţă a Elizabethei, Tim. Surescitat, îi anunţase incredibila veste lui Charlie.

— Elizabeth este femeia vieţii mele. N-aş putea să-ţi spun de unde ştiu, dar sunt sigur că nu mă înşel.

— Asta se cheamă dragoste la prima vedere, îi răspunsese calm prietenul său. Am mai văzut din astea, dar în halul ăsta niciodată… Acum, întrebarea este dacă ştiţi ce aveţi de făcut, voi doi.

Tim rămăsese o clipă tăcut.

— Poate că este prematur să vorbim despre căsătorie…

— În vremuri normale, ţi-aş fi răspuns „da”. Dar având în vedere circumstanţele…

Tim lăsase capul în jos. Charlie ştia prea bine că nu mai avea mult de trăiit.

— Căsătorindu-mă cu Elizabeth voi fi mai aproape de ea ca s-o protejez, remarcase el simplu.

— Cu siguranţă. Şi asta va justifica şi faptul că nu o vei părăsi.

— Crezi că va accepta?

Ochii lui Charlie se luminară cu o sdip re ciudată.

— Tocmai o aud că vine. Ce-ar fi s-o întrebăm direct?

— Ce să mă întrebi, bunicule? întrebă tânăra femeie intrând în cameră.

Crezând că Tim va prinde mingea din zbor, Charlie îi aruncase o privire complice. Dar acesta, intrat în panică, nu reuşea decât să deschidă şi să închidă gura fără să scoată un sunet. Charlie îi sărise atunci în ajutor zâmbind.

— Când ţi l-am prezentat ieri pe prietenul meu Tim, am uitat să-ţi spun cât este de impetuos.

Elizabeth ridicase sprâncenele, surprinsă.

— Adevărat? Şi eu care îl credeam mar degrabă timid.

Tim îşi ascunsese un zâmbet. Elizabeth avea perfectă dreptate. De obicei nu era deloc impetuos şi învăţase, în munca sa, să coacă îndelung ideile înainte de a le pune în practică. L-ai în prin

Vântă vieţii lui particulare… nu avusese nic odată aşa ceva.

Cel puţin până ieri.

— Tocmai i-am spus bunicului tău că vreau să mă căsătoresc cu tine, spusese el atunci dintr-odată, de parcă s-ar fi aruncat în apă.

Elizabeth se lăsase să cadă într-un fotoliu.

— Dar… de ce?

— Oh, presupun că din motivele obişnuite. Nu mă simt în stare să mai trăiesc fără tine şi mai ales, nici nu vreau să încerc.

Cum ea nu răspundea, Charlie îşi întoarse privirea spre ea.

— Tu ştii situaţia mea, fetiţo. La ora actuală eu ar trebui să fiu mort. Fiecare zi care trece este un miracol. Înainte să părăsesc această lume, aş fi foarte fericit să vă văd căsătoriţi pe tine şi pe Tim.

Elizabeth sărise în sus.

— Dar, bunicule! Abia ne-am cunoscut.

Charlie dăduse din cap cu înţelegere.

— Ştiu la fel de bine ca şi tine, copila mea. Nu uita că eu am fost cel care v-am făcut cunoştinţă: ieri. Oricum, eu ţi-am spus părerea mea, tu trebuie să iei hotărârea definitivă. Dacă nu vrei să te măriţi cu Tim, n-o face doar ca să-mi faci mie pe plac. Vei fi nefericită şi pe mine mă interesează doar fericirea ta. Totuşi dă-mi voie să-ţi spun un singur lucru: îl cunosc pe Tim de nişte ani buni şi ştiu că n-ai putea găsi un soţ mai bun. Mai pot să-ţi spun că nu l-am văzut niciodată îndrăgostit şi că, până acum, întotdeauna a vrut să rămână celibatar.

— Tocmai r exclamase Elizabeth. El nu…

Dar Charlie îi luase afectuos mâna.

— Dacă tu ai reuşit să-l faci să se răzgândească atât de repede, înseamnă că este foarte îndrăgostit.

Elizabeth îl căutase cu privirea pe Tin.

— Este prea devreme.

— Poate, îi răspunsese el simplu.

Apoi ea – şi îndreptase din nou atenţia spre Charlie.

— Vrei într-adevăr să mă mărit cu Tim?

— Numai dacă vrei şi tu, draga mea.

Ea inspirase atunci adânc şi expirase lent.

— De acord.

Tim îşi lăsă capul să cadă pe spate, remarcând dintr-odată că nu ştia de ce Elizabeth se hotărâse atât de repede. Desigur, îl iubea îndeajuns de mult pe Charlie încât să facă orice pentru el, dar era acesta singurul motiv? Deocamdată, nu era în stare să răspundă la această întrebare.

Închise ochii şi revăzu privirea fericită a lui Charlie din timpul ceremoniei. Apoi încercă să-şi reamintească z; lele ce urmaseră căsătoriei. Dar amintirile lui se opreau aici. Din cele trei săptămâni care urmaseră, el nu păstra în memorie nicio urmă. Şi totuşi, relaţia lui cu Elizabeth trebuie să fi evoluat în acest interval de timp. Şi, în faţa tandreţii amicale pe care ea i-o arăta.

Tim nu se putea împiedica să nu se întrebe unde dispăruse sentimentul pătimaş cu care ea răspunsese sărutărilor lui în seara primei lor întâlniri.

Îşi aranjă hârtrle, stinse lumina şi ieşi din birou. Chiar şi în această noapte, va împărţi acelaşi pat cu Elizabeth şi situaţia aceasta i se părea din ce în ce mai de neînţeles. Oare Charlie s-ar fi supărat într-adevăr dacă Tim şi nepoata lui ar fi dormit în camere separate? Sigur că nu! Ar fi înţeles că tinerii căsătoriţi aveau nevoie de timp ca să se obişnuiască unul cu altul. În cazul acesta, de ce Elizabeth nu-l lăsase pe Tim să doarmă în altă cameră? Care erau adevăratele ei motivaţii?

Tim nu începuse încă să urce scara, când îşi aminti deodată că nu-l sunase pe patronul său.1

Se întoarse şi intră din nou în biroul lui Charlie. Oricum, ştia că nu va reuşi să adoarmă. Ridică atunci receptorul şi formă numărul patronului şi prietenului său

de la Washington.

CAPITOLUL VI

În ciuda orei târzii, Max răspunse de la primul apel.

— Alo?

— Salut, Max.

— Tim, în sfârşit! Se poate spune că ştii să ieşi în faţă.

— Ce vrei să spui?

— Să apari la braţul nepoatei lui Charlie Barringer în ziua înmormântării lui…

— N-aveam niciun motiv să mă ascund.

— Este adevărat că sunteţi căsătoriţi?

— Veştile circulă repede.

Tăcură o clipă amândoi, apoi Max reluă:

— Charlie îmi va lipsi îngrozitor. Nimeni nu poate să-l înlocuiască.

— Eu ştiu asta mai bine ca oricine. Acum, ce-ar fi să-mi explici de ce mă căutai?

— Nu mai are nicio importanţă. Până la urmă am luat pe altcineva. În schimb, aş vrea să definim noul tău statut. Acum că eşti însurat, vei avea dreptul la anumite privilegii.

Tim izbucni în râs.

— Mi se pare că simt răzbătând curiozitatea din cuvintele tale.

— Mărturisesc că aş vrea să aflu ce s-a întâmplat, zise Max.

Tim aruncă o privire rapidă în jurul lui.

— După ce a făcut infarctul, Charlie a înţeles că viaţa lui atârna de un fir de păr şi că moartea sa ar putea produce multe încurcături. Aşa că, mi-a cerut să rămân la Cripple Creek pentru a veghea ca totul să decurgă corect după ce el nu va mai fi.

— Atitudinea asta îi seamănă. Este singurul om pe care îl cunosc capabil să-şi impună voinţa şi dincolo de mormânt.

— Mai ales când e vorba de nepoata lui. Niciodată n-a iubit atât pe cineva.

— Mmmm…

Tim zâmbi. De fiecare dată când Max voia să-şi ascundă gândurile, bolborosea ceva ce putea fi interpretat oricum.

— Ştia că Elizabeth s-ar putea să fie în pericol, doar dacă eu nu mă voi afla la faţa locului cavs-o ajut.

— Aşa că te-ai sacrificat pentru el pe altarul căsătoriei. Serios, Tm, nu te ştiam atât de generos.

— Încetează cu balivernele, Max.

Râsul sonor al prietenului său răsună în receptor.

— Deci acum tu eşti… în misiune pentru Charlie?

— Într-un fel.

— Până când?

— După câte îmi dau seama, oamenii de care se temea Charlie nu vor pierde timpul. Pro

Blema este mai degrabă de a afla în ce fel vor ataca. După părerea mea, nu se vor încurca cu regulile obişnuite ale jocului.

— Şi din cauza asta Charlie a făcut apel la tine.

— Exact.

— Pun pariu că… persoanele despre care vorbeşti sunt fraţii Barringer.

Tim zâmbi amuzat. Max nu se lăsa niciodată prea mult timp dus cu vorba.

— Ce intuiţie!

— Ce ai de gând să faci?

— Să-i neutralizez.

— Ei ştiu că tu eşti agent guvernamental?

— Nici gând. Ei îşi imaginează că m-am însurat cu Elizabeth pentru a pune mâna pe Cripple Creek. Şi nu suportă gândul că proprietatea este deja în posesia noastră.

Se lăsă o tăcere în timpul căreia Tim aproape că avu

impresa că-l aude pe prietenul său gândind. Max reluă în sfârşit discuţia cu o voce morocănoasă:

— Charlie ar fi putut măcar să mă întrebe dacă nu am nevoie de tine înainte de a te băga în povestea asta.

— Zilele îi erau numărate.

— Şi tu, tu de ce nu m-ai anunţat? Ţi-am lăsat o mulţime de mesaje pe robot.

— Pentru că te-am uitat, la fel cum am uitat şi codul de intrare de la distanţă al aparatului meu.

— Ce tot spui?

— De la o căzătură recentă de pe cal, memoria îmi joacă feste. Abia de curând mi-am amintit de tine. Şi apoi, ce-ai fi putut tu să faci pentru mine? Să mă mângâi pe mână şi să mă consolezi? Prefer că Elizabeth să facă asta.

— Nu voi fi eu cel care să te dezaprobe. Şi ai început să faci progrese?

— Progresez, dar încet.

— Mmmm.

— Asta ce vrea să însemne?

— Ce-ar fi să-ţi trimit un agent?

— M-am gândit şi eu la asta, dar nu mi-a plăcut ideea. Situaţia e destul de delicată şi Elizabeth a fost suficient de tulburată de moartea lud Charlie. În schimb, dacă ar veni Greg akr, ca prieten, să petreacă vreo câteva zile, asta ar fi o idee bună.

Max rămase mai întâi tăcut.

— Gregory Duncan?! exclamă el în Sfârşit.

— Chiar el.

— Asta este într-adevăr o alegere excelentă. De altfel, eu am regretat mereu că nu-l am în echipă.

— Voi aştepta ca lucrurile să se mai aşeze un pic şi apoi îl voi chema. Sper să fie liber în perioada asta.

— Anunţă-l dinainte că s-ar putea să ai nevoie de el.

— Ai dreptate, e mai prudent.

Din nou tăcură amândoi.

— Şi să-mi spui tu mie toate astea abia astăzi, bombăni Max.

Tim îi replică ironic:

— Scuză-mă, patroane, că simit. Puţin cam brutal, dar nu făceai parte din priorităţile mele!

— Dacă speri să fii dat afară pentru nesupunere, agent Tim Walker, vei fi dezamăgit.

Tim izbucni în râs.

— Şi dacă ţi-aş cere un cencediu de vreo douăzeci-treizeci de ani, vei accepta să mă mai primeşti în echipa ta după acest interval?

— Nu eşti serios…

— E de văzut. Ideea de a o lăsa pe Elizabeth singură în timpul săptămânilor cât durează misiunile mele nu-mi place deloc.

— Ştii bine că atunci când oamenii mei pleacă în misiune, eu am grijă de familiile lor.

— Eu vorbeam de un contact personal, Max. Acum aş prefera o misiune… la domiciliu.

— Dar ce naiba se întâmplă în perioada asta?! Str. gă Max, în culmea disperării. Dragostea îmi decimează echipa. În ultimele luni mi-a răpit doi dintre cei mai buni agenţi. Dacă începi şi tu cu chestii de-astea, e o catastrofă. Nu vreau să te pierd, Tim.

— Găseşti destui consultanţi în Colorado.

— Ce să găsesc?!

— Consultanţi. Aşa m-am prezentat dragilor mei cumnaţi.

Max izbucni în râs.

— Într-una din zilele astea, umorul tău te va pierde.

— Până atunci, dacă-mi dai voie, o să mă duc să-mi tratez durerea de cap.

— Adică, în plus, ai şi migrene?

— Încet-încet, mă obişnuiesc ou ele.

— Ai face mai bine să te duci undeva să te odihneşti

în luna de miere.

Tim ridică din umeri.

— Ca să-i găsesc pe Jason şi Marcus instalaţi la Cripple Creek la întoarcerea noastră? Nu, mulţumesc. Dar m-am gândit la asta. Imediat ce această poveste va fi încheiată, voii pleca cu Elizabeth în călătorie de nuntă.

— E clar, lupul singuratic pe care-l ştiam va deveni curând la fel de cuminte ca un căţeluş.

— Nu-ţi face griji. Te voi ţine la cărent cu evoluţia lui, pentru ca să te obişnuieşti încet-înoet cu noua lui imagine.

— Cu plăcere. Nu uita totuşi, din când în când, să-ţi iei mesajele de pe robot.

— N-am să uit.

— Pe ale mele le vei găsi sigur.

— Va fi o mare bucurie.

— Noapte bună, domnule Baringer.

Stupefiat, Tim deschise gura să riposteze, dar Max închisese deja. Dădu din cap râzând şi formă numărul de la apartamentul său. Apoi se conectă cu robotul. Auzi vocea lui Max. Primele mesaje erau amabile, dar după al şaselea deven: xă scurte şi tăioase pentru ca ultimele să fie pline de îngrijorare. Tim recunoscu apoi vocea lui Bradi, soţia lui Greg: Salut, Tim. Proverbul spune: lipsa de veşti înseamnă veşti bune, dar nici chr-ar aşa. Îţi aminteşti că în curând este prima aniversare a lui Cindy şi că, dacă ar fi putut să-ţi scrie, ţi-ar fi trimis o invitaţie frumoasă. Fii drăguţ, şi dă-ne veşti despre tine. Am fi fericiţi să te vedem înainte de aniversarea micuţei. Greg îţi transmite salutări

Când auz: sunetul de final, Tim închise telefonul şi rămase pe gânduri. Contrar a ceea ce-i spusese lui Max, numărul de cod al robotului său îi revenise destul de repede în memorie, dar nu se putuse hotărî să-i asculte mesajele. Acum, numai Elizabeth şi Charlie îl interesaseră.

Trecu prin locul unde se afla instalaţia de securitate a casei şi constată că aceasta, foarte complicată, funcţiona

normal. Nu trebuia să-i subestimeze pe Jason şi Marcus. Ei nu-şi vor asuma niciodată riscul de a veni personal s-o sperie pe Elizabeth, dar erau în stare să trimită oameni de-ai lor ca s-o facă. Şi chiar dacă Tim se hotărâse să nu atace el primul, era prudent să fie pregătit pentru orice.

În aşteptarea ofensivei lor, va începe să-şi exerseze mai mu» memoria şi s-o convingă pe Elizabeth că singura lui dorinţă era să rămână în preajma ei, atâta timp cât ea va vrea.

Urcă încet scara cea mare de marmură şi intră în cameră în vârful picioarelor. Încăperea era cufundată în întuneric şi Elizabeth dormea liniştită. Tim se strecură în pat alături de ea şi adormi aproape imediat.

Avu un vis extraordinar. Se făcea că era împreună cu Elizabeth într-o lagună cu apă foarte limpede, între nişte maluri abrupte de nisip alb. Palm ieri uriaşi îşi legănau încetişor ramurile sub adierea uşoară a brizei şi pe oer planau câteva

Păsări. Elizabeth râdea în hohote şi niciodată Tim mu văzuse ceva mai frumos decât pielea ei mată ce se oferea soarelui. Ea se apropie dintr-odată de el şi-l îmbrăţişă. Tim observă atunci că erau amândoi goi şi că se găseau pe o insulă tropicală ca un paradis. Elizabeth îi căută buzele. Tim, ou respiraţia întretăiată, o cuprinse strâns în braţe şi o sărută. Ieşiră apoi din apă ţinânau-se de mână şi se lăsară să cadă pe nisipul calld. Elizabeth gemu uşor.

Această tânguială slabă îl trezi pe Tiih. Deschise brusc ochii în întuneric şi respiraţia i se Opri. Trupul Elizabethei era lipit de al lui iar el o ţinea atât de strâns încât păreau o singură fiinţă. Ea – şi trecu uşor mâna pe coapsele lui şi îi oferi buzele. Tim, tulburat, răspunse chemării ei tăcute şi începu s-o mângâie şoptindu-i numele.

Razele soarelui pătrunse printre perdele îl treziră câteva ore mai târziu. Se întinse leneş şi zâmbi. Nu se mai

simţise niciodată atât de bine. Nici urmă de migrenă, mintea îi era limpede şi corpul perfect relaxat. Ce se întâmplase oare în această noapte pentru ca… încremeni deodată şi-şi întoarse privirea spre partea cealaltă a patului. Elizabeth…

Dar locul era gol.

Elizabeth plecase şi el nu avusese când să-i vorbească, să-i explice în ce fel visul lui îl determinase să facă dragoste cu ea.

Dar la urma-urmei, era ceva de explicat? Fuseseră amândoi cuprinşi de o dorinţă mai puternică decât orice, şi această dorinţă era consecinţa emoţiilor şi oboselii acumulate de-a lungul ultimelor săptămâni. Tim îşi scutură capul şi dădu la o parte cuverturile cu un gest nervos. Explicaţia lui nu-l convingea deloc. Trebuia să privească adevărul în faţă: o dorise pe Elizabeth dintotdeauna şi se mira că rezistase atâta vreme dorinţei.

Noroc că era căsătorit cu ea. Printre toate lucrurile confuze care îi umblau prin minte, căsătoria lui era singura certitudine, unicul lud punct de sprijin. Ştia că făcuse lucrul cel mai inteligent din viaţa lui căsătorindu-se cu Elizabeth. Nu va divorţa de ea niciodată, n-o va părăsi niciodată, nici chiar când va pleca în misiune. Hotărârea lui era luată şi nu şi-o va schimba. Oh, desigur, Elizabeth era o femeie de caracter şi părea să nu dorească să-l păstreze alături de ea atâta vreme cât el va continua să creadă că totul a fost doar un aranjament. Dar, încet-încet, el va şti să o convingă de dragostea lui.

Coborî din pat şi se pregătea să intre în baie, când Elizabeth ieşi învelită într-un prosop mare.

Tim zâmbi fericit.

Bună dimineaţa. Mă întrebam unde ai dispărut.

— Bună dimineaţa, răspunse ea scurt.

Şi privirea ei alunecă pe lângă el de parcă abia dacă-l remarcase.

Tim se pregăti de atac. Privirea Elizabethei îl descumpănise, desigur, dar el hotărî să nu se lase impresionat. Elizabeth îi aparţinea la fel cum şi el îi aparţinea e: „iar restul nu era important, în afară de asta, acum mai ştia că Elizabeth nu era doar orgolioasă, dar şi sensibilă şi dulce.

Se sprijini nonşalant de tocul uşii şi-i bară t Sece rea cu piciorul, aruncându-i o privire sugestivă.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? Nu-ţi mai era somn? o întrebă el.

— Ceea ce s-a întâmplat astă-noapte nu are nicio importanţă. Să nu mai vorbim despre asta.

Dar Tim nu era de aceeaşi părere. Cu picăturile acelea de apă ce-i scânteiau pe umeri, desculţă şi cu prosopul drept singurul obstacol dintre ei, Elizabeth îl tulbura mai mult ca niciodată. Îşi înghiţi saliva cu greutate.

— Din contră, trebuie să vorbim. Pentru mine, noaptea asta are mare importanţă şi n-am de gând s-o uit.

Elizabeth se încruntă şi încercă să-l îndepărteze pe Tim. Dar acesta nu se clinti. Modul în care ea expediase noaptea lor de dragoste în uitare, îl îndurera profund. Se înfruntară îndelung cu privirea. Apoi, pe nesimţite, el se apropie de ea.

— Nu mă atinge! strigă ea imediat.

Dar el o cuprinse totuşi în braţe. Elizabeth însă îl respingea cu brutalitate.

— Încetează! Drept cine te crezi? Îţi repet că ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu schimbă nimic între noi.

— Minţi, îi replică Tim cu o voce răguşită.

— Nicidecum. Ce-ţi imaginezi? Ceea ce ani făcut noi nu dovedeşte altceva decât că suntem mişte oameni normal constituiţi şi că faptul că am dormit în acelaşi pat ne-a împins unul în braţele celuilalt. I s-ar fi întâmplat oricui.

Tim îşi muşcă buzele şi se dădu la o parte, înţelegând

că se comportase ca un idiot. N'ciodată nimeni nu-i va impune ceva Elizabethei şi nu în modul acesta autoritar o va putea convinge el de dragostea lui. Charlie, care o cunoscuse

Mai bine ca oricine, îl pusese totuşi în gardă.

Ea se îndreptă spre pat, îşi puse capotul şi reveni spre el.

— Odată ce tu vei fi plecat, ne vom continua fac are viaţa noastră şi vom uita ce s-a întâmplat.

— Şi unde ar trebui eu să plec?

— Păi… la tine acasă! Acum bunicul e mort, şi a murit fericit, lăsând-o pe biata lui nepoată în grija protectoare a soţului ei pe care el i l-a ales.

— „Pe care el i l-a ales"? repetă Tim care începea să înţeleagă.

— Ştiu foarte bine că ţi-a scris şi ţi-a cerut

Să te căsătoreşti cu mine, şi nu te afla în camera lui de spital numai pentru că nu-l găsiseşi la Cripple Creek. Dacă aţi crezut amândoi că m-aţi putut duce…

— Niciodată. M-am avut de gând să-mi bat joc de tine.

— Oricum, nu mi-ai mărturisit niciodată că bun cui ţi-a cerut să te căsătoreşti cu mine în scrisoarea lui. Chiar înainte de a deveni amnezic.

Tim făcu ochii mari, indignat.

— Adică, tu chiar îţi imaginezi că el mi-a cerut să vin să mă căsătoresc cu „biata lui nepoată"?!

— Probabil.

— Să fim serioşi, Elizabeth, nu ţine! De ce nu vrei să crezi că m-am căsătorit cu tine din

Dragoste?

— Dacă ar fi fost aşa, ai fi respectat înţelegerea noastră.

Tim gândi cu repeziciune. Elizabeth pronunţase această frază cu o oarecare jenă care îl puse pe drumul cel

bun.

— Vrei să spui că ne-am înţeles să rămânem în relaţii platonice?

— Da.

— Nu-mi amintesc deloc.

— Uşor de zis…

— Aceste e adevărul. Tot ce este fin legătură cu căsătoria noastră rămâne foarte confuz în mintea mea.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi reamintesc punctul cel mai important al „contractului" nostru, îi replică ea cu o privire aruncând flăcări de furie: mi-ai promis că vei părăsi Cripple Creek după înmormântarea bunicului.

Tim nici nu clipi. Ştia că Elizabeth minte. Niciodată el n-ar fi făcut o asemenea promisiune unei femei de care era îndrăgostit nebuneşte. Dar preferă să tacă. Atâta vreme cât el nu-şi regăsise încă întreaga memorie, Elizabethei îi venea uşor să invoce amnezia lui. În plus, el dorea să afle de ce inventase ea această poveste.

— Dacă am înţeles bine, vrei să mă vezi pleteat…

Pentru o fracţiune de secundă, frumoşii ei ochi verzi avură o sclipire ciudată.

— Vreau doar că fiecare dintre noi să se întoarcă la viaţa lui. Am fost foarte bucuroasă să te am în preajma mea în aceste ultime săptămâni, dar nu văd niciun motiv să prelungim această situaţie. Asta n-ar face decât să îngreuneze despărţirea noastră.

— Deci, tu nu doreşti să continuăm relaţia noastră.

Ea scutură hotărâtă din cap.

— Niciodată n-a fost vorba între noi de aşa ceva. Niciodată.

Tim plecă privirea, distrus. Era sigur că nu-i promisese niciodată Elizabethei că va pleca după înmormântarea lui Charlie, dar nici nu avea cum să afirme contrariul. Astăzi tânăra femeie dorea să-şi redobândească libertatea, şi era dreptul ei. El nu putea să-i impună

prezenţa lui în numele unui sentiment pe care numai el îl avea. Fără consimţământul ei, el nu putea să facă nimic.

Îi aruncă o ultimă privire şi intră în baie închizând uşa în urma lui. Aici, se sprijini de chiuvetă şi-şi privi imaginea din oglindă. Elizabeth ţinea mai mult decât la orice la independenţa ei, iar el, în loc să ţină cont de asta, încercase să-i forţeze mâna, adunând greşeli după greşeli, stângăcii de neiertat, imaginându-şi în na: vi ta tea lui că iubirea ce i-o purta va fi cheia care-i va deschide inima ei. Din cauza asta, o pierduse probabil pentru totdeauna şi trecea acum în ochii ei drept un fanfaron, un tip înfumurat şi uşuratic.

Dar îşi ridică deodată bărbia voluntară. Povestea lui cu Elizabeth nu se putea termina astfel. Va şti s-o convingă că greşelile pe care le făcuse fuseseră doar în numele iubirii lui nebune pentru ea…

CAPITOLUL VII

Când intră în sufragerie Tim constată că Elizabeth nu era singură. Încruntată, îl asculta pe un bărbat de vreo cincizeci de ani care îi vorbea, tot răsucindu-şi pălăria în mî; tni. Omul era îmbrăcat îngrijit, dar blugii lui uzaţi şi tricoul decolorat cunoscuseră şi zile mai bune.

— Bună dimineaţa, Tim, zise ea pe un ton îngrijorat. Ţi-l prezint pe Sam, administratorul nostru. Tocmai îmi spunea că, în noaptea asta, au dispărut mai multe vite. Oamenii au găsit urme care arată că animalele au fost încărcate într-un camion.

Apoi se întoarse spre Sam.

— Ia loc, te rog. Doamna Brodie ne va aduce micul dejun. O să bei o cafea cu noi.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse omul.

Îi strânse mâna lui Tim şi se aşeză.

După ce îi mai puse câteva întrebări lui Sam, Elizabeth zâmbi cu amărăciune.

— Acum că Charlie e mort, este evident că cineva

vrea să-mi dea de înţeles că „vremurile bune „s-a-u dus.

— Poate că nu, doamnă, răspunse administratorul. Furtul de vite, fără să fie un lucru obişnuit, au este totuşi ceva excepţional. De câteva luni încoace însă nu s-au semnalat furturi în zonă. Probabil că noi am mai slăbit supravegherea şi hoţii au profitat. Este vina mea. Voi face tot posibilul să găsim vitele.

— L-ai anunţat pe şerif? îl întrebă Tim.

— Bineînţeles. A spus că va veni la faţa locului cât mai curând posibil.

În clipa aceea intră doamna Brodie cu micul dejun. Dar Sam, necăjit de incidentul din cursul nopţii, refuză cafeaua pe care i-o oferi Elizabeth şi-şi ceru voie politicos să plece.

— Ce crezi despre povestea asta? îl întrebă ea atunci pe Tim.

— Care poveste?

Expresia de pe faţa Elizabethei se aspri.

— Bineînţeles… Ai dreptate… Nu te interesează ceea ce se întâmplă la Cripple Creek.

Regretându-şi imediat atitudinea, Tim încercă să se corecteze.

— Nu asta voiam să zic. Nu am devenit indiferent la ceea ce ţi se întâmplă, numai pentru că tu în ai rugat să plec. Şi dacă am uitat unele lucruri din trecut, sunt, în schimb, foarte bine ancorat în realitate şi ştiu ce vreau.

Elizabeth împărţi cu calm pâinea şi untul de pe masă, servi cafeaua şi întrebă:

— Şi anume?

— Să te ajut. Şi dorinţa aceasta este încă şi mai puternică…

Ezită o el; pă, apoi continuă:

— …decât înainte.

— Iarăşi faci aluzie la ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, ripostă ea. De asta mă temeam.

Cum, o să te simţi obligat să mă ajuţi, de parcă ai vrea să repari nu ştiu ce greşeală.

— Te înşeli. Dacă vreau să te ajut este doar pentru că… aşa vreau eu.

Elizabeth muşcă dintr-un sandviş şi ridică din Umeri.

— Nu-i nevoie să ninţi. Tu nu faci decât să respecţi voinţa bunicului.

Tim zâmbi.

— Chiar dacă Charlie a fost cel mai bun prieten al meu, nu mi-aş sacrifica viaţa particulară şi fericirea pentru el. Şi ca să ne întoarcem la povestea asta cu furtul vitelor, îţi propun să mai rămân aici până când se lămureşte. După aceea, voi pleca.

Elizabeth îl privi tăcută. Tim îi susţinu privirea fără să clipească, sperând că o va convinge de sinceritatea lui.

— Dacă ţii neapărat… îi răspunse ea în sfârşit.

— Şi tu, ce vei face astăzi? se grăbi el s-o întrebe de teamă că ea să nu se răzgândească.

— O să mai lucrez la manuscrisul pe care l-am început.

— Scrii ceva în momentul acesta?

— Oh, nimic prea important. Aşa cum spunea bunicul: „Elizabeth scrie ca să se distreze”.

Simţind că ea nu va mai spune nimic, Tim începu să-şi mănânce oul moale fără să mai insiste. Tocmai obţinuse o primă victorie şi prefera să se oprească deocamdată. Cu fiecare cipă, personalitatea Elizabethei i se dezvăluia într-o altă lumină şi, fascinat, descoperea un Personaj ale

Cărui multiple faţete nu se luminau întotdeauna în acelaşi timp, dar aveau o rânduire subtilă pe care trebuia să le-o respecţi.

După ce, în sfârşit, terminară de mâncat, Tim se ridică.

— Dacă-mi dai voie, aş avea de dat n: ştie telefoane.

— Nu pleci nicăieri?

El zâmbi stingherit.

— Nu-ţi face griji, nu te voi deranja. Mă voi instala în biroul lui Charlie. M-a rugat să mă ocup de unele detalii de care încă n-am avut timp. După aceea, mă voi pierde în natură ca să nu te tulbur.

Elizabeth se mulţumi să dea din cap, şi Tim ieşi.

Ajuns în birou, se hotărî să-l sune mai întâi pe Greg pe care-l găsi la serviciu.

— Salut, Greg, sunt Tim.

— Cine?

— Tim. Tim Walker.

Se făcu linişte pe fir.

— Am cunoscut pe vremuri un tip cu numele ăsta, dar a dispărut de secole.

— Greg…

— Chiar tu eşti?

— În persoană. Ce se aude cu aniversarea lui Cindy?

— Ei bine, alaltăieri i-am sărbătorit cele douăzeci de primăveri, dar, oricum, dacă eşti liber peste zece ani pentru nunta ei…

— Greg, eşti într-adevăr insuportabil. Cum de poate Bradi să te suporte zi de zi?

— Are un simţ al umorului care suportă orice. Bun, am râs destul acum. Ce-ar fi să-mi spui ce nu merge? Presupun că nu m-ai sunat doar ca să-mi spui „salut”.

Tim îşi trecu mâna prin păr şi oftă.

— Am probleme.

— Pot să te ajut?

— Sunt mişcat că te-ai oferit singur. S-ar putea într-adevăr să am nevoie de tine.

— Ce se întâmplă?

— Nu te-ar tenta o mică vacanţă în Colorado?

— Când?

Tim căzu pe gânduri. De azi-noapte, evenimentele se precipitaseră şi cereau o ripostă imediată.

— Cât mai repede posibil.

— Singur?

— Da.

— La apartamentul tău sau la cabană?

— Niciuna, nici alta. La Cripple Creek.

— Cripple Creek?

— Proprietatea lui Charlie Barringer. În acest moment, locuiesc aici. Ai mai fost vreodată?

— Nu, dar am aflat de moartea lui Charlie.

— Da, ieri a avut loc înmormântarea. Înainte să moară, m-a rugat să mă ocup de afacerile lui. Numai că, acestea sunt mai degrabă spinoase

Şi m-aş simţi mult mai bine dacă ai fi şi tu aici ca să-mi asiguri spatele.

— Aşteaptă puţin să mă uit pe agendă.

Tim îl auzi pe Greg punând jos telefonul şi privi spre creionul pe care-l ţinea în mână. De la începutul conversaţiei lor mâzgălise o foaie da hârtie cu cercuri şi săgeţi.

Greg reveni la telefon.

— Dacă plec mâine dimineaţă în zori, aş putea ajunge la Cripple Creek pe seară.

Tim scoase un oftat de uşurare şi-i explică prietenului său cum să ajungă.

— Perfect, răspunse Greg. Deci, pe mâine.

— Stai puţin! exclamă Tim. Înainte să închizi, trebuie să-ţi spun o noutate.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— M-am… ăăă… m-am căsătorit recent cu Elizabeth Barringer, nepoata lui Charlie.

Se lăsă o tăcere prelungită.

— Eşti însurat! exclamă Greg în sfârşit.

— Da. În fine… deocamdată. O să-ţi explic eu totul mâine. E destul de complicat.

— Pot să-i spun şi lui Bradi?

Tim scutură din cap, de parcă Greg l-ar fi putut vedea.

— Nu încă. Situaţia este foarte delicată şi, pentru moment, prefer să nu spun nimic nimănui.

— Sunt nerăbdător să aflu mai multe. Căsătoria asta subită mă uluieşte. Chiar că nu mă aşteptam la aşa ceva. O cunoşteai mai de mult pe femeia asta?

— N-o cunoşteam deloc. Am întâlnit-o acum;

— Nu se poate!

— Ascultă, Greg, e mai bine să vorbim mâine despre toate astea. Sufăr de nişte dureri de cap cumplite de când cu amnezia mea şi…

— Poftim?! Ţi-ai pierdut şi memoria?

Tim oftă din nou.

— Puţin. O să-ţi povestesc eu. Dar, înainte de toate, vreau să-ţi mulţumesc. Într-adevăr eşti mereu aici când am nevoie de tine.

Tim auzi răsuflarea prietenului său în receptor.

— Pe mâine, Tim, zise acesta deodată.

Şi închise.

Pe vremea când cei doi bărbaţi lucraseră în aceeaşi echipă, încă nici nu se cunoşteau bine şi Greg îi salvase viaţa lui Tim într-o acţiune. Astfel deveniseră prieteni. Greg, considerând că făcuse un gest normal, refuzase întotdeauna să vorbească despre asta. Tim, în schimb, nu uitase niciodată.

Un zgomot dinspre scară îl readuse la realitate. Era de acum timpul să meargă să se întâlnească cu Sam şi să aştepte amândoi sosirea şerifului.

Cei doi bărbaţi străbătură proprietatea în jeep, controlând toate locurile prin care hoţii ar fi putut să se strecoare, în ciuda dispozitivului de securitate. Sam părea foarte necăjit şi Tim încercă să-l liniştească:

— Nu ai nimic să-ţi reproşezi. Deocamdată mu am decât nişte bănuieli, dar cred că ştiu ce s-a întâmplat. Dacă

bănuielile mele se adeveresc, voi avea nevoie de ajutorul dumitale, la momentul oportun.

Administratorul îl privi în ochi.

— Puteţi conta pe mine.

Tim îi răspunse cu aceeaşi privire încrezătoare. Întrebându-se dacă Sam îi bănuieşte pe fraţii Barringer. Dar nu spuse nimic. Era inutil să încingă spiritele. Dorinţa lui nu era să-i distrugă pe Jason şi Marcus, ci să-i împiedice să-i facă rău Elizabethei. Şi pentru asta, avea un joker în mânecă: Greg. Toată greutatea era să facă să se creadă că Greg îi era un simplu prieten, astfel ca nimeni să nu bănuiască ceva. Nici chiar Elizabeth. Dacă ea ar fi bănuit amploarea luptei care se pregătea, ar fi renunţat imediat să păstreze proprietatea. Şi Tim era ferm hotărât ca Cripple Creek să-i rămână ei. Jason şi Marcus moşteniseră afaceri înfloritoare de la Charlie. Nu aveau niciun motiv să acapareze şi restul. De altfel, Tim era convins că, dacă Charlie ar fi putut, i-ar fi lăsat totul moştenire Elizabethei.

Dar oferindu-le jumătate din avere nepoţilor săi, ştia că niciun judecător n-ar fi apreciat ca un abuz faptul că Cripple Creek îi revenise tinerei femei.

Cu toate acestea, Tim ştia că ea se va opune cu înverşunare să intre în conflict cu fraţii ei vitregi. Va trebui deci să încerce s-o ajute cu cea mai mare discreţie, dacă se poate chiar ca ea să nici nu observe.

Fără să arunce măcar o privire spre ordinatorul ei, Elizabeth se duse direct la fereastră. Era prea nervoasă pentru a scrie. Folosise totuşi scuza cu manuscrisul pentru a se putea izola fără teama de a fi deranjată. Nimeni nu venea să-i tulbure liniştea când se afla în biroul ei. Chiar şi Charlie respectase această regulă.

Charlie, Elizabeth oftă. Până unde va merge pentru a-i respecta ultimele dorinţe? Era pentru prima oară când făcea ceva contra voinţei ei şi situaţia asta o dezorienta

total. Fusese crescută asemeni mamei sale care fusese o femeie de caracter, îşi câştigase confortabil existenţa şi dusese o viaţă independentă până în ziua când îl întâlnise pe Chuck Barringer.

Elizabeth nu reuşise niciodată să înţeleagă cum de se îndrăgostiseră atât de repede unul de altul, Chuck şi Cathie, Acum însă înţelegea. Propria ei viaţă îşi schimbase cursul în clipa în care îl întâlnise pe Tim, în camera de spital a lui Charlie. De parcă povestea mamei sale se repeta, după douăzeci şi cinci de ani, cu prietenul cel mai bun al bunicului ei.

Totuşi, Elizabeth avusese mai mult noroc decât mama sa. Tim era celibatar şi se căsătorise eu ea, pe când Chuck era căsătorit şi avea doi copii când o întâlnise pe Cathie. Bineînţeles, o părăsise pe Nancy, dar aceasta nu acceptase niciodată divorţul. Şi apoi, Chuck murise fără ca măcar să ştie că urma să devină tată.

În ziua accidentului, datorită unor hârtii pe care le avea la el şi pe care erau menţionate numele şi adresa lui Cathie, aceasta fusese anunţată prima

După durerea care i se putea citi pe faţă dă fiecare dată când mama sa evoca acel accident, Elizabeth avea mereu impresia că el se petrecuse ieri.

Chuck şi Cathie îşi făcuseră multe planuri, inclusiv un voiaj în Europa unde aveau de gând să înceapă o viaţă nouă.

Plănuiseră totul… în afara morţii care urma să-l doboare pe Chuck câteva zile mai târziu.

Cathie, distrusă, se străduise totuşi să ridice repede capul pentru ca1 pruncul pe care-l purta, să nu sufere, acel prunc la care ţinea mai mult decât la orice pe lume şi pe care-l numea deja copilul miraculos.

Elizabeth zâmbi tandru amintindu-şi de această alintare pe care mama ei o folosise multă vreme. Copilăria ei fusese parcă un vis.» Cathie îşi adorase fiica, aceasta

moştenind de la tatăl său ochii lui verzi ca smaraldul şi silueta înaltă? De altfel, îi vorbea deseori micuţei, despre Chuck, dar nu se lăsa niciodată cuprinsă de nostalgie sau de regrete. O învăţase totuşi pe Elizabeth să nu se bazeze niciodată pe nimeni şi să nu uite niciodată de caracterul trecător al vieţii.

Din nefericire, avertismentele ei se arătaseră a fi exacte, pentru că muri destul de tânără, lăsând-o. Pe copila adolescentă singură pe lume.

Atunci apăruse Charlie Barringer. Tânăra femeie dădu din cap eu duioşie amintindu-şi de uşurinţa cu care acesta îi câştigase simpatia şi cât de mult ţinuseră unul la altul. Aproape că trebuise să se lupte cu el pentru a-l determina să n-o crească în puf, atât de mult dorise Charlie să o protejeze. Până la urmă, acesta îşi schimbase atitudinea şi se transformase într-un Pygmalion afectuos. O învăţase de toate, punându-i bazele unei educaţii solide şi dezvoltându-i dorinţa de a şti. O învăţase de asemeni să nu se lase înşelată de falşi prieteni şi de vânătorii de zestre pe care îi atrăgea averea ei, dar de care el avea grijă s-o ferească.

Apoi i-l prezentase pe Tim ca un ultim cadou, sau ca o ultimă încercare… Când îl văzuse pe acest om pentru prima dată, avusese strania ampresie că-l cunoştea dintotdeauna şi, după nici două ore, nu se mai putea lipsi de el. Pe de altă parte, Tim părea să simtă acelaşi lucru. Petrecuseră prima lor noapte stând unul lângă altul, în salon, fără să-şi pună întrebări, acceptând destinul care-i apropiase. Apoi, ascultându-şi doar inima, ea se căsătorise cu el, neluând în seamă maci un gând „înţelept” ce-i venea în minte, ascunzându-se în spatele voinţei lui Charlie pentru a-şi justifica acest act în propriii ei ochi.

Dar când, după căderea de pe cal, Tim se trezise fără ca măcar să-şi amintească de ea, crezuse că era un alt semn al destinului care-i dovedea de această dată că, la fel

ca moartea, boala putea şi ea să distrugă cea mai frumoasă poveste de dragoste. Accidentul lui Tim putea să-i fie fatal şi ea s-ar fi regăsit din nou singură şi sfâşiată de durere. Chuck, Cathie, Charlie, Tim…

Nu era viaţa un şir de încercări? Elizabeth scuturã cu putere din cap. Nu putea să se împiedice să-l iubească pe Tim şi, chiar din acest motiv, trebuia să-l îndepărteze de ea.

Ca să nu mai sufere vreodată.

Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-l convinge să plece, minţise chiar, spunându-i că îşi promiseseră să se despartă după moartea lui Charlie. Dar nu reuşise şi incredibilul se produsese: Tim se îndrăgostise de ea… pentru a doua oară.

Elizabeth îşi muşcă buzele. Dacă măcar n-ar fi apărut şi povestea asta cu furtul vitelor, la ora asta el s-ar fi întors deja la Denver. Din fericire, treaba asta n-o să dureze mai mult de vreo două-trei zile. Şi după aceea, Tim îi promisese că va pleca imediat ce afacerea va fi încheiată. Oricum, ea nu avea de ales. Fără el, nu-i va putea prinde pe hoţi şi Marcus şi Jason vor fi foarte nemulţumiţi de această pierdere când vor pune stăpânire pe Cripple Creek…

CAPITOLUL VIII

Deşi foarte civilizată şi plină de amabilităţi, cina din seara asta fusese încordată. Elizabeth nu se putea gândi decât la clipa în care se va întoarce din nou în dormitorul ei împreună cu Tim şi unde, el se va afla iar în pat alături de ea. Cum de putuse ea să-şi imagineze că vor împărţi acelaşi pat fără să se întâmple nimic? Dar, de asemeni, cum ar fi putut ea să-l abandoneze pe Tim după accidentul lui? De altfel, nu regreta orele lungi petrecute la căpătâiul lui, privindu-i, ţinându-l de mână şi răcorindu-i fruntea în accesele de febră.

În timpul acestei lungi convalescenţe, avusese tot răgazul să reflecteze la viitorul lor. Îşi spusese pe vremea

aceea că, imediat ce Tim îşi va reveni, se va apropia mai mult de el şi îi va povesti adevărul despre cariera ei, aşa cum făcuse mai demult cu Charlie.

Uimirea bătrânului, aflând că nepoata lui publică foarte des lucrări sub un pseudonim fusese, de fapt, mai mică decât îşi imaginase ea.

Speranţa ei însă se spulberase în dimineaţa fel care Tsm se trezise fără memorie şi când ea devenise pentru el doar o străină.

Ridică privirea spre el. Tim mânca pierdut în gândurile sale şi ea ar fi dat mult să i le afle.

De fapt, Tim se afla destul de departe de preocupările Elizabethei. Planurile lui erau de acum aproape gata şi nu mai rămânea decât ea Jason şi Marcus să cadă în capcana pe care el le-o va întinde. Totuşi, înainte de a face ceva, voia să obţină şi asentimentul lud Greg. Dacă acesta va fi pozitiv, se va arunca imediat în luptă şi fraţii Elizabethei nu vor mai fi curând decât o amintire tristă.

Tim zâmbi amar. În ziua în care o va salva pe Elizabeth de lăcomia fraţilor ei vitregi, o va pierde pentru totdeauna. Nu va mai avea nevoie de el şi va trebui s-o părăsească aşa cum îi promisese.

Îşi puse jos furculiţa, cu o privire întunecată; Perspectivă aceasta îl făcea să sufere cumplit, dar nu putea să-i reproşeze nimic Elizabethei. Era oare vina ei că el se îndrăgostise nebuneşte de ea şi că ea nu-l putea iubi?

— Mai doriţi ceva?

Elizabeth şi Tim tresăriră amândoi la auzul vocii doamnei Brodie. Nici măcar nu-i remarcaseră prezenţa.

Elizabeth fu prima care-şi reveni.

— Nu, mulţumim. A fost delicios.

— Grozav de delicios, mai zise şi Tim.

Doamna Brodie dădu din cap cu un aer neîncrezător.

— Farfuriile dumneavoastră sunt aproape.

Tim şi Elizabeth se priviră, uimiţi. Într-adevăr, amândoi abia se atinseseră de mâncare.

— Jur că a fost totul foarte bun, reluă atunci Tim cu un zâmbet dezolat, dar nu prea ne-a fost foame.

— Evident. Ou tot ceea ce se întâmplă acum pe aici, bombăni Brodie.

Apoi adună farfuriile şi ieşi. Elizabeth şi Tim se ridicară.

— Dacă nu te superi, zise Tim, eu mă voi duce să mai lucrez. N-am terminat de verificat toate hârtiile lui Charlie.

Ea dădu tăcută din cap şi se îndreptă spre

Scară, în timp ce Tim se duse în birou.

După ce făcu un duş bun, Elizabeth se culcă şi, contrar temerilor ei, adormi aproape imediat.

Pe de altă parte Tim, prea nerăbdător ca să aştepte sosirea lui Greg, îi telefonă lui Max şi-i expuse planul său în privinţa fraţilor Barringer. După ce termină, Max îşi manifestă aprobarea.

— Bravo. Mi se pare totul excelent. Este o idee cam riscantă, dar cu ajutorul lui Greg n-ar trebui să ai probleme.

Tim, mai liniştit, închise telefonul după câteva minute şi zâmbi larg. Apoi, dându-şi seama de oră târzie, se duse la culcare. În seara aceasta nu va mai trebui să ia pastile ca să doarmă. Evenimentele din timpul zilei îl obosiseră îndeajuns pentru a-i asigura o noapte bună, odihnitoare.

A doua zi spre seară, observând maşina lui Greg în drum spre poartă, Tim o zbughi afară, coborând treptele două câte două.

— Greg! exclamă el întâmpinându-l. Bine ai venit la Cripple Creek. Ai călătorit bine?

Greg coborî din maşină şi-i strânse cu căldură mâna prietenului său.

— Excelent! Am plecat foarte devreme şi practic n-am întâlnit blocaje pe şosea.

Apoi aruncă o privire admirativă de jur-împrejur.

— Ce loc minunat! Am impresia că mă aflu într-un decor de film. Unde este fermă?

— Ceva mai departe, în pădure. Aici este partea pe care Charlie şi-o rezervase folosinţei lui personale. Vino, o să te prezint soţiei mele.

Greg îşi luă valiza din portbagaj şi-l urmă pe Tim. Abia intrat în vestibul, lăsă să-i scape valiză şi rămase cu gura căscată.

— Dar este un adevărat pălăit! Aşadar, tu locuieşti acum în acest loc de vis?

Tim încuviinţă din cap.

— E o poveste lungă. Dar… pe unde o fi Elizabeth?

Ca răspuns la întrebarea lui, silueta graţioasă a tinerei femei se profila în prag.

— Bună ziua, zise ea încetişor apropiindu-se de prietenul lui Tim. Dumneata trebuie să fii Greg. Soţul meu mi-a vorbit mult despre dumneata.

Greg luă mâna întinsă a tinerei femei şi o atinse uşor cu buzele.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, Elizabeth. Tim nu mi-a spus cât eşti de frumoasă. Sper că, cel puţin, nu te ascunde de lume.

Ea zâmbi. Cu părul negru uşor grizonant şi cu zâmbetul simpatic, Greg îi făcuse imediat o bună impresie.

— Probabil că eşti foarte obosit după această călătorie lungă. Vrei o cafea?

— Cu mare plăcere.

Tim luă atunci valiza prietenului său.

— Mă duc s-o duc în camera ta până ce voi vă cunoaşteţi mai bine.

— Vino după mine, îi zise Elizabeth lui Greg.

Şi îl conduse până în salon.

În faţa superbului şemineu de marmură, cu marginile suflate fin cu aur şi a monumentalei oglinzi de deasupra,

Greg rămase iar uluit.

— Ştiu, murmură Elizabeth, aruncându-i o scurtă privire, este puţin cam… mult. De fiecare dată când intru în încăperea asta, mă aştept să întâlnesc seniori şi prinţi înveşmântaţi cu purpură şi hermină.

Apoi îi arătă cu mâna spre un fotoliu iar ea se aşeză în faţa lui pe canapea. Greg, încă şocat; zise cu o voce abia auzită:

— Clădirea asta adăposteşte probabil mistere extraordinare. În ce an a fost construită?

— La începutul secolului, de către străbunicul meu, pe vremea goanei după aur. A avut norocul să descopere un filon bogat. Astăzi, minele de aur. Sunt închise dar zona a rămas prosperă datorită turismului.

Greg o asculta pe Elizabeth, privind-o cu curiozitate. Era foarte frumoasă şi de o distincţie deosebită. Nu era de mirare că Tim se îndrăgostise de ea. Dar asta nu era de ajuns ca să explice cum de acest celibatar convins se însurase atât de repede.

— Când v-aţi căsătorit voi doi? întrebă el brusc, dezvăluind fără să vrea o parte a preocupărilor lui.

În aceeaşi clipă, prietenul lui intră în încăpere. Greg îi aruncă o privire dezolată.

— Acum o lună, răspunse Tim fără să pară deloc tulburat. Din păcate, eu nu-mi amintesc decât ultima săptămână.

Apoi se aşeză lângă Elizabeth şi-i luă mâna. Dar încordarea dintre ei nu-i scăpă lui Greg. Ce naiba se întâmpla aici?

— Cum îţi mai e cu durerile de cap despre care mi-ai vorbit la telefon? întrebă el cât se poate de natural.

— Mult mai bine. La drept vorbind, aproape că au dispărut.

— Mi-ai spus ceva şi de o amnezie.

— Amintirile îmi revin încet-încet. Simt că în curând

îmi voi redobândi memoria în totalitate.

Lui Greg i se păru că Elizabeth încremenise dar impresia aceasta trecu la fel de repede pe cât apăruse şi n-o mai analiză.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat?

— Oh! Un accident stupid de călărie. Nu mai încălecasem de multă vreme.

Greg ridică o sprânceană. Tim fusese întotdeauna un călăreţ desăvârşit, dar şi de data asta prefera să nu insiste.

Sosirea doamnei Brodie fu providenţială.

And anunţă că masa e servită, se ridicară cu toţii, uşuraţi. Se îndreptară împreună spre sufragerie.

Prezenţa lui Greg la masă mai destinse atmosfera. Se amuzară copios auzind poveştile despre ultimele năzbâtii ale fiicei sale, încât Tim şi Elizabeth râseră în hohote. Vorbi apoi despre Bradi cu o tandreţe în care se putea ghici dragostea ce i-o poartă.

Ce păcat că n-a putut veni şi ea! zise Elizabeth.

Luat prin surprindere de remarca tinerei femei, Greg îi aruncă o privire scurtă lui Tim care însă rămase tăcut.

I-a părut foarte rău că n-a putut să vină, răspunse atunci Greg, cu ochii aţintiţi în farfurie. Poate data viitoare…

După terminarea cinei, Elizabeth se ridică.

Sper să nu vă supăraţi pe mine dacă mă retrag în camera mea.

— Nu bei cafeaua cu noi? o întrebă Tim surprins.

Ea abia dacă-l privi.

— Nu, simt foarte obosită. Şi apoi, sunt sigură că aveţi multe lucruri să vă spuneţi.

Cu aceste cuvinte, îl salută călduros pe Greg, îşi sărută soţul şi se retrase.

Cei doi trecură în salon unde doamna Brodie le aduse cafeaua şi lichiorurile. Se aşezară în faţa şemineului şi rămaseră o clipă tăcuţi, încercând să înlăture încordarea

ce se acumulase în timpul cinei şi pe care Greg n-o înţelegea.

Primul care vorbi fu însă Tim.

— Sper că Bradi nu s-a supărat că nu am invitat-o şi pe ea.

— Nici măcar nu ştie că simt la tine. Când plec în misiune, ea nu-mi pune nicio întrebare.

— Nu e geloasă?

— De ce ar fi? Ştie că o iubesc şi îi sunt fidel.

Tim rămase câteva clipe pe gânduri.

— Mi-e teamă că eu nu voi ajunge la o asemenea complicitate cu Elizabeth.

— De ce? Nu ai timp?! exclamă Greg îngrijorat. Este cumva bolnavă?

— Nu. Mi-a cerut să plec.

Greg, uşurat, zâmbi ironic.

— Cu caracterul tău insuportabil, pot să-i dau şi eu vreo zece motive pentru asta.

Tim turnă cafelele, coniacul şi se lăsă pe speteaza fotoliului.

— N-ai nimerit-o, sunt unsprezece.

— La tine, nu-i de mirare.

— Elizabeth crede că m-am însurat cu ea! Pentru ca să-i fac pe plac lui Charlie.

Pe faţa lui Greg apăru stupoarea. Apoi ridică ironic o sprânceană.

— Într-adevăr, trebuie să în un suflet foarte nobil ca să consimţi să te însori; cu o tânără frumoasă, inteligentă şi bogată…

Tim ridică paharul în sănătatea prietenul Bău.

— Ştiam că ai să înţelegi.

— Întotdeauna vei rămâne pentru mine o sursă de Uimire. Ai într-adevăr talentul de a te arunca cu capul înainte în aventurile ode mai incredibile.

— Asta. Este darul meu.

— Aşa e. Şi de aceea, degeaba am încercat eu să te imit, n-am reuşit niciodată.

Tim râse la rândul lui. Prezenţa prietenului său îi făcea bine. Apoi se aplecă în faţă, îşi puse coatele pe genunchi şi începu să vorbească.

— Charlie Barringer avea doi nepoţi. Mi-a spus că, la câteva zile după ce a făcut infarctul…

— Fraţii Elizabethei?

Fraţi vitregi. Nu au aceeaşi mamă. Deci; la câteva zile după ce a făcut infarctul, Charlie a primit vizita lui Jason.

Pun pariu că nu venise să afle cum se Simte bunicul lui.

— Ai câştigat… Jason voia să-l determine pe Charlie să redeschidă mina de aur de la Cripple Creek.

Greg se îndreptă în fotoliul său. Afacerea începea să devină, interesantă.

— Înainte de cină, Elizabeth a făcut o aluzie la mina aceasta de aur care l-a îmbogăţit pe străbunicul ei.

— După spusele lui Charlie, tatăl lui a întrerupt exploatarea spre sfârşitul anilor ’20, când cursul aurului a scăzut foarte mult şi costurile de extracţie deveniseră prea mari.

— Şi în ce stadiu se află astăzi?

Tim luă o gură de coniac.

— Aceasta este marea întrebare. În ultimii ani, unele mine din regiune s-au redeschis. Rezultatele au fost foarte diferite de la o zonă la alta.

— Înţeleg… Şi ce-a zis Charlie la propunerea lui Jason?

— Nimic. De fapt, eu ocazia aceea, şi-a dat brusc seama că nepoţii lui erau convinşi că vor moşteni Cripple Creek, iar el făcuse deja testamentul în favoarea Elizabethei. În plus, atitudinea nepotului său l-a şocat profund. „Aveam impresia că Jason deja mă

înmormântase”, mi-a mărturisit el ulterior. Toate astea l-au determinat atunci să acţioneze foarte repede.

— Trebuia totuşi ca el să fi bănuit lăcomia nepoţilor lui.

— Cei doi nepoţi locuiesc în Est şi n-au manifestat niciodată nici cel mai mic interes pentru fermă sau pentru casă. Şi ca să spunem adevărul, Charlie nu-i iubea deloc, şi-i ştersese din inima lui.

Greg se ridică şi făcu câţiva paşi. Începea să vadă mai clar situaţia. Povestea, într-adevăr, nu era simplă.

— Şi Elizabeth ce zice de toate astea?

— Aici e problema! exclamă Tim. Ea a iubit întotdeauna Cripple Creek, dar nu ştie nimic despre mina de aur. Charlie nu voia s-o mai plictisească şi cu povestea asta. Oricum, nu s-ar schimba nimic dacă ar şti. Banii sunt ultima dintre grijiie sale. Este gata chiar să renunţe la Cripple Creek numai pentru a evita conflictele.

— Ce?!

În ziua când s-a deschis testamentul, a spus că va refuza moştenirea. Atunci, domnul Swanson, avocatul, i-a dat o scrisoare de la bunicul său. Presupun că a citit-o, dar nu mi-a spus inamic. După părerea mea, cred că Charlie îi cerea în acea scrisoare să mă lase pe mine să acţionez, pentru că ea nu şi-a mai exprimat hotărârea de a renunţa la moştenire. Dar nici n-a mai luat legătura cu avocatul, aşa cum îi ceruse acesta, după ce va citi scrisoarea. Doar dacă nu cumva ea vrea să-şi acorde câteva zile de gândire.

— Asta tot nu-mi explică de ce te-ai însurat cu ea.

Privirea lui Tim se pierdu printre flăcările din vatră.

— Ca să fiu absolut sincer, motivele mele au fost pe deplin egoiste. M-am îndrăgostit nebuneşte de ea şi am profitat de ocazia care mi se oferea pentru a o avea numai pentru mine.

— Poate că ceea ce spui tu nu este prea elegant, dar măcar are meritul că este limpede.

— Oricum, ea nu mă mai vrea.
— O înţeleg.
— Ei, şi tu! Dar, la urma-urmei, de partea cui eşti?
Greg ridică un deget şi spuse râzând:
— Simt de partea dreptăţii şi a adevărului:
— Sunt sincer, Greg. O iubesc pe această femeie.
— Cel puţin, i-ai spus?
— E ceva mai complicat.
Greg ridică ochii spre cer.
— Hotărât lucru, nimic nu e simplu în povestea asta.
— Nu mai răsuci cuţitul în rană şi tu, te rog. La început am crezut că şi ea s-a măritat cu mine din dragoste, dar acum, nu mai sunt Sigur. Îmi lipsesc însă atâtea amintiri încât îmi este foarte greu să mă regăsesc. Imaginează-ţi doar că, acum o săptămână, m-am trezit lângă ea în pat fără să ştiu măcar cum o cheamă!
În ciuda tonului grav al lui Tim, Greg nu se putu abţine să nu râdă.
— Scuză-mă, dar toate astea sunt atât de neobişnuite. Mi te imaginez privind-o uimit şi spunându-i: „Dumnezeule, dar cine eşti dumneata? „Până la urmă, situaţia trebuie să fi fost mai jenantă pentru ea decât pentru tine.
— Exact asta mi-a spus şi Charlie, murmură Tim. În orice caz, din ziua aceea ea nu depăşeşte limita celei mai stricte politeţi faţă de mine.
Apoi întoarse privirea, un pic jenat. „În afară de noaptea în care am făcut dragoste…”, îşi zise el în sinea lui.
— Acum ce ai de gând să faci?
— În legătură cu Elizabeth? Nu ştiu. Deocamdată, rămân aici cu acordul ei. Cu siguranţă că Jason va încerca să facă ceva în zilele următoare. Şi apoi, asta nu-i tot. Noaptea trecută aia dispărut mai multe vite. Aş putea să jur că Jason şi Marcus au comandat afacerea asta pentru a

o intimida pe Elizabeth. Dar şi-au greşit ţinta, pentru că ea nici măcar nu s-a gândit la ei. S-a gândit mai degrabă la alţi fermieri invidioşi.

— Dacă înţeleg bine, zise Greg terminându-şi paharul, tu vrei să-i determini pe Jason şi Marcus să n-o mai necăjească pe Elizabeth.

— Într-un fel.

— Şi eu, în ce moment trebuie să intervin?

— Pentru început, aş vrea să mergem împreună să-i facem o scurtă vizită lui Jason.

— Când?

— Curând.

— Nicio problemă. Povestea asta e pasionantă şi aş fi bucuros să te pot ajuta.

— Îţi mulţumesc, Greg.

— Nu te grăbi. Îţi pun o condiţie.

Tim făcu ochii mari, surprins. Asta nu-i stătea în obicei prietenului său.

— Care?

— O să-mi faci plăcerea şi o s-o anunţi pe Bradi că te-ai însurat. După cât mi-ai bătut mie capul când m-am însurat cu ea, este cel mai mic lucru pe care ţi-l cer.

Tim zâmbi trist, se ridică şi-şi frecă ochii. Era teribil de obosit.

— Mi-ar plăcea şi mie s-o anunţ, dar nu văd de ce i-aş anunţa o căsătorie care are toate şansele să ajungă cât de curând ia divorţ…

Greg nu-i răspunse nimic.

— Acum, hai să ne culcăm, îi propuse Tim acoperind jarul cu cenuşă. Sunt epuizat, iar ta; după drumul pe care l-ai făcut, ar fi cazul să te odihneşti.

Ieşiră amândoi din încăpere şi urcară scara în linişte. Tim îşi lăsă prietenul în faţa uşii camerei care-i fusese destinată.

— O să văd eu ce-o să pot face pentru a nu-i mai

ascunde adevărul lui Bradi, zise Tim. Dar totul depinde acum de Elizabeth.

— Şi de capacitatea ta de a o păstra. Dacă o iubeşti nu trebuie să te dai bătut. Şi eu, care le credeam tenace şi voluntar i

Tim zâmbi cam forţat.

— În aceste ultime zile, am aflat pe pielea mea că dragostea nu este o afacere nici de tenacitate, nici de voinţă.

Şi după un ultim semn cu mâna, dispăru în labirintul culoarelor.

CAPITOLUL IX

Tim pătrunse fără zgomot în dormitor pentru a nu o trezi pe Elizabeth. Daţi aceasta dormea profund şi nici nu se mişcă. Se duse apoi în baie şi după un duş rapid, se reîntoarse în dormitor.

— Tim? zise ea cu o voce somnoroasă în momentul când acesta se culcă.

— Scuză-mă, şopti el, nu voiam să te trezesc.

— Nu-i nimic. Cât e ceasul?

— Este târziu, foarte târziu…

— Ai lucrat până acum?

Tim zâmbi în întuneric. Elizabeth nu era complet trează şi punea întrebările cu o blândeţe înduioşătoare.

— Da, dar n-am avansat prea mult. Dar acum tu trebuie să adormi din nou.

Ea-şi puse capul pe umărul lui şi oftă. Toată încordarea îi dispăruse şi ea redevenise fiinţa sensibilă şi tandră pe care el o iubea atât.

— Dacă ai şti cât te iubesc, murmură el, fără să-şi poată reţine mărturisirea ce-i venise pe buze. Femeia se crispă uşor dar nu se îndepărtă.

— Da, Elizabeth, vreau ca tu să ştii cât îmi eşti de dragă. Şi n-am să încetez să-ţi repet acest lucru până o să mă cirezi. O să râzi, dar aş fi vrut să ne căsătorim la

biserică, pentru ca toţi prietenii mei să ştie că celibatarul înrăit care eram, s-a îndrăgostit de-a binelea.

De data aceasta, Elizabeth se ridică într-un cot şi-l privi, stupefiată. Ochii lui Tim începuseră să se obişnuiască cu întunericul şi văzu frumosul ei păr arămiu care-i cădea în valuri în jurul obrazului.

— Ce ţi se întâmplă? Ţi-au revenit oare amintirile primelor noastre săptămâni de căsătorie?

Tim încremeni. De ce asocia Elizabeth începutul căsătoriei lor cu declaraţiile pe care tocmai i le făcuse? Se iubiseră ei pe vremea aceea, aşa cum el bănuia?

— Tim…?

— Nu, nu. Tot nu-mi reamintesc nimic de atunci.

— De ce îmi vorbeşti de această căsătorie, când noi ne-am înţeles că ne despărţim?

El se întoarse brusc spre ea şi-i cuprinse faţa în mâini.

— Pentru că nu-mi explic nerăbdarea ta de a mă vedea plecat. Dacă am acceptat condiţiile tale, ştii bine că n-am făcut-o cu dragă inimă. Aşa că, ele ce pari mereu atât de surprinsă atunci când îţi spun că te iubesc?

Elizabeth nu-i răspunse. Tim încercă să-i citească în privire, dar era prea întuneric pentru asta.

— Cred că ai tras un pic cam tare cu coniacul, împreună cu Greg. Nu mai ştii ce spui.

Tim scutură din cap.

— Nu încerca să schimbi subiectul. Sunt perfect lucid. Te iubesc.

Se lăsă o tăcere care lui Tim i se păru o eternitate, apoi se auzi din nou vocea Elizabethei în întuneric.

— Iar eu, eu nu vreau să te iubesc.

El şi-o apropie mai mult, cu tandreţe.

— De ce?

— Pentru că mi-e teamă.

Tim simţi că i se pune un nod în gât. Era pentru

prima oară când Elizabeth îşi deschidea inima. Doar dacă n-o mai fi făcut-o în primele lor săptămâni de căsătorie?

— Teamă de mine?

Ea ezită.

— Nu. Teamă de a suferi, de a mă trezi din nou singură atunci când n-am să mă mai pot lipsi

De tine.

Tim simţi că lacrimile îi inundă ochii.

— N-ai de ce să te temi, dragostea mea. Voi rămâne mereu alături de tine.

Tânăra femeie nu-i răspunse, dar Tim o simţi înfiorându-se.

— Te iubesc, Elizabeth.

— Taci, te rog, gemu ea smulgându-se din îmbrăţişarea lui. Nu vreau.

Tim îi mângâie îndelung părul şi gâtul, apoi zise cu o voce scăzută:

— Nu te teme, nu mă voi impune cu forţa.

Dar lasă-mă să te iubesc fără să mă respingi. Şi nu uita că sunt aici. Voi fi mereu aici…

Tim avu impresia că adormise, când se auzi soneria telefonului. Găsi aparatul pe pipăite.

— Alo?

— Domnul Walker? Sunt Sam. Scuzaţi-mă că vă deranjez atât de devreme, dar mi-aţi spus să vă previn dacă vom primi vreo… vizită.

— Ai făcut foarte bine. Vin imediat.

— Cine a fost? îl întrebă Elizabeth după ce el închise.

— Sam. Am uitat să-ţi spun că i-am cerut să mă trezească devreme.

— La ora cinci dimineaţa? Încă e întuneric.

— Ştiu, dar trebuie să verific câteva mici amănunte la fermă, şi peste zi este imposibil cu toată lumea care e pe acolo.

— Dar ne-am culcat atât de târziu…

Tim se aplecă spre ea şi o sărută cu tandreţe.

— Tocmai de asta, tu te vei culca la loc. Îţi voi povesti eu tot mai târziu.

Apoi coborî din pat, simţind că dacă mai întârzie, toate hotărârile lui ferme în privinţa Elizabethei se vor prăbuşi, şi intră în baie.

După un sfert de oră, ciocănea la uşa lui Greg şi intră fără să mai aştepte răspuns.

— Hai, sus!

Greg deschise un ochi, privi ceasul deşteptător şi bombăni:

— Ai văzut cât e ceasul?

— Am avut vizitatori azi-noapte. Vezi, nu m-am înşelat.

— Ar fi putut să aştepte să-mi termin şi eu somnul.

Tim izbucni în râs.

— Nu cred că s-au gândit la amănuntul ăsta.

Greg dădu la o parte cuverturile mormăind.

— O să-i învăţ eu minte…

Ieşiră fără să mai aprindă lumina pe culoar, coborând scara la lumina lanternei lui Tim. Abia ieşiseră afară, că silueta lui Sam apăru din umbră, în spatele lui, doi oameni instalaţi într-o camionetă aşteptau ordine.

— Să mergem, zise Tim.

Şi urcă împreună cu Greg în faţă.

— Câţi sunt?

Sam demară.

— După spusele lui Jess care deja se află acolo cu încă trei oameni, sunt patru. I-am spus să-i lase să acţioneze, dar să nu-i lase să plece până ce nu venim şi noi.

— Sunt înarmaţi? întrebă Greg.

Sam dădu afirmativ din cap.

— Au puşti.

— Dacă fiecare îmi urmează sfaturile, interveni Tim

cu un gest liniştitor, nu se va trage niciun foc de armă. Probabil că vor lucra toată noaptea în mină şi vor ieşi în zori. Atunci îi vom culege. Efectul surprizei va fi total. Nu uitaţi că nu avem de-a face cu criminali, ci probabil cu ingineri plătiţi pentru a face o muncă de precizie.

Oamenii de la fermă dădură calm din cap. După câteva minute Sam opri camioneta şi coborî

Fără să facă zgomot. Greg se aşează mai bine în scaunul lui, îşi întinse picioarele şi îşi aprinse o ţigară. Apod le dădu pachetul şi celorlalţi. Cei cruci bărbaţi se serviră, se instalară cât putură mai comod şi fumară în linişte.

Tim se alătură lui Sam care se afla deja lângă Jess, la vreo douăzeci de metri de mină.

— Nu mai e mult, zise el ridicând privirea spre cer. Stelele încep să se stingă. Haideţi şi voi în camionetă. Este mai bine să rămânem grupaţi.

Când cerul se lumină îndeajuns, se strecurară afară din maşină şi se apropiară în linişte de intrarea minei.

După vreun sfert de oră, Tim le făcu semn şi celorlalţi să se apropie.

— Îi aud venind.

Se ascunseră în spatele zidului de piatră ce mărginea intrarea în mină şi aşteptară până ce ieşiră toţi.

— Bună dimineaţa, domnilor! exclamă atunci

Tim apărând în acelaşi timp cu Greg. Frumoasă

Vreme, nu-i aşa?

Urmară câteva secunde de derută.

— Cine… cine sunteţi? întrebă cel ce părea să fie şeful.

— Mai degrabă eu trebuie să vă pun această întrebare. Aţi violat o proprietate particulară; în general, proprietarii minelor de aur simt destui

De amabili ia acest gen de delict. Chiar dacă mâna lor este închisă.

— Cred că vă înşelaţi, îi replică omul. Eu sunt responsabilul acestei echipe, nu este pentru prima oară când venim şi nimeni nu ne-a zis nimic până acum.

Apoi scoase din buzunar o hârtie.

— De altfel, am autorizaţia proprietarului, domnul Jason Barringer.

— Domnul Jason Barringer nu este proprietarul acestei mine, ripostă imediat Greg.

Omul luă un aer ameninţător.

— Ba, eu cred că este. În schimb, dumneavoastră nu v-aţi prezentat. Nu ştiu cine sunteţi şi cum vă permiteţi să mă împiedicaţi să-mi fac treaba.

— Sam! strigă atunci Tim aruncând o privire rapidă peste umăr.

Administratorul şi oamenii lui ieşiră atunci din ascunzătoare. În faţa acestei răsturnări de situaţie neaşteptate, şeful de echipă se arătă dintr-odată mult mai conciliant.

— Ce-ar fi să ne explicăm cu calm? Eu nu ţin neapărat să am probleme.

Tim zâmbi ironic.

— Cu plăcere. Vom face prezentările în faţa şerifului. Sunt sigur că va fi încântat să aibă o discuţie cu dumneavoastră!

— Cum doriţi, răspunse omul făcându-le semn celor din echipă să se supună.

Şi îl urmară pe Tim, încercuiţi de oamenii lui Sam.

Elizabeth se întinse somnoroasă, căscă, apoi se trezi tresărind. Dar recunoscându-şi camera inundată de soare, înţelese că avusese un coşmar. Se rostogoli pe o parte şi se ghemui pe locul pe care Tim îl părăsise cu câteva ore mai devreme; dar dădu la o parte aproape imediat cuverturile şi se aşeză pe marginea patului. Cum de putea acest om să-i ocupe în aşa măsură gândurile? Nici nu se trezise de cinci minute şi deja toate gândurile îi zburau spre el.

Totuşi, nu putea spune că nu încercase să-l îndepărteze prin toate mijloacele. Dar printr-o ciudată întorsătură a lucrurilor, se produsese exact contrariul şi acum, îl simţea mai îndrăgostit ca niciodată. Fuseseră oare vrăjiţi încât să fie împinşi unul spre celălalt într-un mod atât de irezistibil?

Se îndreptă spre baie, sperând că un duş bun o va ajuta să se gândească şi la altceva, dar când îşi dădu seama că şi căldura apei îi amintea de Tim, îşi scurtă duşul şi se şterse mai viguros ca de obicei.

Atâta vreme cât el nu va fi plecat, îşi zise ea puţin mai târziu, când se îmbrăca, nu va putea face altceva decât să se gândească la el. Dar imediat ce el va pleca… La acest gând, inima i se strânse şi, fără să ştie de ce, amintirea căsătoriei lor îi reveni în minte.

Nu o va uita niciodată.

În ziua aceea, toată lumea din spital era bucuroasă. De la infirmiere la medici, chiar şi bolnavii la care vestea se răspândise ca o dâră de praf de puşcă. Charlie era în al nouălea cer, iar Tim, refuzând să se îndepărteze de soţia lui, o urma peste tot, radiind de fericire. În ceea ce o priveşte pe Elizabeth, chiar dacă ea – şi repeta neîncetat că această căsătorie era necugetată, nu mai fusese niciodată atât de fericită.

După ceremonie, pentru a nu se îndepărta de spital, Tim îi propusese Elizabethei un „voiaj de nuntă” la unul din cele mai bune restaurante din zonă. Ea acceptase râzând în hohote şi împărţise – că amândoi o masă delicioasă, ca doi îndrăgostiţi.

Vocea doamnei Brodie care fredonă o melodie o readuse pe Elizabeth la realitate. Se hotărî să coboare la bucătărie să-şi ia micul dejun. Dar abia se aşeză la masă că amintirile o năpădiră din nou.

După „masa lor de nuntă”, Elizabeth şi Tim dăduseră un telefon la spital pentru a se asigura că Charlie este bine şi porniseră pe drumul de întoarcere spre Cripple Creek cu

maşina lui Tim.

— Cred că ar trebui s-o anunţăm pe doamna Brodie că ne-am căsătorit, spusese Tim pe un ton comic cu puţin înainte de a ajunge. Altfel, cred că va leşina găsindu-mă mâine dimineaţă în patul tău.

Elizabeth simţise că roşeşte. Din fericire, Tim era cu ochii aţintiţi pe şosea şi nu remarcase nimic. Ea căutase o replică amuzantă dar în zadar. Uimit de tăcerea ei, Tim întoarse capul spre ea.

Te temi chiar atât de tare de reacţia menajerei?

Nici de data asta, Elizabeth nu-i răspunsese.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nu pot încă să mă obişnuiesc cu gândul că suntem căsătoriţi cu adevărat.

Tim rămăsese tăcut câteva clipe.

— Cum adică „cu adevărat”?

— Ei bine… ne cunoşteam încă atât de puţin…

La drept vorbind, Elizabeth nu-şi înţelesese nici ea reacţia. După sărutul lor din ajun, nu va putea să-l convingă pe Tim că ea nu-şi dorea să facă dragoste cu el…

De altfel, Tim avusese eleganţa să nu insiste. Dar când ajunseseră la Cripple Creek, el o urmase în camera ei şi ea nu protestase. Ajuns aici, el aruncase o privire neîncrezătoare în jurul lui, în această încăpere pe care n-o mai văzuse până acum.

— Dumnezeule! Unde mă aflu? În dormitorul „Frumoasei din pădurea adormită”?

Elizabeth izbucnise în râs.

— Bunicul are dintotdeauna o slăbiciune pentru decoraţiunile extravagante. Într-o zi, profitând de faptul că eu eram la şcoală, a redecorat în totalitate camera mea. Seara, când m-am întors, am descoperit patul cu baldachin, tapetul şi tot restul. A adus totul din Europa şi e convins că în patul ăsta a dormit o regină.

— Tu cum ai reacţionat?

Râsul Elizabethei se topise dintr-odată.

— Închipuie-ţi că mi s-a părut totul foarte frumos. Aş minţi dacă n-aş recunoaşte. Poate pentru că mă simţeam deodată ridicată la rangul de prinţesă? Sau, pur şi simplu, pentru că bunicul avusese ideea asta. Acestea fiind zise, eram totuşi

Conştientă de caracterul puţin cam… baroc al noii mele camere şi nu îndrăzneam să invit pe nimeni în ea. Mi-era teamă că îşi vor bate joc de mine. Totuşi, o colegă de clasă a reuşit să se fofileze o dată. A fost atât de cucerită încât am crezut că nu va mai pleca. A doua zi, tot colegiul era la curent. Aproape că a trebuit să împiedic aranjarea unor vizite organizate…

— Asta ţi-a trezit dorinţa de a scrie?

Elizabeth ridicase din umeri puţin jenată. Nu numai că această cameră a ei o influenţase foarte mult. Dar găsise în această atmosferă senzuală inspiraţia scenelor îndrăzneţe care îi aduseseră complimentele editorului ei şi simpatia publicului. Îl privise pe Tim pe furiş şi încercase să-şi învingă Umiditatea care o paraliza, dar atunci îşi observase imaginea în oglindă. Văzându-şi obrajii roşii şi ochii strălucitori, tulburarea ei crescuse şi mai mult. Tim se apropiase atunci de ea şi o sărutase cu patimă. Purtaţi de un vârtej de pasiune, căzuseră amândoi pe pat şi împărtăşiseră prima lor noapte de dragoste.

Elizabeth pricepuse repede că potrivirea lor fizică era la fel de perfectă ca şi complicitatea lor intelectuală. Zilele şi nopţile care urmaseră se derulaseră ca într-un vis pe care n: mic nu părea să-l întunece.

Până în ziua în care se certaseră pentru prima oară şi când Tim, furios, plecase să călărească prin pădure înainte de a fi victima teribilului său accident.

CAPITOLUL X

După ce bău o ceaşcă de cafea, Elizabeth se întoarse în birouil său şi se apucă de scris. Dar după zece minute de

eforturi fără niciun rezultat, puse jos stiloul şi se instală în faţa ferestrei, îi va fi imposibil să scrie, atâta vreme cât nu-şi va face ordine în gânduri. Mai ales în această încăpere în care se certase pentru prima oară cu Tim; Chiar dacă Elizabeth continua să creadă că motivele ei de ceartă fuseseră serioase, regreta acum furia ei de atunci. Dar de ce fusese Tim atât de enervant? Nu l-ar fi crezut niciodată în stare de atâta indiscreţie. Ea tocmai lucra, când el intrase fără să bată la uşă.

— Ai cumva o sticlă de cerneală, te rog?

Elizabeth îi răspunsese iritată:

— Pe primul raft.

După câteva clipe, cum Tim întârzia, se întorsese spre el, surprinsă. Acesta tocmai citea scrisoarea pe care ea o primise chiar în dimineaţa aceea de la o prestigioasă revistă literară care îi decerna premiul anual pentru „cel mai bun autor de romane istorice”.

Neluând în seamă aerul nemulţumit al soţiei sale, Tim o întrebase:

— Cine este această Lisa Barry, care a luat premiul?

— Eu simt, răspunsese ea străduindu-se să-şi păstreze calmul. Este pseudonimul meu.

Observând atunci rafturile care conţineau operele Lisei Barry, Tim se apropiase şi le atinsese cu vârful degetelor.

— Ai scris opt romane istorice!

Elizabeth încuviinţase din cap fără să zică inamic.

— Dar… Charlie mi-a spus că n-ai publicat decât unul sau două.

— Ştiu.

— De ce nu i-ai spus?

— De ce i-aş spune? N-am niciun motiv anume să o fac.

Tim o privise cu un oarecare reproş pe care ea nu-l apreciase. Dacă există în viaţa ei un secret pe care nu voia

să-l împărtăşească nimănui, era dreptul ei.

— Dacă înţeleg eu bine, continuase el fără să-şi dea seama de stângăcia lui, ai publicat opt romane despre care nu i-ai spus nimic bunicului tău, fiinţa care spui că-ţi este cea mai dragă pe lume, fără să mai vorbim de mine, soţul tău.

Apoi se apropiase de ea zâmbind şi-i ciocănise fruntea cu degetul îndoit.

— Ce alte secrete mai ai închise aici, în căpşorul ăsta frumos?

De data asta, Elizabeth se ridicase, la capătul răbdării. Atitudinea asta protectoare a lui Tim o călca pe nervi.

— Este viaţa mea particulară şi asta nu priveşte pe nimeni. Bunicul ştie că eu scriu. Cât priveşte detaliile, este adevărat că nu le cunoaşte, pentru că eu cred că romanele istorice nu sunt chiar stilul lui preferat. Cât despre soţul meu, voi vedea mai târziu dacă toate astea îl interesează sau nu.

Încasând lovitura, Tim se sprijinise de peretele din faţa bibliotecii şi dăduse din cap cu reproş.

— De ce eşti atât de aspră? Ştiu că până acum ai avut toate motivele să-ţi construieşti ziduri de apărare. Cu siguranţă că ele te-au ajutat să depăşeşti multe încercări. Dar z, nu mai ai niciun motiv să-i ascunzi lui Charlie succesele tale. Gândeşte-te numai cât ar fi de fericit dacă ar şti că eşti un autor cunoscut şi pe deasupra ai mai luat şi un premiu. Este atât de mândru de tine. De altfel, nu înţeleg de ce ţi-ai luat un pseudonim. I-ar fi făcut plăcere ca numele de Barringer să fie încoronat cu glorie. El…

— Încetează să-mi mai dai lecţii, îi replicase atunci Elizabeth. Sunt destul de mare ca să ştiu ce am de făcut şi te rog să-mi respecţi alegerea. Şi pentru că vorbeşti despre Charlie de parcă l-ai cunoaşte mai bine decât mine, află că a avut întotdeauna cel mai mare respect pentru

cariera mea. El mă iubeşte pentru ceea ce sunt, nu pentru succesele sau premiile mele. Şi dacă vrei părerea mea, ai face bine să te inspiri din exemplul lui.

Tim pălise. După ce mai înfruntase o ult: mă dată privirea verde a Elizabethei, ieşise trântind uşa.

Fără să încerce să-l oprească, Elizabeth se cufundase din nou în scrierile ei.

Dar după vreo oră, Sam venise s-o anunţe că, la grajduri, apăruse calul lui Tim singur. Elizabeth îngheţase de groază şi organizase imediat căutările.

O bătaie uşoară în uşă o smulse din noianul amintirilor. Doamna Brodie nu-şi permitea niciodată s-o deranjeze când lucra, aşa că vizitatorul nu putea să fie decât Tim.

Plecă de la fereastră şi se duse să deschidă.

— Scuză-mă că te deranjez, zise el imediat, dar voiam să te anunţ că Greg şi cu mine trebuie să plecăm chiar acum spre Denver. Nu ştiu precis cât vom rămâne acolo. În orice caz, nu mai mult de două-trei zile.

Ea-l privi fără să-i răspundă, cu gândurile încă pierdute în amintiri.

— Pleci…? Reuşi ea să articuleze.

El se aplecă spre ea şi o sărută cu tandreţe pe colţul buzelor.

— Nu este decât o afacere de vreo patruzeci şi opt de ore.

Apoi îi zâmbi uşor ironic.

— Vei fi în sfârşit liniştită.

Cu aceste ultime cuvinte, se întoarse şi dispăru. Elizabeth, incapabilă să schiţeze nici cea mai mică mişcare, îl auzi coborând scara în viteză. De ce plecă el atât de repede, fără să-i dezvăluie motivul? Şi Greg, căruia nici măcar nu-i spusese „la revedere”, se va mai întoarce cu Tim? Elizabeth închise încetişor uşa. „Vei fi în sfârşit liniştită. „Dacă măcar ar fi fost adevărat… Dar nu era

cazul. Plecarea lui Tim, departe de a o uşura, îi provoca o tulburare pe care nu şi-o putea explica. Era limpede că situaţia nu era atât de simplă pe cât o crezuse. Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru: să folosească cele patruzeci şi opt de ore pentru a analiza situaţia şi a trage concluziile care se impuneau.

Îl iubea pe Tim şi el o iubea, dar era oare de ajuns atât? Dragostea lor va fi destul de puternică încât să-i învingă teama de a se regăsi singură şi de a suferi? Va şti ea să depăşească sfaturile de prudenţă pe care i le dăduse mama sa? Elizabeth se înfioră. I se părea că răspunsul prindea viaţă încetişor în mintea ei.

Ajunşi la Denver, Tim şi Greg se duseră mai întâi la apartamentul lui Tim, de unde acesta îşi adună câteva lucruri pe care să le ducă la Cripple Creek. Apoi se duseră la aeroport şi luară primul avion spre New York.

După o aterizare fără probleme pe „La Guardia", un taxi îi conduse la hotel unde Tim rezervase două camere.

În seara aceasta, strecurându-se în patul său, Tim se gândi că era pruna noapte când nu dormea cu Elizabeth, de o lună încoace.

Rămase mult timp cu ochii deschişi în întuneric, readucându-şi în memorie amintirile ca

Re-i apăruseră peste zi, în timpul călătoriei. Şi aceste amintiri erau tot atâtea dovezi ale înţelegerii fără fisură ce domnise între el şi Elizabeth în primele trei săptămâni ale căsătoriei lor. Da, acum Tim îşi amintea totul: zilele lor pline de veselie şi mai ales, nopţile lor de dragoste. Elizabeth îl minţise. Nu se căsătoriseră niciunul; nici altul doar pentru a-i face pe plac lui Charlie şi nu fusese niciodată vorba despre vreun contract sau despre despărţirea lor. Dimpotrivă. Pe măsură ce zilele treceau, pasiunea lor nu făcea decât să crească. Atunci, de ce îl minţise? Pentru că o obligase să-i dezvăluie secretul ei întrebând-o cine era Lisa Barry? Astăzi, Tim se întreba de

ce fusese atât de curios. Dacă Elizabeth dorise să păstreze tăcerea asupra carierei sale, cu ce drept îi reproşase el asta? Şi mai ales, dacă ea nu-i spusese nimic nici măcar lui Charlie, de ce i-ar fi făcut confidenţe acestui soţ pe care abia îl cunoscuse de câteva zile?

Tim oftă şi se răsuci în pat. Acum că îi revenise memoria, va putea să aibă o discuţie cinstită cu ea. Dar mai înainte trebuia să-i facă rău. Dacă, după aceea, nu va reuşi s-o convingă pe Elizabeth de dragostea lui şi astfel să rămână alături de ea, o va părăsi fiind cel puţin sigur că Jason şi Marcus nu-i mai pot face rău. Cu această certitudine în gând, închise ochii şi adormi.

A doua zi dimineaţă, Tim şi Greg se duseră cu un taxi la biroul lui Jason de pe Wall Street:

Şoferul îi lăsă în faţa unui zgârie-nori de o înălţime incredibilă în care intra în acest început de zi o mulţime impresionantă de funcţionari.

Imediat se apropiară de ei doi portari, întrebându-i ce căutau şi îndrumându-i spre un prim birou de primire. Aici, li se verifică identitatea şi, după lungi formalităţi, li se dădu câte un ecuson. Apoi fură rugaţi să aştepte însoţitoarea care îi va duce la lift.

— În ritmul ăsta, şopti Greg la urechea prietenului său, se face noapte până o să ajungem la biroul lui Jason.

Tim se abţinu să izbucnească în râs.

După zece minute, uşile glisante ale ascensorului se deschiseră în faţa lor la etajul treizeci şi doi al turnului. Cei doi bărbaţi rămăseseră cu gura căscată. Decoraţia interioară agresivă, mobilierul de un alb strălucitor şi glacial, mărimea uriaşă a încăperilor, totul fusese studiat scrupulos pentru a impresiona vizitatorul.

Cu o privire complice între ei, Tim şi Greg se îndreptară spre biroul de primire ce trona în mijlocul unui spaţiu gol în care ar mai fi avut loc patru birouri individuale. Tânărul aşezat la birou le adresă un zâmbet

profesional.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnilor?

Tim ştia că prezenţa lui şi cea a prietenului său fusese semnalată încă de la parter, dar răspunse de formă:

— Am vrea să-l vedem pe domnul Jason Barringer.

Tânărul dădu din cap cu un aer dezolat.

— Din păcate nu aţi avut fixată o întâlnire cu domnul Barringer şi-mi este deci imposibil să vă introduc la dânsul. Vă rog să mă credeţi că sunt dezolat. Domnul Barringer este foarte ocupat dar…

Îşi aruncă un ochi pe reg: strul din faţa lui.

— …poate că v-ar putea primi spre sfârşitul săptămânii viitoare. Doar dacă nu preferaţi să-i telefonaţi?

Tim îşi puse servieta pe birou şi scoase din ea un plic mare maron pe care i-l întinse funcţionarului.

— Nu vă fie nevoie. Vă rog doar să-i anunţaţi că a venit cumnatul lui ca să-i dea acest plic.

Tânărul rămase o clipă perplex. Apoi luă plicul. Tim îi zâmbi încurajator.

— Vă aşteptăm aici… Ar fi posibil ca, totuşi, domnul Barringer să vrea să ne primească, chiar şi fără programare.

Tânărul îl privi atent în tăcere, apoi dădu din cap şi dispăru pe uşa din spatele lui.

Apăru după câteva minute.

— Domnul Barringer vă va primi. Vă rog să mă urmaţi.

— Cu plăcere, răspunse Tim cu o licărire triumfătoare în priviri.

Şi se luă după el, urmat de Greg.

Biroul lui Jason Barringer era la fel de mare cât un teren de baschet. Lumina pătrundea în valuri prin nişte geamuri imense orientate spre sud şi domnea o tăcere înăbuşitoare pe care n-o tulbura nici măcar zgomotul aparatului de aer condiţionat. Funcţionarul îi lăsă pe Tim

şi Greg la uşă şi se retrase. Cei doi se apropiară încet de Masa la care lucra Jason. Acesta nici măcar nu ridică privirea până ce ei nu ajunseră în dreptul lui.

— Care este scopul vizitei voastre? întrebă el fără vreo altă introducere.

Tim arătă spre plicul care se afla, deschis, pe biroul lui şi răspunse în acelaşi fel:

— Voiai să ştii dacă mina de aur de la Cripple Creek merită să fie redeschisă. Ca să putem câştiga un timp preţios, am preferat să-ţi aduc eu informaţiile care te interesează şi care, aşa cum vezi, sunt în posesia mea.

Faţa lui Jason rămase încremenită.

— Ce înseamnă mărturia asta semnată de inginer?

— Şeriful a vrut să ştie exact cum a ajuns inginerul acesta în mina surorii tale fără ca aceasta să-şi dea acordul şi i-a cerut deci o mărturie precum că a efectuat aceste sondaje la cererea ta. După cum vezi, a fost foarte cooperant.

Jason aruncă o privire mânioasă spre Greg.

— Nu mi se pare să vă mai fi întâlnit vreodată.

Tim nu-i lăsă prietenului său timp să răspundă.

— Ţi-l prezint pe Gregory Duncan, avocatul meu.

— Dar ce s-a întâmplat cu Neil?

— Neil era avocatul lui Charlie.

— Înţeleg, răspunse simplu Jason bătând cu degetul în birou. Ce-ar fi să revenim la afaceri acum? Ce vreţi de la mine?

Tim se aplecă în faţă şi-şi puse palmele pe imensul birou.

— S-o laşi pe Elizabeth în pace. Tu şi cu Marcus aveţi deja un imperiu şi, oricum, Cripple Creek n-a reprezentat niciodată nimic pentru voi; Proprietatea aceasta nu vă aparţine. Ea aparţine surorii voastre, prin voinţa lui Charlie.

— După documentele pe care le conţine plicul pe

care mi l-ai dat, zise Jason de parcă nici nu auzise spusele lui Tim, mâna mi se pare foarte interesantă. Mai are destul aur de extras.

— Într-adevăr, iar Elizabeth va fi încântată să afle că voi aţi efectuat nişte lucrări preliminare, în cinstea nunţii ei. Şi dă-mi voie şi mie să-ţi mulţumesc personal pentru frumosul vostru gest.

— De altfel, văd că mâna te interesează în cel mai înalt grad…

— Nu am venit aici ca să-ţi vorbesc despre mine, Jason. Şi oricum, n-ai fi în stare să înţelegi ce mă leagă de Elizabeth. Dar dă-mi voie să-ţi spun un lucru: Charlie, dintr-un motiv pe care nu-l ştiu, nu te iubea. Mă întreb totuşi dacă antipatia faţă de tine nu ţinea de un dosar complet pe care el îl avea şi care cuprindea toate detaliile unei afaceri în care necinstea ta ar fi sărit în ochi şi observatorului cel mai distrat. Dosar care, sunt sigur, ar interesa enorm unele organisme cum ar fi garda financiară, de exemplu.

Jason tresări şi se lăsă pe speteaza fotoliului său fără să spună o vorbă.

Tim se îndreptă şi făcu vreo câţiva paşi prin birou, apoi se opri brusc şi-şi ţintui privirea în cea a fratelui Elizabethei.

— Charlie bănuia că voi veţi încerca s-o speriaţi pe Elizabeth pentru a o determina să abandoneze Cripple Creek. Te pricepi să intimidezi oamenii, nu-i aşa? Şi asta nu numai pentru bani; pentru că ai o pasiune mai puternică chiar decât banii, puterea. Nu ştii să te opreşti. Pentru a avea cât mai multă putere, eşti în stare de orice. Şi Charlie avea această dovadă.

— Nu poţi să dovedeşti nimic. Afacerile mele sunt perfect legale…

Tim făcu un gest batjocoritor.

— Bineînţeles! Dar ştii cum e… Când garda

financiară începe să se intereseze de o întreprindere şi-şi bagă nasul în afacerile ei, are un obicei nesuferit de a face audieri, de a cerceta conturile, de a interoga angajaţii. Şi apoi, o mulţime de elemente sunt lăsate la libera ei apreciere, încât este imposibil să prevezi care va fi rezultatul anchetei.

— Asta e intimidare?

— Dragul meu Jason, îi replică Tim cu un zâmbet ironic, de ce aş încerca eu aşa ceva, din moment ce tu nu ai nimic să-ţi reproşezi? Sunt sigur că mă înţelegi prea bine, aşa cum te-a înţeles Charlie. Dar cum eu nu te cunosc, el mi-a încredinţat dosarul pe care l-a întocmit despre tine, pentru a mă ajuta să înţeleg ce fel de om eşti. Nu-ţi face griji. Îl voi păstra cu pioşenie, în amintirea lui.

Jason, stacojiu la faţă, se ridică ameninţător.

— Eşti un ţicău…

— Hai, hai! îl întrerupse Tim astupându-şi urechile. Domnul Jason Barringer, preşedintele societăţii Barringer, proprietarul unui zgârie-nori pe Wall Street şi puternic om de afaceri, nu se va comporta ca un vulgar birjar. Fără să mai pui la socoteală că te-ar putea auzi funcţionarii tăi!

Apoi arătă spre pteul maron.

— Ţi-l las. Documentele dinăuntru nu sunt decât nişte fotocopii.

Jason îi aruncă o privire plină de ură.

— O să te distrug, Walker!

— Ameninţările tale nu mă impresionează deloc. În schimb, află că, dacă mina va mai fi vizitată sau dacă – n-are nicio legătură, desigur.

— Vor mai dispărea vite de la fermă, avocatul meu va lua imediat legătura cu tine.

— Aşadar, ai de gând să pui pe seama mea toate problemele viitoare ce se vor ivi la Cripple Creek. E ridicol. Nu vei putea niciodată să dovedeşti că eu sunt de vină.

Tim zâmbi dispreţuitor.

— Aşa cum nici tu nu vei putea dovedi că eu sunt de vină dacă garda financiară debarcă într-una din zilele următoare în biroul tău, fiind în posesia unui „anume” dosar.

Se întoarse şi, escortat de Greg, ieşi din încăpere. Cei doi nu scoaseră nicio vorbă până ce nu ieşiră din clădire. Dar ajunşi afară, îşi umplură plămânii cu aer curat şi expirară încet, ca pentru a ei: mana aerul viciat pe care-l respiraseră.

— Doamne, cât de neînsemnată este poluarea din New York faţă de cea din biroul acela! exclamă Greg.

— Într-adevăr, răspunse Tim. Sunt sigur că scurta noastră vizită o să mai împrospăteze aerul de acolo, îl va pune pe gânduri pe Jason şi nu-şi va mai asuma riscul să repete ce a făcut.

— Ai fost, într-adevăr, tare. La un moment dat, aproape că mi-a fost teamă. Nu mi-ar fi plăcut să fiu în locui lui Jason.

— Şi tu ai fost bine.

— Cam tăcut, mi se pare.

— Tu erai cel ce vede tot, înţelege tot şi nu zice nimic. E un rol foarte frumos.

— De compoziţie, pentru că vorbăreţ e cum sunt…

— Îţi promit că te voi lăsa să vorbeşti pe tot parcursul drumului de întoarcere, îi zise Tim râzând.

Merseră apoi o vreme în tăcere.

— Sper că nu se va hotărî să contraatace, zise Greg, pe gânduri.

Tim ridică din umeri.

— Mai există într-adevăr un oarecare risc, dar ne vom lămuri curând.

Apoi fluierară după un taxi care îi duse la hotel.

Greg îl duse pe Tim până la Cripple Creek; dar refuză oferta acestuia de a rămâne peste noapte. Dorea să-şi revadă cât mai repede familia şi să se întoarcă în Missouri.

Tim nu mai insistă. Şi el era nerăbdător s-o vadă pe Elizabeth, aşa că îşi înţelegea prietenul.

După ce Greg plecă, Tim observă că maşina tinerei femei nu era acasă. Se hotărî să profite de absenţa Elizabethei, să facă un duş şi să se schimbe. Pătrunse în grabă în casă, îşi lăsă valiza în antreu şi alergă pe scări spre etaj. Când intră în dormitor, parfumul Elizabethei îi gâdilă nările. Îşi scoase repede hainele şi intră în baie.

Jetul puternic al duşului îl făcu să se înfioare din cap până-n picioare. Dormise atât de puţin în ultima vreme, încât oboseala îi apăsa dintr-odată umerii ca o greutate teribilă.

Se întoarse apoi în cameră ca să se odihnească. Uitându-se la ceas, observă că mai erau două ore până la cină. Dacă se va odihni o jumătate de oră, aceasta îl va ajuta să fie odihnit când Elizabeth se va întoarce. Se întinse şi închise ochii. După câteva secunde, se cufundă într-un somn fără vise.

CAPITOLUL XI

Tim fu smuls din somnul său de două buze răcoroase care se lipiră de ale lui. Deschise brusc ochii şi recunoscu privirea verde ca smaraldul care o căuta pe a lui. Simţi şuviţele de păr arămiu mângâindu-i umerii.

— Am inventat o nouă poveste cu zâne, murmură Elizabeth la urechea lui. Prinţesa pătrunde într-o încăpere necunoscută a palatului său şi-l descoperă pe prinţ dormind, scăldat de lumina caldă a apusului de soare. Sunt o sută de ani de când doarme aşa, aşteptând-o pe cea care îl va dezlega de blestemul lui. Prinţesa se apleacă, îl sărută…

— …şi prinţul se trezeşte. Dar când o vede pe frumoasa prinţesă, nu-şi crede ochilor.

— Ea-l sărută atunci încă o dată pentru a-l convinge că nu visează.

Şi Elizabeth făcu întocmai cum spusese. De data

aceasta, Tim o cuprinse cu braţele şi o strânse la piept. Se sărutară îndelung, pătimaş şi rămaseră multe minute privindu-se.

— Dacă aş fi ştiut că vei sărbători atât de plăcut întoarcerea mea, zise Tim zâmbind, aş fi venit mult mai devreme.

Elizabeth dădu încetişor din cap.

— Eu nu sunt pe cale să-ţi urez bun-venit, Tim.

El se crispă. Elizabeth voia oare să-i spună adio?

— Ce vrei să spui?

— Că sărutându-te, ţi-am făcut o vrajă. Începând din această clipă, tu nu vei mai putea şi mă părăseşti.

Tim îşi simţi inima luând-o razna, dar nu spuse nimic. Probabil că interpretase greşit cuvintele soţiei lui. O privi întrebător, încercând şi pătrundă misterul indescifrabil de pe faţa ei.

— Nu te voi mai lăsa să pleci, repetă ea.

Ascunzându-şi emoţia ce-l sufoca, Tim îi răspunse pe un ton prefăcut glumeţ:

— Vrei să spui că farmecul meu natural, completat cu puterea mea de convingere, te-au făcut în sfârşit să te răzgândeşti?

— Exact!

Buimăcit, el nu reacţiona.

— Pari dezamăgit, reluă Elizabeth.

— Eu? Dar… din contră! Niciodată în viaţa mea n-am fost mai fericit, chiar dacă nu înţeleg prea bine ce mi se întâmplă.

— Adevărat? murmură ea încetişor.

— Cum aş putea să înţeleg? Când am plecat, păreai atât de…

— Te iubesc, Tim.

El rămase încremenit, de parcă ar fi suportat un şoc electric.

— Tu… tu mă iubeşti? bolborosi el după lungi

secunde de tăcere. Dar… de când?

Elizabeth nu se gândi prea mult.

— Chiar din prima zi, în camera aceea de spital a bunicului.

— Mi-ai spus totuşi că…

— Văzându-te, continuă ea fără să-l asculte, am înţeles ceea ce mama mea încercase adesea să-mi explice în legătură cu tatăl meu. Ca şi ea, am avut şi eu deodată impresia că te cunoşteam dintotdeauna, că te aşteptasem toată viaţa mea.

— Ai acceptat deci să te măriţi cu mine pentru că…

— Pentru că te iubeam şi a pretinde contrariul ar fi o minciună.

Tim îi aruncă o privire plină de recunoştinţă, în absenţa lui, Elizabeth depusese un efort uriaş pentru a analiza situaţia dintr-un alt unghi şi pentru a-şi învinge teama. Şi, din moment ce ea îi vorbise fără ocolişuri, era de datoria lui să se arate la fel de sincer.

— Totuşi, mai târziu, m-ai minţit spunând că ne înţeleseserăm să ne despărţim după moartea lui Charlie. Şi ai profitat de amnezia mea pentru a-mi zăpăci minţile.

Elizabeth roşi.

— Este evident că ţi-ai recăpătat memoria.

— Într-adevăr. Începând de ieri, îmi amintesc totul. Ştiu, de exemplu, că eram foarte fericiţi înainte de a cădea de pe cal şi că… făceam adeseori dragoste. De ce ai afirmat contrariul?

— Pentru că, în dimineaţa când te-ai trezit fără să-ţi aminteşti măcar cine sunt, am crezut că toată viaţa mea s-a prăbuşit. M-am simţit atât de singură, atât de nefericită! Complet abandonată.

— Cum ai putut să te gândeşti la asta? Amnezia mea nu depindea de voinţa mea.

— Tocmai! Înainte, te prefăceai că mă iubeşti pentru că bunicul ţi-o ceruse, dar după ce ai uitat de înţelegerea

cu el, ai redevenit natural şi m-ai considerat ca pe o străină, aşa cum fusesem mereu în ochii tăi. Atunci m-am hotărât să mă retrag şi să mă despart de tine. Căsător a noastră fusese o nebunie şi din moment ce soarta îmi oferea ocazia să reîncep de la zero, am acceptat-o.

Se strânse la pieptul lui fremătând.

— Voiam de asemeni să-ţi redau libertatea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă mă uitaseşi. Îmi spuneam eu, înseamnă că niciodată nu m-ai iubit. Îţi aminteai de toată lumea: de bunicul, de patronul tău, de prieteni şi chiar de doamna Brodie. Dar nu de mine. Pe ei nu-i priveai cu acelaşi aer năuc cu care mă priveai pe mine de fiecare dată. Când îţi surprindeam privirea care se ferea de a mea, aveam impresia că mă aflu în faţa adevăratului Tim Walker, cel care s-a căsătorit cu mine din prietenie faţă de bunicul şi care acum regreta.

— Elizabeth…

— Lasă-mă să termin. Promisiunile pe care i le făcuseşi lui Charlie îţi dispăruseră din minte şi, în felul acesta, eu aveam şansa să te surprind aşa cum erai tu, cel adevărat.

Tim dădu cu hotărâre din cap.

— Charlie nu mi-a cerut niciodată să mă căsătoresc cu tine, îţi jur.

— Ţi-a cerut totuşi să mă protejezi, să ai grijă de mine.

— Nu-i acelaşi lucru! Eu am avut ideea să mă căsătoresc cu tine. Eu singur.

Elizabeth oftă adânc.

— Crezând că vine din partea bunicului meu, mă hotărâsem să te dezleg de orice obligaţie.

— Aveai şi alte motive să crezi că nu te iubesc şi că m-am căsătorit cu tine împotriva voinţei mele?

— Mi-au venit în minte unele cuvinte ale bunicului.

Spusese într-o zi, vorbind cu un prieten despre tine, că nu suporţi să stai mai mult de cincisprezece zile într-un loc şi că nu-ţi ştia nicio legătură cu vreo femeie.

Tim râse.

— Ai fi preferat să afli că sunt unul dintre cei ce colecţionează aventuri?

Dar Elizabeth îi aruncă o privire atât de gravă încât redeveni serios.

— Înainte să te întâlnesc, eram un singuratic, fără nicio legătură personală, în afară de Charlie, Greg şi Bradi. Oricum, în profesia mea nu prea-ţi poţi permite legături sentimentale durabile. Plecăm în misiune cu mintea limpede, liniştit că nimeni nu-şi va face griji în lipsa mea. Fără îndoială că din toate aceste motive nu m-am ataşat niciodată de vreo femeie.

Elizabeth dădu din cap, gânditoare.

— Şi ai avut dreptate. În timpul acestor ultime patruzeci şi opt de ore, m-am întrebat tot timpul unde erai şi am fost îngrijorată pentru tine.

— Îţi voi explica totul mai târziu. Deocamdată, e timpul să ne ducem la cină.

— Cum poate să-ţi fie foame într-un asemenea moment? întrebă ea, simţind că Tim se eschivează.

Dar cum el nu-i răspunse, se ridică şi ea fără să mai insiste.

După ce mâncară, Elizabeth îi prinse cu tandreţe mâna lui Tim.

— Îţi mai aminteşti cearta noastră care a precedat accidentul tău?

— Da. Era ceva în legătură cu… Lisa Barry

— M-am simţit după aceea îngrozitor de vinovată. Pentru că din cauza mea ai plecat ca un nebun şi ai căzut de pe cal. M-am gândit atunci toată noaptea la ce îmi spuseseşi şi, a doua zi, i-am spus adevărul bunicului.

Tim îi înlănţui degetele.

— Şi cum a reacţionat?

— Aşa cum prevăzuseşi tu. Era nebun de fericire. Niciodată nu-l mai văzusem atât de mândru: Dar, în mod ciudat, nu mi s-a părut mirat peste măsură.

Tim îşi cufundă deodată privirea în cea a Miza bet hei şi o flacără licări în ochii săi.

— Ce-ar fi să ne ducem la culcare?

Ea-şi privi ceasul.

— Este abia ora nouă.

— Nu-mi pasă. Vreau să te simt lângă mine.

— Fără cafea?

— Fără cafea.

Elizabeth se ridică şi se îndreptară amândoi spre scară, tandru înlănţuiţi.

Tânăra femeie îşi dădu seama atunci că Tim încă nu-i dezvăluise unde-şi petrecuse ultimele două zile împreună cu Greg şi de ce acesta plecase atât de repede de la Cripple Creek. Dar nu dorea să afle acum… La urma-urmei, important era că se întorsese. Restul putea să mai aştepte. Nu aveau ei acum întreaga viaţă înaintea lor?

Înainte de a trece pragul camerei lor, ea-şi întoarse brusc privirea spre el. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el o strânse la piept şi-i murmură duios la ureche:

— Nu te voi mai părăsi, Elizabeth. De altfel, după ce m-am îndrăgostit de două ori de tine, şi după ce am fost victima unui sărut vrăjit, cum aş mai putea să te părăsesc?

EPILOG

Elizabeth se pierdu în contemplarea câmpiei presărate cu flori sălbatice care se întindea în faţa ei cât vedeai cu ochii.

Iubise întotdeauna această colină mică, unde se refugia pe vremea vacanţelor ei de adolescentă, pentru a găsi singurătatea şi reculegerea.

Se aşeză pe covorul de muşchi şi plecă privirea spre plicul pe care îl ţinea în mână. Înăuntrul lui se afla

scrisoarea bunicului său pe care Neil Swanson i-o dăduse în ziua citirii testamentului. Elizabeth o ştia de acum pe dinafară, dar, la această primă comemorare a morţii bunicului său, simţise nevo; a să vină aici, sub copacii pădurii de la Cripple Creek şi să recitească această scrisoare care reprezenta ultima ei legătură cu el.

Scoase foile din plic şi inima începu să-i bată cu putere la vederea scrisului larg, viguros, pe care boala aproape că nu reuşise să-l modifice. Apoi începu să recitească încet.

„Draga mea Elizabeth.

Niciun cuvânt n-ar putea exprima bucuria pe care am resimţit-o adineaori, în timpul celebrării căsătoriei tale cu prietenul meu Tim Walker. Este de acum multă vreme de când îl cunosc pe Tim şi-l iubesc ca pe copilul meu. E un om integru şi loial, aşa cum am visat să întâlneşti şi tu într-o zi. Întâmplarea şi dragostea au făcut să vă întâlniţi şi să vă uniţi, slavă Domnului! Până acum, nu l-am văzut niciodată reacţionând astfel în faţa unei femei. Ştiu că va avea grijă de tine aşa cum am avut eu şi voi putea părăsi această lume cu inima împăcată.

Îţi aminteşti probabil de discuţia pe care am avut-o acum câteva luni despre Cripple Creek. În ceea ce mă priveşte, eu n-am uitat refuzul tău categoric de a moşteni proprietatea după moartea mea, dar cu toate astea m-am hotărât să ţi-o las ţie. Îmi imaginez deci cu uşuinţă tulburarea ta în ziua când Neil va citi testamentul meu. Înainte de a lua orice hotărâre, îţi cer să citeşti cu atenţie ceea ce urmează.

Cu toată averea mea şi în ciuda afacerilor prospere, nu am ţinut niciodată cu adevărat decât la un singur lucru: Cripple Creek. După cum ştii, este locul în care m-am născut şi unde am crescut. Mai târziu, am investit sume enorme şi o energie uriaşă pentru a transforma o parte a domeniului în fermă şi am reuşit dincolo de orice aşteptări.

De aceea n-aş vrea ca, după atâtea eforturi, Cripple Creek să cadă în mâinile altora, în viziunea mea, tu eşti singura persoană demnă de a-l moşteni. Visez că tu să-ţi întemeiezi o familie şi să trăieşti fericită alături de Tim şi de viitorii tăi copii. Am luat deci măsurile necesare

Pentru ca nimeni să nu-mi poată ataca testamentul. În cazul în care aceste măsuri vor fi insuficiente, ştiu că Tim se va pricepe să stăpânească situaţia.

Înainte de a te părăsi, draga mea nepoată, vreau să-ţi mulţumesc că m-ai smuls din singurătatea care, până să apari tu, a fost singura prietenă din viaţa mea. Din dimineaţa aceea binecuvântată în care te-am întâlnit, n-a trecut o zi în care să nu-i mulţumesc Domnului pentru darul pe care mi l-a făcut. Am vrut ca eu să-ţi aduc dragostea pe care Chuck al meu ţi-ar fi arătat-o dacă ar fi avut imensă bucurie de a te fi cunoscut şi cu care mama ta te-a învăluit până la moartea ei.

Îţi cunosc mândria şi teama de a fi rănită. Dar dacă nu te vei teme să dăruieşti dragoste şi dacă sentimentul tău este sincer, vei fi răsplătită însutit. Acum că dragostea a apărut în viaţa ta sub înfăţişarea lui Tim Walker, n-o mai lăsa să plece. Îţi doresc să fii fericită, aşa cum meriţi, draga mea copilă, şi te îmbrăţişez pentru ultima oară cu toată tandreţea mea.

Bunicul tău care te iubeşte.

În timp ce Elizabeth aşeza la loc foile, auzi un zgomot de paşi în preajma ei. Ştergându-şi pe furiş ochii plini de lacrimi, se întoarse. Tim, cu un copilaş aşezat confortabil în braţele sale, urca zâmbind colina.

— Îmi pare rău că te deranjez, draga mea, dar fetiţa ta nu vrea să ştie că încă nu e ora mesei. Degeaba i-am explicat eu că este abia o oră de când a supt ultima dată, nu vrea să audă şi plânge de parcă ar fi subalimentată.

Ajuns lângă soţia lui, îngenunche, i-o întinse pe micuţă şi se lăsă să cadă pe iarbă. Jessica scotea nişte

ţipete nerăbdătoare, în timp ce Elizabeth îşi descheia bluza. Copilul se lipi atunci de sânul ei şi începu să sugă cu lăcomie şi plăcere.

— Copilul ăsta e un nesătuii, zise Tim privindu-l cu un aer prefăcut îngrijorat. Şi are un caracter insuportabil. Cum de poate avea de pe acum o personalitate atât de puternică?

Îi aruncă Elizabethei o privire amuzată.

— De fapt, nu e deloc de mirare, cu mama pe care o are…

Tânăra femeie se aplecă încetişor spre el şi, în loc de răspuns, îl sărută tandru în colţul buzelor. Tim clipi des.

— Nu-mi vine să cred că sunt atât de fericit.

Apoi se sprijini de Elizabeth şi aruncă o privire plină de încântare în jurul său.

— Priveliştea asta e minunată. Înţeleg de ce îţi place să vii aici.

Elizabeth oftă.

— Mie şi bunicului ne plăcea să petrecem ore întregi aici. Vara, în timpul vacanţelor, plecam spre prânz de acasă, mâneam aici la iarbă verde şi rămâneam ore întregi să vorbim, să ne odihnim, să ascultăm cântecul păsărilor.

Tim observă atunci plicul care alunecase de pe genunchii Elizabethei şi-l recunoscu imediat, în ziua în care se născuse Jessica. Elizabeth îl dăduse fără să spună o vorbă şi el citise scrisoarea în faţa ei, cu inima răvăşită de delicateţea acestui gest. Apoi i-o înapoiase, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, amintindu-şi de prietenul lui. Până la ultima suflare, Charlie crezuse în el şi azi, faptele îi dădeau dreptate. Da, Charlie îl cunoscuse întotdeauna mai bine ca oricine.

Tim ridică privirea spre soţia lui. Aceasta avea capul plecat asupra Jessdeai şi o învăluia cu o privire plină de tandreţe. Tim zâmbi văzând acest tablou care îl mişca până în străfundul sufletului.

Elizabeth era iubirea lui, femeia vieţii lui. Pentru ea, îi învinsese peiraţii Barringer care n-au mai îndrăznit să se manifeste de când îi vizitase el împreună cu Greg la New York. Termenul de prescripţie fiind de acum depăşit, Cnpple Creek aparţinea în mod oficial Elizabethei şi Tim ştia că ea nu mai avea de ce să se teamă. Da, era fericit şi nu-şi imagina acum nimic mai frumos decât să-şi petreacă alături de ea tot restul vieţii.

SFÂRŞIT

Smuls din somn de o violentă durere de cap, Tim Walker se răsuci gemând în patul său.

— Ți-e rău ? îl întrebă o voce limpede, plăcută. În semiobscuritatea camerei, Tim desluși o siluetă ce coborî din pat. Femeia deschise o ușă ascunsă de o draperie grea roșie și ieși din încăpere. Cu mintea tulburre, Tim privi în jurul său, văzând camera bogat mobilată, fără a o recunoaște. Unde se afla ? Și cine era această femeie ? El era celibatar și nu știa să fi avut în prezent vreo legătură. Din ce în ce mai descumpănit, o văzu revenind și întinzându-i un pahar cu apă și niște pastile.

Cum de putea acest om să-i ocupe în așa măsură gândurile ? Nici nu se trezise de cinci minute și deja toate gândurile îi zburau spre el. Totuși, nu putea spune că nu încercase să-l îndepărteze prin toate mijloacele.

THE BEST

ISBN 973-580-090-X

Lei 2549 + 51 T.L. = 2600